

Ple del Parlament

IX legislatura / Segon període / 1 de juny de 2011

Ple del Parlament

Presidència

de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 11

Primera reunió

SESSIÓ NÚM. 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00013/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 70, 59).

3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00003/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 63, 11.)
4. Projecte de Llei de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries (tram. 200-00004/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 75, 5.)
5. Proposició de Llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (tram. 202-00018/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 23, 13.)
6. Proposició de Llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques per les despeses realitzades per a la contractació de la cobertura mèdica per assegurances de salut privades (tram. 202-00020/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 27, 12.)
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió parlamentària d'estudi sobre seguretat viària (tram. 252-00003/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 76.)
8. Procediment per a designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00048/08). Grups parlamentaris. Designació.
9. Procediment per a designar un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00003/09). Grups parlamentaris. Designació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge (tram. 300-00049/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup

Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00051/09). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 300-00050/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'educació primària (tram. 300-00053/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el millorament del finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00055/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 300-00054/09). Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 300-00052/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis (tram. 302-00033/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 302-00034/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques (tram. 302-00035/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 302-00036/09).

Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments (tram. 302-00037/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública (tram. 302-00038/09). Mercè Civit Illa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

I comunico a les senyores diputades i als senyors diputats que el punt vuitè de l'ordre del dia, a petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, queda posposat.

També, permetin que doni la benvinguda a la diputada Maria Senserrich que, a partir d'avui, es reincorpora plenament a les seves tasques parlamentàries un cop finalitzat el període de maternitat; no així la diputada Laura Vilagrà que, com en altres plens, el seu vot queda delegat en la portaveu del seu grup, l'honorable senyora Anna Simó.

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 310-00060/09)

En primer lloc, la pregunta al Govern a respondre en el Ple oralment sobre el compliment del principi de seguretat jurídica. Formula la pregunta la il·lustre senyora María José Garcia Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José Garcia Cuevas

Gracias presidenta. Honorable vicepresidenta, a mi grupo le gustaría saber si el actual Gobierno de Cataluña tiene la intención de acometer la revisión y adecuación de todas las normas promulgadas y vigentes hoy en Cataluña que puedan no ser ajustadas a derecho, a la luz de las últimas sentencias judiciales, tanto del Tribunal Supremo como del Constitucional.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el marc regulat en la Llei general d'educació de Catalunya, la LEC, estableix perfectament i legalment les bases del nostre sistema lingüístic.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, la il·lustre senyora diputada María José Garcia Cuevas.

María José Garcia Cuevas

Honorable vicepresidenta, en Cataluña se promovió durante cuatro años un desarrollo legislativo conforme a un *estatut* provisional pendiente del dictamen de constitucionalidad por parte del órgano competente. Dado que este *Estatut* provisional difiere del estatuto legalmente vigente en Cataluña en aspectos que ya habían sido objeto de desarrollo normativo, entendemos que, para garantizar la seguridad jurídica en Cataluña, se debería de revisar y adecuar toda esta normativa a la legalidad vigente, de acuerdo con los principios, primero, de jerarquía normativa, es decir, Constitución y *Estatut*, y, segundo, de lealtad constitucional. Pues nos resulta sorprendente que instancias como el Tribunal Supremo, hoy, ya con cinco sentencias, tengan que recordar a la *Generalitat* que su sistema educativo de inmersión lingüística en catalán es, con palabras de las sentencias, «absolutamente incompatible con la Constitución», y, literalmente, lo inste por cinco veces con la expresión literal «deberá adoptar cuantas medidas

sean precisas para adaptar su sistema de enseñanza reintroduciendo el castellano como lengua vehicular». No estamos hablando de tres, cinco, ni diez casos, estamos hablando del sistema de enseñanza.

Honorable, vicepresidenta, las competencias delegadas por el Estado se han de desempeñar con lealtad y sometimiento pleno a la ley y al derecho. Nos preocupa que su Gobierno, como han hecho los gobiernos anteriores de Cataluña, continúe anteponiendo sus proyectos políticos separatistas por encima de la ley y del respeto a los poderes del Estado de derecho. Un gobierno sólo puede hacer lo que le permite la ley y no lo que le gustaría, como cualquier ciudadano. No les estoy pidiendo, a ustedes, más de lo que ustedes nos piden a cada uno de nosotros.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, les competències que nosaltres estem aplicant són les que recull l'Estatut de Catalunya, i, en la sentència del Tribunal Constitucional darrera –per tant, absolutament vigent– no es modifica la sentència de l'any 94, també del mateix Tribunal Constitucional, en la qual es reconeix plenament que és la Generalitat la que té la potestat de determinar en quina proporció s'utilitzen les dues llengües en el nostre sistema educatiu. Un sistema educatiu que recull, a més, des del 2006, la petició, que les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya indicaven, per tal que, en el procés de preinscripció, les famílies puguin indicar quina és la llengua habitual de l'alumne per si vol sol·licitar l'atenció individualitzada que preveu la Llei d'educació de Catalunya, que en els primers ensenyaments hi té dret. Aquests són...

Doncs, aquesta és la realitat. Estem perfectament a norma i els centres que estaven citats en alguna d'aquestes sentències han complert perfectament amb el seu contingut.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per adaptar el model lingüístic escolar a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i a les sentències del Tribunal Suprem.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a adaptar el model lingüístic escolar a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i a les sentències del Tribunal Suprem (tram. 310-00062/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, hi han cinc sentències del Tribunal Suprem..., cinc sentències i les que cauran, perquè la sentència del Constitucional és doctrina, tot i que vostè pensi que les del 94 no queden invalidades per la del 2010, és una nova doctrina jurídica que ha fet vostè, avui, aquí; en qualsevol cas, cinc sentències del Suprem que diuen el següent: «El sistema educativo debe adoptar cuantas medidas sean necesarias para adaptar su sistema de enseñanza a la nueva situación creada por la declaración de la sentencia 31/2010 del Constitucional, que considera también al castellano como lengua vehicular de enseñanza junto al catalán.» «Junto con», «conjuntamente», senyora consellera, les dues llengües són vehiculars; sentència del Constitucional, cinc sentències del Suprem.

Què pensa fer el seu Govern per adaptar-se a la legalitat vigent? I, per molt que vostè cregui que les lleis no tenen altres normes per sobre, l'Estatut i la Constitució estan per sobre de la Llei d'educació i s'han d'adaptar la Llei d'educació i el sistema a la Constitució i a l'Estatut, i no al revés.

Què pensa fer el seu Govern? Nosaltres li hem enviat una carta, al senyor Mas, per demanar trobar un punt de convivència lingüística a les escoles, que s'adapti, per una banda, al sistema educatiu legal, i, per una altra, a un sistema de qualitat on hi

hagi un 40 per cent de classes en català –per tant, que sigui llengua vehicular–, un 40 per cent de classes en castellà –per tant, que s’hi incorpori el castellà– i incorporar un 20 per cent de classes en anglès. El mateix model, sense anar més lluny, que el d’algunes de les escoles privades a les quals vostès porten els seus fills o que els agrada molt defensar aquest model; el mateix model, no anem més lluny, només amb això.

Està vostè d’acord a aplicar aquest model de convivència lingüística, adaptar-se a la legalitat i, per tant, trobar un punt de trobada entre tota aquesta cambra i garantir els drets constitucionals dels nostres ciutadans?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l’honorable senyora Irene Rigau, consellera d’Ensenyament.

La consellera d’Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquest punt de trobada que vostè reclama és exactament la Llei d’educació de Catalunya amb un ampli suport d’aquest Parlament.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l’il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora consellera, vostès no són profetes ni tenen les taules de la llei. Vostès són servidors públics sotmesos al poder de la llei, no són profetes; no són, aquí, defensors d’una religió ideològica que porta, en definitiva, a aplicar un model al marge de la Constitució.

Per tant, li demanem que compleixin amb els drets constitucionals, que no depenen ni del seu Govern, ni del Govern anterior, ni de cap majoria parlamentària autonòmica, depenen dels drets d’una constitució: és l’abecé d’un sistema democràtic i constitucional.

Jo no m'imagino el governador de Nova York o d'un altre estat dels Estats Units trepitjant la Constitució, incomplint l'Estatut, i, en aquest cas, incomplint les lleis, i, a més a més, dient que no pensa complir-les. Això és el que estan fent vostès.

Miri, senyora consellera, vostès, com a Govern, i vostè personalment, evidentment, si no fa complir aquesta sentència, queda inhabilitada políticament per defensar la legalitat a Catalunya. Però ara cal veure si vostè també queda inhabilitada judicialment; ara, cal veure-ho, però vostè queda inhabilitada políticament.

Li demano que raonin, que entrin en raó, que no es desacatin sentències i que puguem trobar aquest punt i que no hàgim d'anar per la via...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps, senyor Rivera.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Aquí, si hi ha algun fonamentalisme, és el del seu grup, senyor Rivera; només cal repassar els ordres del dia dels plens des de fa molts anys, des que vostès són en aquesta cambra.

Permeti'm que clogui aquesta meva intervenció, i li ho llegeixo, perquè ho tingui clar, que el Tribunal Constitucional, en la seva sentència 337/1994, declara que els preceptes de la Llei de normalització lingüística de Catalunya són plenament conformes amb la Constitució espanyola, i és en aquest sentit que la sentència del darrer Estatut reconeix també la seva validesa i la seva aplicació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les obres de prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les obres de prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00063/09)

La formula l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, volem saber les raons de la paralització d'aquestes obres de prolongació o de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa i sobre el calendari definitiu per a la finalització de les mateixes obres.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Labandera, estem parlant d'unes obres de perllongament de Ferrocarrils a Terrassa amb una longitud de quatre quilòmetres i mig, i 3,1 s'han excavat en un bitúnel, amb dues tuneladores bessones de 6,90 metres de diàmetre d'excavació.

Aquest perllongament afegirà tres estacions –Vallparadís Universitat, Terrassa Estació del Nord i Terrassa Nacions Unides– que donaran servei al centre històric, a la zona universitària, a una zona nova de creixement, i, a més, també crearan un important intercanviador Ferrocarrils-Rodalies.

Tot això servirà per millorar les comunicacions de Terrassa amb el Vallès Occidental, amb Barcelona, amb el conjunt de l'àrea metropolitana, i, alhora, també la ciutat de Terrassa tindrà la seva pròpia xarxa de metro, una xarxa integrada en el sistema de transport metropolità.

Calculem que aquesta prolongació apujarà el nombre de viatgers fins a 32.000; és a dir, el doble del que l'estan utilitzant en aquest moment. És una obra d'un

impacte important que el nostre Govern es compromet a finalitzar en els terminis previstos.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 26 d'abril, en la reunió de la Comissió de Seguiment de les Obres de Perllongament de Ferrocarrils a Terrassa, representants del seu departament van informar l'ajuntament i els veïns que les obres estaven paralitzades i que no podien continuar fins que l'aprovació dels pressupostos garantís els recursos.

Fem una mica d'història sobre el tema dels temps i els calendaris. Un diputat d'aquesta cambra, que dóna suport al Govern i que també ha estat candidat a l'alcaldia de Terrassa, va manifestar públicament en un debat que el termini d'aquestes obres era el maig del 2012. Vostè, personalment, a l'alcalde de Terrassa, en reunió demanada pel mateix alcalde, senyor Pere Navarro, doncs, li va manifestar que en el primer trimestre del 2012.

A pregunta d'aquest diputat, pregunta escrita d'aquest diputat, vostè respon «al llarg del 2012», amb la qual cosa el que entenem i el que sabem després de la paralització de cinc mesos d'aquesta obra és que «el més calent és a l'aigüera», amb relació a l'entrada en funcionament d'aquest perllongament.

És cert que, ara, en els pressupostos, en la pàgina dedicada a mobilitat, surt la continuïtat d'aquesta obra: una obra que estava amb el seu finançament garantit, una altra cosa són els problemes de tresoreria, que podem comprendre, per fer el pagament o fer front a les certificacions d'obra.

Però també li dic que, en aquest anunci que fa de pressupostos, senyor conseller, ha caigut una de les estacions. Perquè no consta en l'anunci que vostès tinguin previst durant el 2012 –així es desprèn del que dieu– l'estació UPC - Vallparadís, amb la qual cosa, conseller, tornem a tenir un ball de dades que no ens serveix. I ens temem que aquells rumors que corren, oficiosament, que l'obra ni s'acabarà el 2012 puguin ser veritat.

Li volem demanar, conseller, per als veïns de Terrassa, per a l'Ajuntament de Terrassa que tinguin la informació adequada, quin és, realment, el calendari de l'obra, quan pensa, vostè, reiniciar les obres i quan creu que es pot posar en funcionament aquest perllongament.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé. Senyor Labandera, ja que hi insisteix, entraré en més detalls. Permeti'm que li recordi que aquesta obra no porta aturada cinc mesos; aquesta obra es va aturar el mes de juny de l'any 2010, eh? Per tant, nosaltres no estàvem en el Govern en aquell moment, i es va fer també la reprogramació del finançament de l'obra.

Des de l'inici dels treballs, el mes d'octubre del 2003, es va executar obra per valor de 276 milions d'euros i se n'han pagat 76 només. És a dir, s'ha fet un 70 per cent de la feina i només se n'ha pagat un 19 per cent. Vostè diu: «problemes de tresoreria». Bé, no sé quan pensaven pagar; però no sols es va endarrerir el pagament, sinó que també es va aturar l'obra. Els puc confirmar que a hores d'ara l'obra està aturada. Però està aturada perquè la va aturar el Govern anterior, i això va ser cap al mes de maig de l'any 2010. I a més també em consta que plantejaven reajustar el termini d'execució, que és una manera de dir que pensaven endarrerir el termini d'acabament.

Doncs bé, nosaltres pensem fer marxa enrere amb aquestes dues accions. Reprendrem l'obra, i a més ho farem ben aviat. I encara farem una altra cosa: tornarem als terminis d'execució previstos. Per tant, li puc confirmar que acabarem el perllongament amb les tres noves estacions a Terrassa durant l'any 2012. Això és el que farem.

Per tant, és a causa d'una mala praxi que, en tot cas...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, moltes gràcies, senyora...

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'operació policíaca a la plaça Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011.

Pregunta

al Govern sobre l'operació policíaca a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00064/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Llana, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Llana i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. En un primer moment, senyor Puig, ens va semblar encertat que vostè assumís tota la responsabilitat de l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya, tota la responsabilitat d'una operació inadequada, temerària, desafortunada i única en tot l'Estat espanyol, que va posar en perill la mateixa integritat física dels mossos d'esquadra, que va comportar un elevat nombre de ferits i que va fer que pel món passegés una imatge de descrèdit de la nostra ciutat.

Ningú posa ni vol posar en dubte la feina dels Mossos; és evident que responen a ordres dels seus superiors polítics. Ens hauria semblat bé la seva assumpció de responsabilitat si hagués estat acompanyada d'una mínima autocrítica. Lluny d'això, vostè reitera que no es penedeix de cap de les actuacions adoptades i es dedica a buscar culpables: assenyala els mitjans, que no treuen les imatges oportunes; diu que les xarxes socials poden ser un perill; apunta a l'agressivitat dels manifestants, i afirma que els sindicats dels Mossos, al criticar-lo, no estan preparats per valorar els dispositius de les operacions. Com sempre, busca responsables fora.

Conseller, es ratifica que no hi va haver cap error en la planificació de l'operació? Es ratifica que va ser una operació únicament de neteja? Reitera que no es penedeix de cap de les decisions? I ens pot explicar per què vam ser l'únic lloc on es va actuar, l'única comunitat, i en concret només a les ciutats de Lleida i de Barcelona?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. És evident que en dos minuts i ni tan sols acumulant les preguntes que els tres grups m'han fet amb relació a aquest esdeveniment tindrem temps de parlar de tot l'operatiu. Per això alguns d'aquests grups m'han demanat la compareixença, i jo mateix també, i espero que la puguem tenir ben aviat, la setmana vinent.

En qualsevol dels casos, deixi'm recordar que aquest era un operatiu que perseguia dos objectius. El primer, d'acord amb els alcaldes de Barcelona i de Lleida: procedir a una certa neteja i adequació per qüestions de salut pública, d'higiene i, en definitiva, de salubritat de l'espai públic. I el segon i el més específic, i el que dóna resposta a algun dels seus interrogants: per prevenir el risc d'inseguretat ciutadana davant de la possible celebració que l'endemà hi havia –el dissabte– prevista a Canaletes en el supòsit d'una victòria del Barça. Eliminar objectes i estris que poguessin tenir i comprometre la seguretat de milers i milers de ciutadans va ser l'objectiu que es va perseguir; mai desallotjar l'espai públic –no ens ho hem plantejat, des del 15 de maig, en cap moment.

I li haig de dir que els dos objectius, més enllà que ja teníem valorat que després hi hauria, de nou, un nombre important de concentrats, van ser assolits.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llana.

Joaquim Llana i Cortina

És evident, conseller, que hi ha molts dubtes i tindrem ocasió de parlar-ne en la seva compareixença, però expliqui'ns si és el Departament d'Interior el responsable de determinar el grau de salubritat d'un espai públic. Ens pot explicar que una operació de neteja es faci amb antiavalots i helicòpters? Deu ser una cosa excepcional.

Dia rere dia, vostè, ens demostra que el diàleg i la concertació no són el seu fort, senyor Puig. Per què ens hem de creure que no va trobar amb qui dialogar entre els acampats? Reconegui errors, senyor Puig –reconegui errors–; parli menys –parli menys.

I, escolti'm, jo crec que, més que càmeres als cascs dels mossos, el que ens cal és criteri, senderi i prudència al cap del conseller.

Per acabar, permeti'm recordar unes paraules que vostè va dedicar al seu antecessor: «No té la serenitat, la imparcialitat i l'objectivitat per a dirigir els Mossos. Li falta el coratge per reconèixer els seus errors.»

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Com li he dit abans, senyor diputat –gràcies, senyora presidenta–, temps tindrem per parlar de l'operativa. Des del primer moment vaig dir que procediríem a fer una revisió crítica de tot el que s'havia esdevingut. En aquests moments estem revisant tota l'operació: la planificació, l'hora efectuada, el nombre d'efectius, la coordinació entre els diferents cossos que hi van actuar i, evidentment, també els operatius de neteja, les mesures de contenció, de defensa, de reacció; també l'actuació, evidentment, dels concentrats en tot el procés. Ho podem fer i ho podem avaluar en l'esmentada comissió.

El que sí que li puc dir és que en tot moment nosaltres vàrem actuar pensant i calibrant i analitzant el possible risc que teníem l'endemà. En totes les celebracions que es fan per les victòries del Barça, els violents utilitzen tot el que poden per

actuar, atacar la Policia i el patrimoni públic i privat. Si sempre s'exerceix un estricte control dels accessos a la plaça Catalunya amb aquests esdeveniments, davant la previsió de quaranta, cinquanta, seixanta, setanta mil persones que varen ocupar l'endemà, el dissabte..., havíem d'actuar. Doncs, aquest va ser el nostre criteri i aquesta va ser la meva decisió.

L'operativa, la Direcció General de Policia, i jo n'assumeixo les responsabilitats: trenta-cinc camions d'estris, multitud d'objectes perillosos, bombones de butà, de gas, generadors elèctrics, pals, banderes, palets, fustes, ordinadors...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...garrafes. Bé, ja tindrem temps de veure-ho. El que sí que li asseguro és que ens va moure el propòsit de garantir..., de prevenir el risc, i vam actuar quan va fer falta fer-ho.

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de l'ordre públic a la plaça de Catalunya de Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'ordre públic a la plaça de Catalunya de Barcelona (tram. 310-00065/09)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, divendres la seva decisió, i només la seva decisió, va comportar cent vint-i-un ciutadans ferits, càrregues contra persones que estaven assegudes a terra amb les mans enlaire, i també una situació de desordre aprofitada per elements indesitjables –això és cert també–, que causà ferits també entre els mossos d'esquadra –trenta-set–, a banda de nombrosos danys materials sobre patrimoni públic i privat, com ara ordinadors. Amb quin objectiu? Ens ho acaba d'explicar: netejar la plaça, allò que dies anteriors s'havia assolit pels serveis de neteja de l'ajuntament dialogant; i buidar la plaça d'objectes potencialment perillosos, allò que l'endemà aconseguia el seu director general de forma impecable –segons les seves mateixes paraules–, dialogant, que sí que va trobar interlocutors, que demanaren consells d'autoprotecció, que decidiren no tenir bombones de butà.

Vostè demana disculpes per si les imatges poden haver ferit la sensibilitat, i en culpa els mitjans de comunicació. No són les imatges, senyor conseller, és la seva decisió. Demani disculpes als ferits.

I li demano una pregunta: subscriuria la frase «el conseller d'Interior busca culpables entre els mitjans de comunicació per amagar la seva pròpia incompetència»?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, hi insistiré, l'operació orientada a garantir la salut pública i la higiene en l'espai públic va ser consensuada i coordinada amb els alcaldes respectius de Barcelona i de Lleida.

També li haig de dir que, dins del moviment de protesta dels indignats i de les persones concentrades a la plaça, també hi ha persones disposades a utilitzar la violència, i aquestes són, i no la policia, les que van originar l'enfrontament. I contra aquestes persones va actuar la policia seguint els protocols propis de qualsevol policia d'un país democràtic.

Lamento que hi hagués gent de bona fe que es veiés arrossegada a aquesta confrontació. Però ni la policia va fer el primer pas durant més de tres hores, ni la resposta fou contra tots els acampats, sinó contra aquells grups que van buscar la confrontació.

I, d'altra banda, si vol que parlem de mitjans de comunicació, estic disposat a fer-ho. No vaig acusar els mitjans de comunicació, vaig dir que no hi havien totes les imatges necessàries per poder contrastar i tenir un debat prou equilibrat.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Bé. Vostè sap perfectament que la frase era seva, de 6 d'abril de 2009. Vostè la va fer servir en altres ocasions, aquesta frase.

Miri, si mancava diàleg, escolti, els operaris de la neteja se'n van sortir dies abans. El seu director general mateix se'n va sortir el dia després. De fet, els únics aldarulls que hi ha hagut a l'entorn de quinze dies d'acampada han estat quan hi ha anat vostè.

I, miri, clar, el Col·legi d'Advocats de Barcelona –no els antisistema: el Col·legi d'Advocats de Barcelona– el denuncia per la violació de dret de reunió, per manca de voluntat de diàleg previ, per ús desproporcionat de la força, per absència de distintiu identificatiu a l'uniforme, com indica la normativa, per assetjament i agressió als professionals del periodisme i per intervenció il·legítima de béns privats dels acampats. Li sembla poca cosa?

El Consell d'Europa, a través del seu Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, ha decidit que investigarà la seva actuació. Li sembla poca cosa?

Anem a suposar que, com vostè va suposar divendres, el diàleg no era possible, tot i que en quinze dies els acampats han mostrat voluntat ferma de no-violència. Li sembla correcte haver-s'hi estat set hores després d'haver intervingut béns privats, per tant, exaltant els ànims? Li sembla el nombre d'efectius l'adequat...?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

Potser sí a les set del dematí, però no a l'hora dels incidents. També des de la perspectiva policial...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, sense l'actuació del divendres, les coses no haurien anat com dissabte van succeir. La situació potencial de risc que existia es va evitar, i fins i tot l'operatiu del dissabte al vespre va durar dues hores i mitja, tres hores més del que és habitual, i es van detenir més de cent persones entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra. Mai sabrem què hauria pogut passar si s'hagués assaltat l'interior de la plaça Catalunya amb tots els estris –trenta-cinc camions i cinc-cents metres cúbics de potencials estris perillosos– que es van retirar aquell dia.

Vostè parla de manca de diàleg. Miri, des del 15 de maig, i fins i tot durant unes eleccions municipals molt importants, suposo, per a un país i per a tot el funcionament democràtic, no hi ha hagut diàleg, no hi ha hagut interlocutors, no hi ha hagut ningú que volgués fer de mitjancer. I fins i tot davant dels requeriments de la junta electoral no es desallotja la plaça Catalunya ni cap plaça del país. Els interlocutors no apareixen fins divendres a la tarda, i només fins divendres a la tarda comença a haver-hi un cert diàleg que permet, a més, que l'endemà, dissabte, el que s'havia negat fins i tot amb violència s'efectuï d'una manera voluntària, i, per tant, es produeix també el trasllat de noves bombones i de nous objectes que s'havien portat el divendres a la tarda i desapareixen el dissabte de la plaça Catalunya. L'oposició dels concentrats contra els que legítimament estaven duent a terme una operació de seguretat ciutadana passa de resistència passiva a

oposició i confrontació activa, amb actes violents, amb força, per impedir a la policia el que havien de fer.

La presidenta

Honorable...

Pregunta

al Govern sobre les millores del servei de trens de rodalia relatives a la seguretat, els horaris per al Maresme i la línia 8 (tram. 310-00066/09)

La pregunta següent és sobre les millores del servei de trens de rodalia relatives a la seguretat, els horaris per al Maresme i la línia 8. La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, vostè ha expressat en diverses ocasions que la prioritat d'aquest Govern és millorar el servei en el sistema de rodalies. És un sistema que ha estat traspasat a la Generalitat de manera clarament insuficient, sense tenir control de les infraestructures, que és un element essencial.

Tanmateix, es poden fer algunes coses, i vostès les darreres setmanes han pres decisions que avancen en aquest sentit: superar la radialitat del sistema de rodalies de Barcelona, primer element; segon, millorar la freqüència de determinades línies, per poder transformar aquestes línies en un autèntic metro, en què no hi hagi taula horària. I, en darrera instància, un aspecte essencial, que és garantir la seguretat dels usuaris i garantir la seguretat dels treballadors.

Amb relació a superar la radialitat, nosaltres estem hipotecats per aquest sistema, el vuit català, que necessàriament sempre ha de passar per Barcelona. Han tirat endavant aquesta línia, l'R-8, que connecta Martorell amb Granollers sense haver de passar per Barcelona. Ens agradaria que pogués concretar més en què consistirà aquesta línia, i sobretot què se salvarà de l'R-7, especialment a la connexió Barcelona - Universitat Autònoma.

El segon element és millorar la freqüència en dues línies concretes: l'R-1, la línia del Maresme; l'R-4, la línia del Vallès; superar les taules horàries. Quines seran les noves freqüències? I un aspecte molt important: molt sovint, quan millorem les freqüències, perjudiquem la velocitat comercial, no? Com estan les negociacions en aquests moments amb el Ministeri de Foment per garantir que s'executin les inversions que correspondrien justament per ampliar la capacitat de la infraestructura?

I darrera qüestió, que és garantir la seguretat dels usuaris i dels treballadors després d'haver patit uns incidents absolutament terribles i luctuosos. I aquí sabem que hi ha un binomi, que és frau i, diguem-ne, violència. Molt sovint els actors, els autors d'aquestes actituds incíviques violentes són aquells que simplement no paguen el bitllet. Per tant, com podem avançar en aquesta línia? Com podem garantir la seguretat per als treballadors, que han estat víctimes molt directes d'aquests elements, dels maquinistes, dels interventors, i també del conjunt d'usuaris del sistema?

Per bé –i acabo tal com començava– que tenim unes competències limitades, es poden fer coses. En quins termes s'han pres aquestes decisions darreres?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rull, bé, com vostè sap, ens hi estem dedicant amb una gran intensitat. I a què ens dediquem amb una gran intensitat? A millorar el servei de rodalies, fent ús de les nostres competències per tal de garantir que els seus 400.000 usuaris diaris, eh?, tinguin un servei digne, tinguin el servei que es mereixen i el servei que volem per al conjunt d'usuaris del transport públic del nostre país, que voldríem, a més, que fossin més. I no tenim cap mena de dubte que, si el transport públic de Catalunya és fiable, és còmode, doncs, guanyarem quota. I per això hi estem treballant.

Vam mantenir una reunió amb el ministeri per intentar garantir el compliment del compromís adquirit amb l'anterior Govern d'inversió de 4.000 milions d'euros en la xarxa de rodalies abans de l'any 2015. Saben vostès que el nivell d'execució és baixíssim. I vam obtenir el compromís que el mateix secretari d'estat, per tant, el número dos del ministeri, es posarà al davant d'aquest objectiu.

Dins de les nostres competències, estem fent coses, no? Una d'elles és l'anunci de la línia R-8, Martorell-Granollers, com vostè deia, la primera línia no radial de la regió metropolitana de Barcelona. Crearà noves relacions entre comarques, potenciarà l'accés a la Universitat Autònoma de tots els joves estudiants de Granollers, de Mollet, per esmentar dos municipis del Vallès Oriental, i a més això comporta la modificació de l'R-7, a la qual vostè s'ha referit, que es converteix en llançadora entre Cerdanyola Universitat i Sant Andreu Arenal, i d'aquesta manera garantim l'accés des de la zona nord de Barcelona als estudiants de l'Autònoma.

També estem fent un esforç per millorar i racionalitzar horaris. I puc anunciar que a partir del dia 26 de juny, que posem en marxa els nous horaris, l'R-1, línia del Maresme, i l'R-4, línies del Vallès, tindran una freqüència, respectivament, al Maresme de sis minuts en hora punta, per tant, una freqüència, diguem-ne, de metro, i les línies del Vallès, en hora punta, unes freqüències de vuit minuts. D'aquesta manera, doncs, es produirà, crec, una grandíssima millora del servei.

I, per últim, estem treballant amb el Departament d'Interior, amb Renfe, amb l'Adif, amb l'Associació Professional de Companyies de Serveis de Seguretat, per millorar les condicions de treball i seguretat per a tota la xarxa.

La presidenta

Senyor conseller, s'ha excedit...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'aplicació del nou mapa de velocitats als accessos a Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del nou mapa de velocitats als accessos a Barcelona (tram. 310-00067/09)

La formula la il·lustre senyora Marta Llorens, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Llorens i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Puig, el passat mes de febrer, donant compliment a un dels compromisos electorals de Convergència i Unió, vostè, en tant que responsable del Departament d'Interior, va iniciar el canvi en el model de gestió del trànsit; un canvi que fins aleshores s'havia plantejat com una posició més ideològica que racional, i que, al nostre entendre, arribava, per tant, el moment de fer aquesta modificació en el sistema de gestió. Va ser un canvi que, evidentment, va generar una extensa i intensa pluja de crítiques, però que, al nostre entendre, a l'entendre de Convergència i Unió, aportava racionalitat, flexibilitat, sentit comú i optimització dels recursos dels sistemes de gestió del trànsit.

En aquell mateix moment, conseller, vostè també va anunciar que al cap de tres i sis mesos de la implantació es faria una revisió per si calia fer alguna modificació, amb una clara actitud de mentalitat oberta a tot allò que pogués contribuir a millorar la nova implantació del sistema de velocitat variable.

Justament el 22 de maig va fer els tres mesos d'aquesta posada en funcionament de la velocitat variable, concretament en 55,8 quilòmetres dels 84,5 del que feia referència a la zona vuitanta. Concretament, el 66,4 per cent d'aquesta zona vuitanta va quedar alliberada del límit de la velocitat màxima de vuitanta quilòmetres per hora.

És després d'aquests tres mesos que li demanem, conseller, la seva valoració. Tot i que sigui poc temps, sí que entenem que se'n pot extreure ja alguna tendència, sobretot pel que fa a la congestió, a la mobilitat i als accidents.

Ens agradaria també conèixer, conseller, si caldrà modificar alguna de les mesures empreses i si el 30 per cent d'accessos que encara resten amb els vuitanta quilòmetres fixos aniran modificant-se a velocitat variable els propers temps.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada. És cert que, en els primers moments de l'aplicació d'aquesta nova velocitat en l'entorn de l'antiga zona vuitanta, va causar, doncs, una certa controvèrsia, política i mediàtica. La política és perquè potser algun grup parlamentari o polític no està acostumat que es compleixin els compromisos electorals; nosaltres sí, nosaltres ho vàrem fer, vàrem assumir un compromís molt clar amb els ciutadans de Catalunya i el vàrem portar a terme.

Després va ser necessari, evidentment, doncs, adequar les visions, compartides, però lògicament, diguem-ne, en tensió creativa, entre les autoritats ambientals i les autoritats reguladores del trànsit. I això, evidentment, va necessitar una certa adopció de mesures que al més acceleradament possible van anar confluint en la presa de decisions que el Govern va impulsar.

El context no ens va acompanyar, senyora diputada. Vàrem tenir un anticicló, una concentració important que ho va retardar una setmana; vàrem tenir un context internacional: el conflicte amb Líbia i el senyor Gaddafi; la limitació a cent deu quilòmetres per hora; una certa confusió mediàtica. Però el que és cert és que, des de fa ja més de tres mesos, a Catalunya s'ha extingit la limitació d'una manera rotunda a vuitanta quilòmetres per hora que hi havia en més de noranta quilòmetres de la xarxa viària dels entorns de Barcelona i avui es pot circular al que nosaltres entenem, evidentment, i aquí hi ha discrepància de criteris, doncs, límits de velocitat més racionals.

En qualsevol dels casos el balanç, després d'aquests primers tres mesos, que l'hem de fer amb prudència, és positiu des de tots els punts de vista. En primer lloc,

perquè s'han disminuït les congestions. En segon lloc, perquè –i prudència– també hi ha hagut, malgrat els criteris o els avisos apocalíptics, una reducció també en aquest cas, i només en tres mesos –i per tant ha de ser amb molta prudència–, de la sinistralitat i també del nombre de morts i ferits greus.

I curiosament algú es pregunta: «I, en canvi, han pujat les sancions.» I és lògic. En primer lloc, perquè, evidentment, doncs, alliberar els vuitanta quilòmetres per hora, doncs, fins no conèixer bé les velocitats noves, porta i comporta alguna necessària, diguem-ho així, adaptació a les noves limitacions. En segon lloc, perquè ja vam advertir que obríem la limitació de vuitanta, però que seríem molt exigents amb la velocitat inadequada. I, en tercer lloc, també perquè vam produir equilibrar una cosa que no estava prou ben feta, i és que a l'entorn de Barcelona hi havien uns marges de tolerància diferents entre els límits de velocitat i la imposició de sancions del que hi havia a les regions de Lleida, de Tarragona i de Girona. I ara, a l'adequar aquests límits...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...ha passat que alguns dels conductors de Barcelona tenen un major nombre de sancions.

Moltes gràcies. Balanç positiu, senyora diputada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les línies d'actuació en el marc del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa.

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació en el marc del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa (tram. 310-00068/09)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Maria Glòria Renom, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Glòria Renom i Vallbona

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, és un fet que a Catalunya les formes de comportament social i religions han anat evolucionant en diversos àmbits al llarg dels darrers anys. No obstant, segueix sent palesa una presència majoritària de la religió cristiana, i en concret la catòlica, que continua exercint un paper important en la vida sociocultural de Catalunya.

Tanmateix, al llarg de la història, a la presència de la mateixa Església catòlica s'hi han afegit altres confessions –la protestant, la jueva, l'islam–, i darrerament la vinguda progressiva de minories religioses, que, motivades per la immigració, s'han anat instal·lant al nostre territori.

Per aquest motiu els dic que fa onze anys des del Govern vàrem crear la Secretaria General d'Afers Religiosos, i avui, des d'un nou govern, seguim fent noves accions, creant el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa. Entenem que totes les accions que van dirigides a facilitar l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals ens apropen al que ha de ser construir un país des de i en la democràcia.

En conseqüència, doncs, valorem positivament la creació d'un consell assessor per a la diversitat religiosa, per tal d'unir esforços entre esglésies, confessions i comunitats religioses als espais de pensament i als estaments polítics, i així infondre el respecte al pluralisme i el lliure exercici de les creences de cadascú.

Per aquest motiu creiem imprescindible la creació d'aquest consell, que ha de ser una eina de gran utilitat per al Govern de Catalunya i per a la convivència i cohesió social en el conjunt del nostre país.

Per tant, honorable vicepresidenta, ens agradaria que ens digués quines són les línies d'actuació previstes pel Govern en el marc del recent constituït Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí; gràcies, presidenta. Senyora Renom, jo li agraeixo molt la pregunta, perquè, efectivament, vostè ara feia referència a la coexistència entre les diferents comunitats religioses i espirituals, que és un fet cada cop, doncs, més visible en els pobles i ciutats de Catalunya. I aquesta trobada no és únicament que també es mou en el pla ritual i de les creences, sinó que també té efectes en les pràctiques, en les formes de viure, de treballar i de conviure. I, per tant, d'alguna manera aquesta emergent diversitat és a la vegada un signe de riquesa i una ocasió per al creixement del nostre país, però també és un desafiament de primer ordre. I, per tant, cal tenir les coses clares, lucidesa per identificar les oportunitats que obre aquesta coexistència, però també per prevenir aquells problemes o tensions que es puguin derivar d'aquesta diversitat.

I, considerant aquest fenomen, el Govern de la Generalitat, a través de la Direcció General d'Afers Religiosos, va considerar oportú erigir el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, entès sobretot com un òrgan independent que, des de l'autonomia de criteris i la competència dels seus membres, pugui oferir un assessorament i ser una veu qualificada a l'hora d'identificar directrius per gestionar i desenvolupar harmònicament aquesta emergent diversitat, buscant la suma, buscant sempre allò que ens uneix.

Per tant, les finalitats del consell assessor són assessorar en matèries que afecten l'àmbit religiós i la seva expressió en la vida pública, que hi ha de ser present; elaborar també documents clars, intel·ligibles, sobre aspectes de la realitat catalana que contribueixin al millor desenvolupament del país i del fet religiós; fer recomanacions i també indicar pautes d'actuació no de caràcter vinculant per a una bona gestió d'aquesta diversitat religiosa i espiritual de Catalunya, i també identificar possibles problemes que derivin de la convivència entre les diferents religions i recomanar en aquesta línia vies de solució en coherència amb els valors democràtics, per tal, com li deia, de contribuir a la bona convivència entre les distintes opcions religioses, espirituals.

El que voldria que quedés clar és que els membres del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa no representen les diferents tradicions religioses, sinó que hi

estan en tant que són veus autoritzades, qualificades, són veus fruit de la reflexió del fet religiós, i que, en prendre possessió del seu càrrec, també es van comprometre a respectar un codi ètic que regula el funcionament d'aquest organisme i que està inspirat en el...

La presidenta

Honorable vicepresidenta, se li ha acabat el temps.

La vicepresidenta del Govern

...Comité sur les Affaires Religieuses del Govern del Québec.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actuació del conseller d'Interior amb relació a les operacions policials a Barcelona i a Lleida del 27 de maig de 2011.

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del conseller d'Interior amb relació a les operacions policíaqes a Barcelona i a Lleida del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00061/09)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller Puig, per què una suposada operació de neteja de la plaça de Catalunya va acabar emportant-se ordinadors, menjar, plecs de signatures o tendes de campanya? Amb quina base legal ho va fer? Per què en cinc mesos no ha nomenat els membres del Comitè d'Ètica de la Policia, que ara haurien d'avaluar els fets?

Les càrregues a Barcelona i a Lleida varen ser injustes, desproporcionades i equivocades. Segons el senyor Trias, del seu partit, és evident que divendres es va aconseguir un resultat absolutament contrari al que es buscava.

Pensa dimitir, senyor Puig?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, reitero el que li he dit abans: hi han ordenances de civisme, hi ha normativa que vol garantir la higiene pública i la salut pública, i també hi ha la Llei de seguretat ciutadana.

La policia va avaluar el risc. Aquesta intervenció tenia per objectiu no només desmuntar, que també, els campaments, d'acord amb els alcaldes, sinó sobretot eliminar el material potencialment perillós. Teníem molt clar que aquesta intervenció no acabaria amb la concentració, que la gent hi tornaria, però el que sabíem era que tot el material acumulat durant dotze dies segur que no es reposava en vint-i-quatre hores.

I el president sap que des del primer moment que em va nomenar té el meu càrrec a la seva disposició. No entra dintre dels meus càlculs dimitir. I, en qualsevol dels casos, com li he dit abans, donarem detalls adequats i concrets d'aquesta operació la setmana vinent al Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Miri, jo hi era, conseller; com a diputat vaig voler ser-hi i vaig veure el que va passar. Jo vaig veure la càrrega sense preavís contra persones assegurades a terra, que no atacaven els mossos i que varen ser dissoltes de forma violenta per obrir pas als camions de la neteja. I vaig veure la càrrega contra persones que miraven des de les voreres. I vostè n'és el responsable.

Vostè va ordenar passar d'una actuació de neteja a la intervenció il·legítima de béns personals, segons diu el Col·legi d'Advocats. Vostè va muntar un operatiu que no va preveure la sortida dels camions, i que estava tan mal planificat que va provocar que alguns mossos practiquessin una violència innecessària, injustificada

i desproporcionada. Vostè no va fer cas dels advertiments dels professionals de la policia i va crear un problema molt greu que ha provocat nombrosos ferits, la pèrdua de prestigi dels mossos davant amplis sectors de la societat i una investigació del síndic i del Consell d'Europa. I tot per la seva obsessió per mostrar fermesa i duresa, una visió intolerant que l'ha portat a titllar de «parc temàtic» i de «supermercat gratuït» una protesta ciutadana més que justificada, o a qualificar de «danys col·laterals» l'enfortiment del moviment. Vostè és presoner de la seva pròpia caricatura.

Com és possible que el conseller que ha de protegir els drets de la ciutadania es deixi fotografiar amb un bat de beisbol, amb tot el que significa aquesta imatge?

Tenim un problema, president: tenim un conseller d'Interior intransigent quan la situació social exigeix diàleg i mediació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Miri, la policia, després de tres hores de diàleg i d'intentar convèncer per treure els que obstaculitzaven l'operativa, davant de la policia, dels camions de neteja, comença, primer, amb mètodes suaus però fermes, però la rebel·lió passa de resistència passiva a bel·ligerància, a obstrucció, a exercir la força i la violència.

Després de tres hores i mitja, les rodes de camions punxades, l'atac als operatius de neteja, s'impedeix la circulació de vehicles de la policia i neteja; la policia fa ús de la força en correspondència amb les agressions violentes que s'estaven produint, i per facilitar l'operació i per garantir també la seva pròpia integritat.

No era previsible que bona part dels acampats acabessin comportant-se com ho van fer: fent resistència i oposició activa al que la policia intentava garantir, legítimament, que era una operació de neteja i de prevenció de risc. Els acampats varen rebutjar les explicacions, van desestimar mediadors.

Algunes imatges que hem vist són dures, molt dures, i són certes, i les lamento profundament; però també és cert que s'han exhibit sense anar acompanyades del

context en què es produeixen els fets, i que en alguns casos, a més, s'acompanyen d'informacions falses: no va haver-hi ningú operat amb la melsa destrossada, ni una perforació de pulmó, no va haver-hi cap agressió a un disminuït físic, no va haver-hi cap agressió a un indigent que dormia en un banc, no hi ha hagut cap mosso d'esquadra que passi missatges ofensius pel Twitter. Per tant, ja li he dit que estem revisant tota la operació.

En qualsevol dels casos, senyor diputat, el que li agrairé és que no atribueixi tanta feblesa de caràcter ni tanta manca de cultura al Cos de Policia pensant que el caràcter o l'estil o la personalitat del conseller pot influir en l'actitud de la policia. Si això fos així, després dels seus quatre anys no tindriem policia en aquest país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la càrrega dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 317-00040/09)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política, que la formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt.

Uriel Bertran i Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, què en pensa, de la càrrega policial que va ordenar el conseller Felip Puig contra les persones que es concentraven de forma pacífica a la plaça de Catalunya i que ha malmès la imatge internacional del nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta del Parlament. Senyor diputat, crec que el conseller d'Interior està donant explicacions més que àmplies i, segurament, doncs, molt precises a més a més de tot el que va passar el divendres de la setmana passada.

A més a més, vostès saben que ell mateix, doncs, ha sol·licitat, i altres grups també, fer una compareixença més tranquil·la per poder donar tota mena d'explicacions i per poder contrastar tota mena d'opinions. Segur que quan es fan operacions d'aquestes costa molt trobar els punts d'equilibri justos, segur, aquí i a tot arreu.

Però, deixi'm dir-li una altra cosa, només perquè hi pensin: és admissible en una societat democràtica que determinats grups ocupin sistemàticament l'espai públic i se'l facin seu, sense límit de temps?

Jo els demano que facin aquesta reflexió, perquè si això ho poden fer determinada gent a la plaça de Catalunya, ho poden fer d'altres a la plaça d'Urquinaona, i d'altres a la plaça de Francesc Macià i gairebé tothom allà on vulgui. I els vull recordar que els béns públics són de tots.

I, per tant, també els demano que, en aquest sentit, hi hagi alguna reflexió, més enllà de l'argument fàcil que vostès alguna vegada estan fent, estan utilitzant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Uriel Bertran i Arrué

Senyor Artur Mas, no esquivi per elevació el problema del qual avui aquí estem parlant. Les imatges van donar la volta al món. La imatge de Catalunya ha quedat malmesa. S'ha obert una investigació del Consell d'Europa. És el govern europeu que ha actuat amb més violència davant d'una concentració que era pacífica. Va acabar amb més de cent vint ferits –una concentració que va acabar amb més de cent vint ferits.

Diu, el senyor Felip Puig, que va carregar contra els violents. Els periodistes eren els violents? Les persones que corrien marxant de la càrrega policial i eren perseguides a cop de pilotes de goma eren els violents? Ens diu el senyor Felip Puig que es va evitar la violència del dia després. Si van ser, precisament, els concentrats qui el dia després van frenar els violents: no els van deixar entrar a la plaça de Catalunya i van evitar que hi hagués aldarulls com els que hi havia hagut en altres ocasions. Qui són els equivocats? Qui són els que estan equivocats? El senyor Xavier Trias?, el Consell d'Europa?, el Sindicat de Polícies?, tots els partits de l'oposició? No pot ser que tot el món s'equivoqui excepte, en aquest cas, el senyor Felip Puig.

L'autoritat, senyor Artur Mas, no es guanya amb autoritarisme, no es guanya sent fort amb els febles: es guanya sent fort amb els forts; es guanya resolent els problemes de la ciutadania; es guanya resolent el problema que significa que hi hagi 724.000 aturats en el nostre país en el que és una autèntica crisi social que està portant a la desesperació moltes famílies del nostre país; es guanya aconseguint els diners que ens pren l'Estat espanyol, 22.000 milions d'euros anuals que se'n van a Madrid i no tornen, en impostos que paguem, i evitant la retallada de l'educació i evitant la retallada de la sanitat; es guanya ajudant la cohesió social del país i compactant la societat, no provocant aquests tipus d'actuació policial, que l'únic que provoquen és que s'alteri l'ordre públic, aquesta vegada sí, a través d'una acció totalment injustificada.

Vostè va demanar la dimissió del conseller Saura per una actuació semblant la legislatura passada. Vostè ha de ser conseqüent i coherent amb el que vostè va demanar, i avui hauria de destituir el senyor...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran i Arrué

...Felip Puig perquè la imatge de Catalunya recuperi el seu prestigi...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Bertran, vostè diu que tothom que estava a la plaça de Catalunya era gent pacífica –ho acaba de dir. Jo no li nego que..., i estic convençut que, en molt gran majoria, la immensa majoria de la gent que estava i que està concentrada, encara, a la plaça de Catalunya són gent certament pacífica, i que algunes de les opinions que han anat manifestant són opinions que, a més a més, cal escoltar. Això ho hem dit tots en aquests darrers dies, no?

Ara, no em digui que tothom, sense excepció, es va comportar d'una manera pacífica. No m'ho digui, perquè això vostè sap que no és així, això és faltat a la veritat.

Que la gran majoria són pacífics? Certament. Que la gran majoria tenen un esperit constructiu? És cert. Però que tothom –tothom– va actuar sense cap prova de violència no és veritat. Perquè, si fos així, per què els mossos van estar dues hores i mitja o tres hores negociant amb tothom, sense que hi hagués ni el més mínim aldarull?

Què va passar, aleshores? Que en un moment determinat van embogir els mossos, després de tres hores d'actuar d'aquesta manera? Que hi hagin trenta-set mossos ferits no li diu res, a vostè? Es van pegar entre ells?

La presidenta

Senyor president, se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació per a aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2011 (tram. 317-00039/09)

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, ahir van entrar en aquest Parlament els primers pressupostos d'aquest Govern. I suposo que considera amb mi que uns pressupostos de la Generalitat són la plasmació d'un projecte polític, ideològic, més enllà d'un estat de comptes, com podria fer qualsevol organització o qualsevol empresa. I ho és encara més en moments de crisi econòmica i ho és encara més, i necessita ser-ho encara més, en moments de caiguda dels ingressos tan forts com els que està havent-hi des de l'any 2008. Per tant, ho és encara més..., necessitat d'establir prioritats.

I les nostres preguntes, president, són: cap a on volen tenir el país i la seva gent d'aquí a quatre anys, a partir de la configuració dels pressupostos 2011, 2012, 2013, 2014? Quin horitzó dels serveis públics ofereixen a les persones d'aquest país més enllà de la reducció del deute?

I la darrera pregunta, que és la primera, de fet: com pensen, president, tirar endavant els seus primers pressupostos, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2011?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, com volem aquest país d'aquí a quatre anys? Doncs, miri, amb menys atur, amb bastant menys atur, amb reactivació econòmica, amb un estat del benestar garantit, amb un estat del benestar robust i amb una situació de modernització del conjunt del país que ens permeti no només competir econòmicament, sinó repartir justament, des d'un punt de vista social, la riquesa que entre tots aconseguim crear.

I amb qui pensem poder aprovar aquests pressupostos? Doncs, apel·lant a la responsabilitat de tots aquells que han gestionat aquest Govern i aquest país durant els darrers anys, que hi ha una situació, que no criticaré, que és la que és i que se suposa que s'ha de començar a arreglar. I, per tant, apel·lant, hi insisteixo,

a la responsabilitat, entre d'altres grups parlamentaris, del seu propi Grup d'Esquerra Republicana.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Vostè apel·la a la responsabilitat dels grups parlamentaris i, per tant, també directament al nostre. Però, per vostès, tenir responsabilitat implica que siguem indiferents, que ens abstinguem i que siguem indiferents: indiferents a les retallades, indiferents al fet que vostès diguin com volen el país d'aquí a tres anys, però aquests primers pressupostos no indiquen pas que vulguin aquest país que vostè està indicant d'aquí a tres anys. Perquè posen en risc la cohesió social, tanquen quiròfans, fan retallades en ensenyament que empenyen cap a la dualització del país en matèria sanitària i educativa, i les retallades en ensenyament són equivalents al que deixaran d'ingressar amb l'eliminació de l'impost de successions i donacions que faran avui per a un 6 per cent de les rendes altes.

Ens demanen als grups gestos, president, i responsabilitat, però vostès no han tingut responsabilitat i, en canvi, han fet tots els gestos, tots: han avançat les retallades, no han dialogat amb ningú sobre aquestes retallades, ni amb els professionals ni amb els partits, i avui duen un impost de successions aquí, un punt aquí al Parlament, per tal d'eliminar per a cinc-centes persones, per al 6 per cent que encara ara ha de tributar l'impost de successions, aquest impost de successions i donacions.

President, vostè ja ha triat, doncs. I, si no ha triat –si no ha triat–, demostrin's-ho, que no ha triat, i faci que es retiri el punt de l'ordre del dia, avui, del Ple...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Anna Simó i Castelló

...sobre l'impost de successions i donacions, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Simó, fem un pacte? Prou demagògia. Perquè vostès van reduir l'impost de successions, a petició seva, dintre del Govern, amb una caiguda de recaptació de 500 milions d'euros. Cinc-cents milions d'euros és un cinc i dos zeros, en plena crisi econòmica. Perdonin, i la reducció que es farà aquest any en els pressupostos d'ingressos són 50 milions d'euros (*remor de veus*), és a dir, un cinc i un zero – consta en la memòria que els va entregar ahir el conseller Mas-Colell. Per tant, prou de demagògia! –prou de demagògia!

Li ho diré d'una altra manera, senyora Simó, i cregui'm que li ho dic amb un ànim constructiu, li ho diré d'una altra manera. S'han de retallar –o s'han d'estalviar– 2.680 milions d'euros. Aquest no és el problema dels 50 milions d'euros de menys de l'impost de successions d'aquest any, senyora Simó. (*Remor de veus.*) S'han de reduir, s'han d'estalviar 2.680 milions d'euros. Sap per què? Perquè això, que s'hauria hagut de fer abans, no es va fer quan tocava i ara s'ha d'arreglar, s'han de fer els deures. Si volem ser un país seriós, que es pugui presentar correctament a nivell internacional, a nivell europeu, s'han de fer els deures.

A vostès ara els fa mandra fer els deures, però entenguin..., vaja, tant de bo no sigui així, però entenguin que nosaltres tenim el millor ànim de col·laboració perquè entre tots plegats ho puguem fer. No els demanem suport explícit. Ja ens empassarem nosaltres les conseqüències negatives, d'imatge, de tot el que s'hagi de fer; per això som el Govern. Només els demanem –que crec que no és molt demanar– que no obstaculitzin la normal governabilitat d'aquest país en un tema clau, que és que Catalunya pugui estalviar...

La presidenta

Molt honorable president, se li ha exhaurit...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques d'exclusió i la governabilitat a l'Ajuntament de Badalona (tram. 317-00041/09)

La pregunta següent és sobre la situació política, i la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, tenia tres preguntes pensades. La primera era com valorava l'actuació del conseller d'Interior, que va generar problemes on no n'hi havia i va vulnerar drets. Però sé que és difícil que ens posem d'acord; ni tan sols amb una actuació tan lamentable a la plaça Catalunya el seu Govern és capaç de demanar disculpes i assumir els errors.

Tenia una segona pregunta pensada: els pressupostos. Però també li ho confesso: és difícil que ens posem d'acord. Perquè vostès no admeten els ingressos de l'economia especulativa, de qui més contamina... De fet, vostès demanen l'esforç exclusiu als usuaris dels serveis públics i toquen molts drets, però, en canvi, hi ha determinades coses i, sobretot, determinada gent que són intocables, i això, li ho confesso, fa impossible l'acord amb el nostre grup parlamentari.

Per això vull preguntar-li entorn d'un tema en què crec que ens podem posar d'acord: el PSUC, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, Convergència i Unió, el PSC, Esquerra Republicana, sempre hem cregut que Catalunya és un sol poble, sempre; que no es pot dividir en funció dels orígens ni de la nostra llengua. I si una mala notícia hi ha el 22 de maig, les eleccions municipals, és la irrupció de discursos i d'opcions xenòfobes i racistes. Encara és més preocupant això quan una opció que aspira a ser majoritària, com el Partit Popular, ha fet de la tercera ciutat del país, Badalona, un camp de proves monopolitzat [#], en aquest cas, per la FAES.

Senyor Mas, divergim en moltes coses, però coincidim en una: que per al país i que per a Badalona el que cal és un model d'inclusió i no d'exclusió, un sol poble, un país que no estigui dividit en funció de l'origen de la seva gent. I vull que m'expliqui com pensa garantir aquest model d'inclusió a la tercera ciutat del país,

davant d'aquells que han fet de Badalona un camp de proves i aposten per un model, des del meu punt de vista, d'exclusió en aquesta tercera ciutat del país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, li he de confessar que és una pregunta que em sorprèn una mica, perquè jo se suposa que com a president de la Generalitat, que vol dir president de tots els catalans... Vostè diu: «Catalunya és un sol poble.» Doncs bé, si Catalunya és un sol poble, el president deu ser el president de tot el poble català. Que a mi, com a president de la Generalitat, se'm preguntí com hem d'enfocar uns pactes entre partits per governar Badalona..., doncs, no ho ha de preguntar al president de la Generalitat, ho ha de preguntar a nivell dels partits polítics, que parlaran entre ells, que estan parlant, de ben segur, i que decidiran, el dia 11 de juny, quina és la millor manera de governar Badalona aquests propers anys, sabent que hi ha resultats que són els que són i que no vénen dictats per ningú, sinó per la mateixa ciutadania de Badalona, que lliurement i democràticament s'ha pronunciat en aquestes eleccions.

Deixi'm dir-li només una cosa, que suposo que és el fons de la seva pregunta, no? Governi qui governi a Badalona, el Govern de la Generalitat farà totes les polítiques que calgui per garantir la cohesió social en el nostre país, per garantir la convivència i per garantir la pau social.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat. Li recordo que té quaranta-un segons.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. No li sorprengui la meva pregunta; es tracta de la tercera ciutat del país, i es tracta d'un discurs salvatge (*remor de veus*), el que hi ha hagut a la ciutat de Badalona. Vostè té una responsabilitat com a president de Convergència i Unió, però també com a president del Govern. I el candidat de

Convergència i Unió es va comprometre que ni per activa ni per passiva faria alcalde aquell que ha fet aquest discurs salvatge.

Avui no em contesta, i no ho fa potser perquè hi ha interessos pel mig: Badalona pels pressupostos, Badalona i la seva cohesió pels vots que el salven cada setmana al Parlament. *(Remor de veus.)*

Jo el que li demano és que hi hagi altura de mires, perquè hi ha coses que estan per damunt de tot plegat, hi ha coses que no tenen preu, i que la tercera ciutat del país sigui un camp de proves, això no té preu. I ho dic al president de la Generalitat, no a qui lidera Convergència i Unió.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, jo insisteixo en l'argument; ja que vostè insisteix en la pregunta, jo insisteixo en l'argument: no em faci preguntes a mi que m'obliguin a contestar com a president de Convergència i Unió, que també ho sóc, perquè no estic aquí com a president d'una federació de dos partits, sinó com a president de la Generalitat.

Jo li torno a dir el mateix: vostè sap perfectament que en aquests temes en moltes coses ens hem posat d'acord. O és que no vam fer el Pacte per a la immigració en el seu moment? O és que no vàrem fer la Llei d'acollida amb l'anterior Govern i nosaltres hi vàrem donar suport? Doncs, escolti'm, si va ser d'aquesta manera, vol dir que nosaltres tenim un criteri molt clar respecte al que s'ha de fer, i que a més a més en part –en part– és compartit amb vostès –en part.

Perquè també deixi'm dir-li una cosa, i no vull fer cap crítica a ningú, però si a Badalona al final ha sigut el que ha sigut potser és que durant una colla d'anys algunes coses no es deuen haver fet bé! Si vostè es queixa de tantes coses... *(Veus de fons.)* Sí, no, però, escolti, aquí no estem parlant de partits; doncs, escolti'm, tothom ha de revisar els seus propis actes –tothom ha de revisar els seus propis actes. *(Persisteix la remor de veus.)*

I en aquest sentit deixi'm dir-li el mateix que li deia abans: hi hagi el govern que hi hagi a Badalona, perquè el triaran democràticament al Ple de l'Ajuntament de Badalona... I vostès hi tenen la representació que hi tenen, allà, perquè han tingut el suport que han tingut. Tampoc poden parlar com si fossin els reis del mambo, perquè al final hi tenen una representació ben petiteta, no? Doncs, escolti'm, quan el Ple de l'Ajuntament de Badalona s'hagi pronunciat, el president de la Generalitat...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...s'entendrà institucionalment amb el futur alcalde de Badalona, sigui qui sigui.

La presidenta

La pregunta següent...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat com a eina per a sortir de la crisi (tram. 317-00038/09)

...la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre la situació política.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Voldria començar, senyora presidenta, dient que alguns malmeten la voluntat del poble de Catalunya, i especialment a Badalona, en què han votat més de 26.890 persones un projecte d'immigració, d'integració, que s'ha fet arreu d'Espanya i que es farà de la mateixa manera davant les ineficàcies i els incompliments que vostès han fet. Per tant, no parlin i vulguin donar exemples i respectin la veu del poble de Badalona, què és el que ha dit i què és el que vol. *(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)*

Dit això, senyora presidenta, senyor president de la Generalitat, ahir es van presentar els pressupostos, aquests primers pressupostos del Govern de la

Generalitat de Catalunya. Nosaltres esperem que aquests pressupostos siguin una eina per sortir de la crisi econòmica, davant el gravíssim problema de més de 700.000 aturats i de tancament de més de cent empreses diàries a casa nostra. Nosaltres li volem preguntar, senyor president: vostè considera que aquests pressupostos són la millor eina per sortir de la crisi i per treure Catalunya, el país, d'aquesta gravíssima crisi econòmica? I què pensa fer el Govern de la Generalitat per millorar o rectificar aquests pressupostos, si cal o els ho proposen alguns grups parlamentaris?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo crec que aquests pressupostos són imprescindibles per sortir del sot en el qual estem, són imprescindibles. Vostè em dirà: «Aquest any 2011, amb aquests pressupostos, ja podem sortir de la crisi?», diguem-ho així. Òbviament, la resposta és que no, perquè aquests són uns pressupostos restrictius, que en aquest sentit de restricció no ajuden a la reactivació del país.

Ara bé, si no féssim aquests pressupostos, quants anys més tindrem de situació de dificultats en el nostre país i de crisi? Aquesta és la pregunta important; no és si només el 2011 ho resoldrem tot. És: si no fem els deures el 2011, si no comencem a fer aquesta feina el 2011 i ens esperem al 2013, caiem al precipici definitivament? I quan els països cauen al precipici –vostè ho sap molt bé– com els tracten? Miri què passa a Grècia, miri què passa a Portugal, miri què està passant a Irlanda. Volem arribar a aquell punt? No, l'actual Govern no hi vol arribar. I estic segur que en aquest Parlament hi haurà gent responsable que entendrà que aquests són els deures que en aquest moment s'han de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo li recordo que sovintejadament vostès acostumen a oblidar que a Catalunya no tenen majoria absoluta; tenen una majoria simple que els obliga a arribar a acords i a entesa per aprovar determinades lleis del país. I estem davant d'una de les lleis més importants a Catalunya.

Nosaltres, per tant, li diem, senyor president: aquests cinc mesos de govern, a aquest Govern seu li ha costat arrencar, aquesta és una de les lleis més importants que estàvem esperant i, ara per ara, haig de dir-li que el seu Govern sembla que ha elaborat uns pressupostos no per sortir de la crisi, sinó que semblen uns pressupostos per sortir del pas.

Són uns pressupostos basats en més deute, en l'incompliment dels límits del dèficit, en una retallada del 45 per cent de la despesa social, en la supressió d'ajuts a les famílies, una pujada generalitzada del rebut de l'aigua i de la majoria de les taxes i dels preus públics. A més, continuem amb el pitjor del Govern tripartit, senyor president, i ho lamento: estan basats en unes dades macroeconòmiques equivocades i irreal. No podem defensar, dissortadament, que només tindrem sis mil aturats a Catalunya, quan en quatre mesos portem més de quaranta mil catalans a l'atur, i no podem dir que el consum de les llars pujarà un 1,1, quan vostè sap que aquesta previsió no es produirà. I a més la previsió d'ingressos en funció de l'IRPF que vostès tenen, crec que també és irreal, i això ens produirà més dèficit.

President, vostè demana responsabilitat, i aquest grup l'ha tingut sempre...

La presidenta

Senyora Sánchez-Camacho, se li acaba...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...amb el Fons de competitivitat –acabo, senyora presidenta– i amb els pressupostos, però la responsabilitat es fa rectificant i millorant uns pressupostos per poder arribar a acords.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo li demano que no es posi la bena abans de..., vaja, de la ferida. Per una raó molt senzilla: perquè si encara no n'hem començat a parlar a fons! Vostès van tenir una primera sessió en el Departament d'Economia, amb el conseller Mas-Colell, unes setmanes enrere, tres setmanes enrere aproximadament, es va començar a dibuixar quin era l'escenari pressupostari; ara s'ha concretat per part del Govern, que és qui l'ha de concretar. Perquè arribi el Projecte de Llei de pressupostos en aquesta cambra, algú l'ha d'aprovar abans; l'ha aprovat en aquest cas el Govern de Catalunya, ens hem mullat en tot el que calia... Suposo que vostè entendrà que aquesta no és una feina fàcil.

A mi, com a nou president de la Generalitat, què m'hauria agradat? Trobar-me amb una situació plàcida, amb uns pressupostos còmodes, amb diners al calaix, i no pas amb deutes, i poder fer moltes coses noves en aquest país, perquè això li agrada no al senyor Artur Mas: a qualsevol persona que es dediqui a tenir un projecte per a un país. Ara, escolti'm, la situació és la que és. Per tant, parlem-ne aquestes properes setmanes, amb vostès i amb tots els grups parlamentaris, i escoltin les nostres raons, i analitzin la situació com és, i doni'ns alternatives per sortir d'aquesta situació.

Només li posaré un exemple: és raonable que la partida d'interessos pugi el 50 per cent i que, per interessos financers, que vol dir per pagar interessos del deute, tinguem tres vegades més de pressupost que per a tot el Departament d'Empresa i Ocupació, que és el que s'ha d'ocupar, per exemple, entre d'altres, de sortir d'aquesta situació econòmica tan complicada?

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

Doncs, aquesta és la situació que tenim.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els marges d'estalvi en els pressupostos de la Generalitat (tram. 317-00042/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè i jo portem molts anys, probablement els mateixos, amb responsabilitats públiques de govern, i mai, ni vostè ni jo, no hem trobat el calaix ple. Vaja, no hem obert mai ni el calaix perquè els comptes públics es porten d'una altra manera. I, parlant d'això, què volia dir ahir el conseller d'Economia quan deia que no hi havia marge?

Senyor president, només pot ser ajudat aquell qui vol ser ajudat i es deixa ajudar, si no és que triï o que ja hagi triat qui l'ha d'ajudar. I les coses, quan es plantegen en termes de responsabilitat i no de contingut, no tenen marge per a la negociació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, vostè sap perfectament que quan el conseller d'Economia diu que no hi ha marge el que vol dir és que l'estalvi que estem proposant s'ha de fer, entre d'altres coses perquè el seu partit a Madrid ens demana que fem molt més que no pas aquest estalvi. *(Veus de fons.)* Sí, home, ens ho demanen cada dia –ens ho demanen cada dia–, ens demanen que fem el doble d'aquest estalvi.

Aleshores, escolti'm, nosaltres hem decidit que faríem aquest 10 per cent d'estalvi, si vostès en volen fer més..., ja ens diran com i a on, i si en volen fer menys també ens hauran de dir el perquè; i ens hauran de dir, si volen fer menys estalvi, quines

conseqüències té per al futur de Catalunya i per a l'estabilitat del nostre estat del benestar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal

Joaquim Nadal i Farreras

El meu partit, senyor president, o un altre, no demana mai res, perquè vostè, que ha filat tan prim en la resposta sobre Badalona, sap que són els governs i no els partits els que demanen segons quines coses. *(Veus de fons.)*

I, per tant, si parlem dels marges d'aquest pressupost..., aquest pressupost no té marge per a la reactivació econòmica, no té marge per a la creació d'ocupació, no té marge per al suport de l'emprenedoria i no té marge per intentar que aquest país surti, de veritat, de la crisi econòmica. I, per tant, si vostè planteja uns pressupostos sense marge de maniobra per sortir de la crisi, sense cap element que signifiqui un procés de reactivació de l'economia, i el que fa és triar un model que només es fixa en el deute o en el dèficit i que es concentra exclusivament – exclusivament– en la reducció d'aquests paràmetres, vostè està triant una via que, des del nostre punt de vista, és equivocada, sobretot perquè es fixa en la retallada dels ingressos i en la retallada de les despeses.

Vostè, senyor president, no ha proposat un pressupost i ha obert la negociació, vostè ha imposat un pressupost i diu que no té marge.

I aquesta és una vella tàctica: tensar la corda, carregar les tintes, posar-ho molt negre, apel·lar a la responsabilitat i demanar als altres que assumeixin aquesta responsabilitat per defugir la pròpia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, miri, jo els demano responsabilitat perquè tinc dret a demanar-los aquesta responsabilitat, perquè la situació que vostès han deixat és simplement molt complicada. I quan dic vostès sobretot vull

dir vostès, perquè, evidentment, aquí hi havia un govern amb molts partits, però la responsabilitat de dirigir les finances del Govern de la Generalitat la tenia el seu partit: primer, perquè tenia la presidència de la Generalitat, i, segon, perquè va dirigir durant set anys sencers el Departament d'Economia. Per tant, els principals responsables són vostès.

I, aleshores, vostès quan hi ha aquest problema creat diuen: «A mi això no em toca. Això de reduir el deute? Si no és important! Això d'estalviar? Però, si no és important!» I, aleshores, quan vostès mateixos governen a Madrid... –i no em diguin que no hi tenen ministres del seu partit a Madrid?, suposo que encara deuen ser del seu partit?–, per tant, com que hi tenen ministres, quan el Govern central, amb el seu partit a dintre, ha de proposar mesures d'austeritat..., ara fa un any, qui va ser responsable, aleshores, senyor Nadal? Qui estava a l'oposició a tot arreu i va ser responsable? (*Veus de fons.*) No se'n recorda? Convergència i Unió, a base de decrets lleis que no tenien marge de negociació, en absolut, a diferència d'un projecte com els pressupostos de la Generalitat, que tenen un marge, òbviament, de diàleg.

Per tant, jo els demano que siguin mínimament responsables; però, a més a més, els dic una altra cosa, és que la irresponsabilitat ja ha tingut la seva visualització a les urnes, només cal que llegeixin els resultats d'aquest passat diumenge, ja saben què vol dir el preu de la demagògia i el preu de la hipocresia i el preu de la irresponsabilitat. (*Veus de fons.*) Els ho han dit els ciutadans –els ho han dit els ciutadans de Catalunya... (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant...

La presidenta

President, un moment... Deixin parlar, si us plau, al...

El president de la Generalitat

...no els agrada?

La presidenta

...per respondre, al molt honorable president.

El president de la Generalitat

...doncs, escoltin, no m'ho invento jo. Mirin els resultats de les urnes i veuran que la irresponsabilitat i fer una cosa, deixar les coses d'una manera i després desentendre-se'n..., com aquell que provoca la ferida i després no està disposat a curar-la..., això, per part de la ciutadania, en lloc d'aplaudiment té rebuig.

La presidenta

Molt honorable...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat amb relació a la recuperació econòmica i la consolidació de l'estat del benestar (tram. 317-00043/09)

La pregunta següent la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre els esdeveniments de l'actualitat.

Jordi Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir el seu Govern, com s'ha dit, va aprovar els pressupostos per aquest any: un any en què la situació és molt dura, tant pel que fa a la situació econòmica i social com també pel que fa a les finances de la Generalitat. I per això creiem que és tan oportú com necessari poder aprovar uns pressupostos caracteritzats per l'austeritat, per la credibilitat, sense fer trampes al solitari, per la coresponsabilitat, compartint esforços i sacrificis, i uns pressupostos en què hi guanyin pes les polítiques socials i es determinin mesures per a la reactivació econòmica.

I dic que, malgrat ser uns pressupostos inferiors als de l'any anterior, són del tot oportuns i necessaris perquè l'alternativa a no fer-ho així és molt pitjor. Ja hem vist què ha passat en aquells països que pressupostaven i gastaven al marge de la crisi i de la seva situació financera. Ha passat que els han intervingut. Ha passat que els han fet abaixar les pensions. Ha passat que han fet suprimir centenars d'ajuntaments. Ha passat que els han fet augmentar més de quatre punts l'IVA.

O també hem vist què ha passat en aquells estats o governs, algun de ben conegut, que per evitar ser intervinguts, com a conseqüència d'haver gestionat

durant massa temps al marge de la crisi, han hagut de congelar les pensions, han hagut de suprimir un ajut de quatre-cents euros, han hagut de suprimir el xec nadó, han hagut d'abaixar el sou als funcionaris, o des de la més alta deslleialtat han deixat de pagar a Catalunya 1.450 milions d'euros que ens pertocaven o han deixat d'invertir el que tocava; i a sobre diuen que a Catalunya encara hem de reduir el 20 per cent —és a dir, el doble— la despesa. I tot això, val a dir, amb l'aplaudiment i el suport incondicional, allà, d'alguna força política d'aquí.

President, nosaltres no volem portar el país a la situació d'aquells països que durant massa temps han gestionat al marge de la crisi i que ara pateixen conseqüències, no de contenció, sinó d'eliminació de serveis i prestacions. I per això, per nosaltres, tant val, com a criteri per als pressupostos, la necessitat de fer els deures de contenció, però també no anar més enllà d'aquest 10 per cent.

Per tot això, president, li preguntem fins a quin punt aquests pressupostos poden ser l'inici tant del camí per a la recuperació econòmica com per a la consolidació del nostre estat del benestar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquests pressupostos són condició necessària, no són condició suficient. Ho he explicat abans: amb aquests pressupostos sols no trobarem la solució de tots els problemes que té el país.

Però la pregunta és: sense uns pressupostos com aquests, similars a aquests, sense uns pressupostos que marquin un estalvi clar, sense uns pressupostos que signifiquin una reducció dels ritmes d'increment del deute, sense uns pressupostos basats en l'austeritat, sense això, on portem el país? No és que amb aquests pressupostos el salvem, però és que sense aquests pressupostos el condemnem. Aquesta és la realitat. Davant d'aquesta realitat, doncs, es poden tenir dues actituds: o l'actitud de dir «el Govern que faci la seva feina i no obstaculitzem», aquesta és una actitud que crec que seria positiva, o es pot tenir una altra actitud,

que és la de combatre-ho absolutament tot, que és, desgraciadament, la que sentim algunes vegades per part d'algun grup parlamentari, com avui mateix ha succeït. Doncs bé, aquesta és la situació.

Jo demano, en aquest sentit, que novament hi hagi aquesta actitud de responsabilitat per part de la majoria d'aquest Parlament, perquè, a més a més, estic convençut que aquesta actitud de responsabilitat és el que la gent ara ens demana –és el que la gent ens demana–, entre d'altres coses, perquè el que ha de fer el Govern per la casa de tots, que és el país, molta gent d'aquest país ho ha hagut de fer per casa seva. Molta gent s'ha trobat a casa seva en aquestes condicions de menys ingressos. I, què han hagut de fer? Gastar més, malgrat que ingressaven menys? Doncs, no, el que han fet a casa seva és ajustar les seves despeses amb els ingressos que tenien en cada moment, encara que això significués sacrificar o renunciar a alguna cosa. Allò que ha fet tanta gent a casa seva ara ho hem de fer en aquesta casa de tots, que és Catalunya.

La presidenta

Acabat aquest primer punt de l'ordre del dia passarem al segon punt, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de comptabilitat d'un diputat (tram. 234-00013/09)

El secretari tercer donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Ernest Maragall, que ha estat publicat en el dossier del Ple. Prego al secretari tercer que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguda el 5 de maig del 2011, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades

pel diputat Ernest Maragall i Mira, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment d'allò que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Ernest Maragall i Mira.»

I ho signen al Palau del Parlament, el 5 de maig de 2011, el secretari de la comissió, el senyor Pere Calbó i Roca, i el president de la comissió, el senyor Benet Maimí i Pou.

La presidenta

Passem, seguidament, a la votació.

I pregunto a les senyores diputades i senyors diputats si es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00003/09)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Per tant, s'ha de procedir, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació i lectura única d'aquest projecte.

S'entén, perquè les diputades i els diputats ho sàpiguen, que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única i els negatius en contra.

(Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.) Senyor Iceta...?

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, és que el nostre grup voldria preguntar si hi ha marge per no fer-ho per lectura única?

La presidenta

Jo crec que ja va quedar acordat així. *(Remor de veus.)* S'ha de votar en aquest moment, si va en lectura única.

Miquel Iceta i Llorens

I el nostre grup demana si hi ha marge per no fer-ho per lectura única.

(Veus de fons. Pausa.)

La presidenta

Ja estem cridant a votació.

(Pausa llarga. Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats...?

Dolors Camats i Luis

Simplement, presidenta, per sol·licitar, atès que el marge que tenim és discutir-ho ara, que el nostre grup vol fer una explicació de vot.

La presidenta

Té la paraula, si vol fer-ho ara... *(Veus de fons.)* Es pot fer abans o després. *(Més veus de fons.)* Bé, explicació de vot..., bé, posicionament sobre la lectura única, suposo que es refereix... *(Pausa.)* Té la paraula la diputada senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Ens agradaria fer explicació de vot, primer, també, per demanar algun motiu, com a mínim, al Grup de Convergència i Unió, que entenem que donarà suport al Govern en aquesta sol·licitud de tramitar-ho per lectura única. Sincerament, no ho entenem: Per això ens agradaria algun pronunciament. Fa menys de tres setmanes, vostès no ho creien urgent. De fet, en aquest Parlament, a través de la Mesa, el seu grup es va oposar que entrés en l'últim Ple del Parlament. Llavors no ho consideraven urgent. Potser perquè no era estètic en un moment de retallades, de mobilitzacions; abans d'unes eleccions potser no era estètic tenir aquest debat sobre l'impost de successions. Però ara sí, ara han guanyat unes eleccions, ja hi tornem a ser, ja ha passat el 22 de maig, i ara, per lectura única.

I, sincerament, no entenem la urgència de prescindir d'aquests diners, quin és el motiu d'haver d'anar tan ràpid, fins i tot negant-se el propi marge de negociació en uns pressupostos. Sincerament, no ho entenem, que davant la tramitació d'uns pressupostos vostès es neguin a fer un debat amb seriositat i en profunditat sobre fiscalitat, no ho entenem.

I, a més a més, hi votarem en contra, per dos motius. Primer, perquè ens veten la capacitat d'incidir, a la resta de grups parlamentaris, als representants de la ciutadania; però, a més a més, veten el dret d'entitats i experts a comparèixer en aquest Parlament per dir-hi la seva.

Sincerament, no hi ha cap motiu raonable i justificable que pugui donar suport a la tramitació de lectura única. I, per tant, nosaltres hi votarem en contra. Però ens agradaria saber alguna raó que pugui justificar aquesta sol·licitud per part del Govern.

Gràcies.

(Pausa. Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. També és a efectes d'intervenir sobre la tramitació en lectura única, no sobre el contingut del projecte de llei, sinó sobre la tramitació en lectura única. Si no s'obre un debat sobre aquesta matèria, l'única opció que tenim els grups i el mateix Govern proposant és fer-ho com a explicació de vot?

Si és així, el que trobem a faltar és, en primer lloc, que el Govern proposant justifiqui i expliqui les raons per les quals el tràmit de lectura única és l'adient per a tramitar aquest projecte de llei, cosa que, tenint en compte que és el plenari del Parlament el que té la competència per fer-ho, i no la Mesa ni la Junta de Portaveus, no s'ha fet pel representant del Govern ni en la Mesa ni en la Junta de Portaveus. És en aquest plenari quan s'ha de fer, perquè és en aquest plenari quan es decideix si va per lectura única o no va per lectura única i va a comissió.

Per tant, la primera cosa que trobem a faltar és una explicació per part del Govern de sol·licitar a aquesta cambra per què, les raons que abonen segons el Reglament del Parlament..., que són raons taxades, teòricament, no és simplement pel caprici o per la majoria momentània que pugui tenir el proponent, sinó que són raons taxades segons el Reglament del Parlament, quines d'aquestes raons taxades se compleixen de cara a tramitar-ho per lectura única.

Fora del Parlament, càrrecs del Govern a nosaltres ens han donat només una explicació, que no podem admetre per una raó, que és la d'entendre que ha de ser per lectura única perquè el dia 30 de juny acaba el termini per a presentació de l'impost de successions d'aquells que haguessin mort el dia primer de gener, i, per tant, a efectes de poder-ho fer dins del termini de presentació dels impostos.

Però això no és cert, i no és cert dues raons. En primer lloc, perquè es podia haver presentat abans. Però no només per aquesta, per raó tècnica, perquè només pel fet de sol·licitar una pròrroga la pròrroga es concedeix automàticament, i el termini per presentar a liquidar l'impost de successions és d'un any des de la defunció, un any, no sis mesos. Per tant, hi ha marge de sobra per a poder tramitar-ho no com a lectura única sinó com a comissió i decisió de plenari ordinària.

I segona, perquè hi ha un tema que aquí ha passat molt desapercbut fins ara, i és que en la disposició final primera de la llei es modifica de manera que també es fa retroactiva la llei, no a l'1 de gener de 2011, com es deia en el programa electoral de Convergència i Unió o com s'ha dit públicament en el projecte, sinó a l'1 de gener de l'any 2010; és a dir, es torna diners a aquells...

La presidenta

Senyor diputat...

Alfons López i Tena

...que hagin pagat l'impost de successions.

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

Alfons López i Tena

Conseqüència d'això, senyora presidenta, estem parlant d'impostos ja...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Passem, doncs, a la votació... *(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)* No l'havia vist... Senyor Rivera, no l'havia vist. Té la paraula, dos minuts.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. També per posicionar-nos en contra de la lectura única. No hi ha cap motivació més enllà de les presses del Govern per posar en els pressupostos la supressió d'aquest impost directament. Com ja ha fet, per cert, amb una falta de respecte absoluta per aquesta cambra; és a dir, posar-ho en el projecte de pressupostos i treure directament una llei que ni tan sols està aprovada en aquest Parlament. Això és el que ha fet el Govern. Per tant, demostra, primer, una falta de respecte pel debat parlamentari; segon, un debat importantíssim sobre fiscalitat en un moment on el debat és retallades socials, per una banda, i ingressos, per una altra. I, per tant, no només ens posicionarem per votar en contra, sinó que apel·lem a la resta de grups, especialment al Partit Popular, que no donin suport a la lectura única. Entenc que hi hagin grups que estiguin d'acord amb la supressió de l'impost, ho entenc perfectament, però demanem que no es prengui aquesta capacitat de debat en seu parlamentària d'un tema de fiscalitat en plena crisi econòmica.

Li demanem, per tant, a la responsabilitat apel·lem, en aquest cas, com feia el Govern, també, als grups parlamentaris, especialment del Partit Popular, que no donin suport a passar per sota la porta, literalment, una reducció d'ingressos sense un debat legítim.

Hi insisteixo, és legítim estar-hi a favor o en contra; el que no creiem legítim políticament és abolir, en definitiva, la capacitat d'un parlament de debatre, per motius purament d'interessos governamentals, una cosa que pertany al Parlament de Catalunya i a tots els ciutadans.

La presidenta

Passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada la lectura única per 79 vots a favor, 53 en contra.

Passem ara al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats en totalitat. Tot seguit, el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, dono la paraula a l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, avui m'adreço al Ple d'aquesta cambra per tal de presentar, pel procediment de lectura única, el Projecte de Llei modificació de la Llei 19/2010, de l'impost de successions, del 7 de juny.

Efectivament, l'any passat es va endegar una reforma important de l'impost de successions. S'atenia així la demanda d'una àmplia majoria de la gent del nostre país que entenia i entén avui l'impost de successions com un impost problemàtic. Amb la proposta que avui poso a la seva consideració portem la reforma iniciada el 2010 a la seva conclusió lògica.

Com saben i s'ha recordat reiteradament, aquest ha estat un ferm compromís polític del grup parlamentari de la majoria que dóna suport al Govern, una proposta molt clara i molt concreta que estava inclosa en el programa electoral amb què es va concórrer a les eleccions del 28 de novembre passat, i que va obtenir un ampli recolzament a les urnes.

El president Mas es va referir a aquest compromís en el seu discurs del debat d'investidura el 20 de desembre i l'assenyalà com un dels objectius de la política fiscal del Govern. Concretament, afirmava que calia –cometes– «equiparar l'impost de successions al d'aquells territoris de l'Estat amb una fiscalitat més favorable, a fi d'evitar qualsevol discriminació entre Catalunya i la resta de l'Estat».

El 9 de febrer passat, en la que va ser la primera interpel·lació formulada en aquesta legislatura, i que demanava sobre aquest impost, jo mateix vaig tenir ocasió de remarcar la importància d'aquesta modificació i de la voluntat del Govern en aquest sentit, ja que així manifestava, en primer lloc, la nostra voluntat de complir els compromisos solemnement contrets, una dimensió avui particularment significativa, donat el context de conjuntura econòmica en què ens trobem, i, en segon lloc, la necessitat d'anul·lar la competència fiscal d'altres comunitats autònomes en aquest aspecte.

La davallada en la recaptació tributària per a aquest any 2011 causada per la proposta que estem contemplant és d'una envergadura limitada, l'estimem en 52 milions d'euros –tinguin present que hi hauran liquidacions corresponents al 2010 que arriben el 2011. El model de simulació és exactament el mateix que es va fer servir en la legislatura passada; de fet, va ser adquirit per fer les simulacions corresponents en la legislatura passada.

Per al 2012, la davallada en recaptació l'estimem en 103 milions d'euros –no hi haurà l'efecte de desbordament d'un any cap a un altre–, una quantitat, dit sigui de passada, molt inferior a l'impacte sobre la recaptació en el mateix 2012 de la reforma del 2010, que es pot estimar en 542 milions d'euros; de 800 sense reforma a 258 amb reforma. Faig notar que aquesta renúncia d'ingressos es va fer en plena crisi. I no és que no ho sabessin. Aquí hi ha un titular del 9 de desembre del 2009, en el qual es diu: «El Govern ingressarà per herències un terç de la recaptació actual.» Es recaptaven 800 milions, dos terços són els 550 milions. O sigui que ho van fer amb plena consciència del que feien i en plena crisi. I és veritat, a mi, com a conseller d'Economia, m'anirien bé els 50 milions que traiem aquest any, però encara m'anirien molt millor els 550 a què vostès van renunciar.

Si aquesta renúncia d'ingressos, dels 542, estava justificada, es fa difícil entendre que la que avui proposem no ho estigui, especialment si tenim en compte que és aquesta la que incideix decisivament sobre l'aspecte de competència fiscal. Estem convençuts que els beneficis globals són clarament superiors al cost i que és una reforma que val la pena fer.

Com saben, d'acord amb el sistema vigent de finançament, el règim de cessió de tributs determina, en primer lloc, que l'Estat és el titular de l'impost que grava les successions i que, per tant, no és legalment possible per al Govern de la Generalitat de suprimir-lo o derogar-lo. No obstant això, sí que disposa d'un marge ampli de competència normativa, d'acord amb el qual ara s'actua.

El marc competencial disponible, doncs, permet a la Generalitat introduir modificacions en els elements de quantificació del tribut, com són l'establiment de reduccions de la base imposable, la fixació de la tarifa i dels coeficients multiplicadors, o bé també la progressió de bonificacions i deduccions de la quota. D'aquesta manera, sense suprimir l'impost sí que es poden determinar aspectes que beneficiïn especialment totes aquelles persones amb un grau de parentiu proper que, en produir-se la situació causant de l'herència, permeti una reducció substancial del cost fiscal de les transmissions.

En aquest sentit, la modificació que avui presento davant del Parlament de Catalunya proposa que les herències entre avis, pares, fills i néts quedin bonificades en un 99 per cent, que a la pràctica, com els deia, significa la supressió de l'impost per a allò que en la terminologia fiscal se'n diu «grups de parentiu 1 i 2». En canvi, no es modifica l'impost pel que fa als grups de parentiu 3 i 4, és a dir, entre germans, oncles, nebots, cosins, familiars llunyans i persones sense parentiu, ja que la legislació catalana vigent no és inferior, i fins i tot en algun cas és clarament millor, a la d'altres territoris.

Convé observar que la proposta que estem fent és una modificació. La reforma anterior es va construir a partir d'una política d'exempcions sobre la base tributària per sota de determinats llindars. Això no ho modifiquem; simplement ho complementem per una política de bonificacions sobre la quota. Una conseqüència tècnica, per tant, és que ningú haurà de pagar més després d'aquesta reforma, o

ningú haurà de pagar amb aquesta reforma que no hagués de pagar amb la reforma anterior.

Un altre aspecte important de la modificació que avui es proposa i que cal subratllar és que els efectes de bonificació previstos seran d'aplicació per als fets imposables meritats a partir de l'1 de gener del 2011. També en aquest punt el Govern dóna compliment al permís anunciat. I, ja que s'han aixecat dubtes sobre aquest particular, permeti'm assegurar-li que no hi ha cap dubte: l'aplicació, la retroactivitat, si vol, s'aplica a partir de l'1 de gener del 2011.

A la modificació que avui poso a la seva consideració, tractem només de l'impost de successions, és a dir, de les transmissions *mortis causa*; no modifiquem més enllà de la reforma, molt important, del 2010 l'impost de donacions, les transmissions *inter vivos*. Una vegada deslliurat del seu condicionament per l'impost de successions, voldriem donar aire i donar temps que l'impost de donacions desplegui les seves característiques pròpies pel que fa, per exemple, a la protecció de la gent gran o a la transmissió de patrimonis empresarials. Hi podem tornar d'aquí a dos anys.

D'acord amb l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya, el procediment de lectura única ha de ser acordat per aquest mateix Ple quan la naturalesa del projecte ho aconsella, o bé per la simplicitat de la seva formulació. En aquest cas, ens enfrontàvem a un tema tècnic important, el 30 de juny, pel que fa a les declaracions, i la data actual aconsellava tindre aquest tema disposat abans del 30 de juny.

Aquest és, doncs, el cas del projecte de llei que els presento, que consta d'un article i dues disposicions finals. Un article únic, de modificació de la redacció d'un apartat de l'article 58 de la Llei 19/2010, sobre bonificació de la quota tributària, i d'un altre apartat sobre la gradualitat de la vigència en funció de la meritació dels fets imposables. I es completa amb unes disposicions finals, una, com és lògic en tot text legislatiu, sobre la seva entrada en vigor, i una segona que en aquest cas té una especial rellevància, que és la que dóna concreció al caràcter d'immediatesa del compromís del Govern, l'aplicabilitat de la llei amb efectes d'1 de gener del 2011.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, si els sembla, comencem fent una mica de memòria, de memòria recent. Al primer Ple ordinari d'aquesta nova legislatura, que encetava un nou govern, va ser el 9 de febrer d'aquest any 2011, i la primera iniciativa parlamentària que el Grup Socialista va portar a aquesta cambra, en aquell mateix Ple del dia 9 de febrer, fruit de la importància essencial que conferim a aquest tema, va ser justament sobre l'impost de successions i donacions. Una iniciativa que era molt clara i que feia dues coses: ens posicionava fermament contra l'eliminació del que queda de l'impost de successions i donacions un cop reformat amb profunditat l'any passat, un cop aquest impost ja no el paguen ni les classes mitjanes ni les classes populars, un cop aquest impost ja no el paga el 94 per cent de catalans i catalanes, sinó només el 6 per cent que té la fortuna d'heretar una gran fortuna.

En aquell Ple del dia 9 de febrer demanàvem al Govern de Catalunya quins eren els seus arguments econòmics, quins eren els seus arguments polítics, quins eren els seus arguments en termes de justícia, de progressivitat i de mèrit que justificaven aquesta eliminació. I els arguments no varen ser donats. Es varen escudar, com han fet avui un cop més, en una competència fiscal que ni poden demostrar ni poden xifrar. Diuen que se'n van els patrimonis a València, a Madrid. I jo em pregunto un cop més com pot ser aquest l'argument si *de facto*, números a la mà, es paga més a Madrid i a València que a Catalunya postreforma; com pot ser aquest l'argument si la recaptació per aquest impost a Catalunya és positiva, ho és encara aquest any, perquè dic jo que, si se n'anessin els patrimonis, no recaptarien per aquest concepte. I la resposta sempre és callar o, millor, aquella frase brillant del conseller: «No puc xifrar la competència fiscal, però veig més cotxes amb

matrícules d'Andorra del que seria normal.» Una frase, permeti'm el parèntesi, que a mi personalment m'ha afectat, perquè penso constantment en quin és el concepte de normalitat i a més inconscientment vaig fixant-me en les matrícules dels cotxes quan camino per Barcelona.

Però tot i així, i tancant el parèntesi, tot i així, l'absència d'arguments i, per tant, tot i la demostració racional, inequívoca de què és el que Convergència i Unió vol per a aquest país, la nostra iniciativa d'aquell 9 de febrer obria una altra possibilitat de consens, raonable, obria un marge de negociació que deixava ideologies enrere i obria camins per treballar conjuntament sota la consciència que aquest és un moment, efectivament, complex.

El que els dèiem era el següent: si vostès ho han de fer, si vostès han d'eliminar l'impost que només paga el 6 per cent més ric, si ho han de fer, almenys no ho facin ara. Podem pactar posposar –posposar–, reconsiderar aquesta mesura aquest any, no renunciar a ingressos aquest any 2011, un any que és complex en termes pressupostaris? Perquè no s'entendria en absolut que en un any que es demanen sacrificis a tothom estiguem al mateix temps beneficiant-ne uns pocs i renunciant a ingressos.

En definitiva, i un cop més, el que els vàrem dir a Convergència i Unió era una cosa molt sensata des de tots els punts de vista: si no som capaços de pactar, d'entendre'ns en el que és o no una injustícia, podem almenys pactar, podem almenys entendre'ns en el que de ben segur és una irresponsabilitat? Ja que discrepem, efectivament, de quin model de societat volem, del que estableix un precedent fatal per exigir sacrificis, podem almenys pactar responsabilitat per a aquest any, per a aquest pressupost 2011?

I quina va ser la resposta a aquesta demanda? No i no, ni en parlem, no tenim cap marge de negociació amb vostès.

Avui és 1 de juny, han passat cinc mesos des d'aleshores, cinc mesos d'absència d'argumentacions, cinc mesos de negacions a aquesta petició formal per part del Grup Socialista de posposar un any –hi insisteixo, no una legislatura, no per sempre, un any– l'entrada en vigor de l'eliminació d'aquest impost, perquè és

inacceptable per a qualsevol d'esquerra, de dreta, que tingui una mínima sensibilitat social en els moments que estem vivint.

I després d'aquests cinc mesos, avui, 1 de juny, estem encara pitjor del que estàvem. Sí, sí, sembla increïble, però és que és veritat, estem encara pitjor. Jo diria que després de la intervenció del molt honorable president avui –que també és el meu president i, per tant, ens mereix un respecte–, estem encara una mica pitjor. Avui estem més lluny que ahir, han aconseguit posar encara més distància. Aquest Govern que diu que vol ser ajudat el que en el fons vol és construir parets, i a més a més avui les reforça amb una càrrega extra de ciment. Perquè avui, senyores i senyors diputats, aquest Govern afegeix arguments que justifiquen el vot contrari a aquest projecte de llei que ens proposa o, millor dir, que ens imposa.

Perquè el primer argument, ho entendran, és una qüestió de formes. Avui vostès han decidit, l'1 de juny, el dia després d'aprovar els pressupostos, portar a aquesta cambra no només la supressió de l'impost de successions i donacions, sinó també la supressió de la seva discussió. Tramiten aquest tema, que és clau, per lectura única; no el volen debatre, no volen esmenes, no volen debat, no volen participació, no volen opinions, ni de dins ni de fora. Volen només fer via amb la seva proposta, per la porta del darrere. I així –i jo crec que hi convindrà tothom– no es fan les coses, o almenys no es fan mínimament bé.

En segon lloc, nosaltres ens hi posicionem en contra, ja ho hem dit, pel contingut; ho hem dit abans i ho hem dit sempre. Perquè eliminar l'impost de successions és una injustícia. Un cop reformat amb profunditat, com ho està, eliminar-lo del tot atempta contra tot criteri de progressivitat i de meritocràcia. És un impost que tenen *tots* els països del nostre entorn: a Europa, als Estats Units. I que només vol eliminar la dreta més rànica. Quin és el seu model? Europa, o quatre comunitats autònomes governades pel Partit Popular? Vostès volen mirar cap al nord, o volen mirar cap al sud? Perquè nosaltres ho tenim claríssim, quin és el nostre model.

I, a més a més, i com també hem dit sempre, eliminar-lo en temps de crisi, en temps d'ajustos necessaris, d'austeritat obligada, és simplement injustificable. Renunciar a 400 milions –no a 50, no enganyin amb les xifres: 400 milions– que beneficien els més rics, a la vegada que exigim sacrificis que afecten els 7 milions

de catalans però que pateixen encara més aquells que menys tenen, és simplement injustificable, des de tots els punts de vista, hi insisteixo, injustificable.

I, en tercer lloc, votarem que no perquè vostès no han demostrat ni la més mínima consideració. Vostès no volen ajuda. Vostès volen la combinació impossible entre obediència i aplaudiments, i aquesta combinació és impossible. Demanen responsabilitat, al mateix temps que ens fan responsables de tot el negatiu i pretenen el nostre suport sense moure's ni un mil·límetre, ni mig mil·límetre de les seves posicions. Vostès demanen constantment el suport del Partit Socialista de Catalunya –constantment i només declarativament, hauria de dir–, però l'única certesa –l'única certesa– que tenim és que vostès ens conviden a dinar amb la taula parada, ens entaforen el menjar ens agradi o no i, si a més a més tenim la cortesia –entengui's «coresponsabilitat»– de portar el primer plat, el tiren a les escombraries. Vostès entendran que cap persona normal estaria disposada a anar a un dinar d'aquest estil.

I, per tant, demanen responsabilitat al PSC, però jo els demano responsabilitat a vostès, al Govern de Catalunya, perquè la tenen més que ningú, perquè governen, i perquè ni la practiquen ni l'exerceixen. Nosaltres crec que l'hem demostrat, que tenim una trajectòria acreditada de responsabilitat aquests mesos que fa que som el principal partit de l'oposició. Es poden mirar el literal de les nostres iniciatives parlamentàries: recordin la insistència a fer una cimera per anar a plegats a favor de la recuperació econòmica o recordin, si us plau, el pacte d'investidura que fa que avui vostès estiguin asseguts aquí, a les bancades del Govern. Això és demostrar responsabilitat. I vostès no la practiquen, no l'exerceixen, i, per tant, jo el que els demano és una mica d'honestedat en els seus plantejaments.

És veritat que han guanyat les eleccions. Això és així, i això és molt important, molt; però tenir el Govern i tenir la majoria no els fa ser la totalitat del país. Convergència i Unió, ho sento molt, no és Catalunya, i té l'enorme responsabilitat de governar-la, però no té l'exclusivitat de representar-la, ni de decidir qui i què vol dir treballar per al nostre país. No tenen, vostès, la legitimitat de decidir quines són les fronteres del debat, ni del que està bé, ni del que està malament. Vostès, ni

escriuen el diccionari, ni tampoc són guardians de la seva còpia original. I, per tant, no intentin interpretar unilateralment totes les paraules.

La responsabilitat que hem de tenir, vostès i nosaltres, ja no un amb l'altre, sinó amb Catalunya, s'ha d'exercir. I exercir-la és explorar camins, no tancar portes; és buscar els acords i no ser inflexibles. I els demano, per tant, un cop més honestedat, no aquesta presa de pèl constant. Perquè, saben el que passa? Que se'ls veu el llautó. El PSC els demana una cosa: reconsiderar l'impost de successions i donacions. El PP els demana una cosa: reconsiderar l'impost de successions i donacions. Òbviament, amb direccions absolutament contràries, però són les mateixes condicions. Això els fa a uns responsables i a uns altres irresponsables? No ens intentin enganyar. Vostès han fet una elecció, han fet una elecció clara: volen anar en una direcció, de la mà del Partit Popular. Això és legítim, però el que no pretenguin, si us plau, és que nosaltres els aplaudim i hi estiguem d'acord. Perquè els ho aviso ara ja: no ho estem i no ho estarem amb aquest model que vostès han triat per al futur de Catalunya, amb la seva elecció. No ho estem i no ho estarem.

I, per tant, sincerament, presidenta, se m'acaba el temps... Jo acabo. Crec que ho podem dir més alt, però no ho podem dir més clar: el Grup Socialista diu que no, diu que no a l'eliminació de l'impost que només paga el 6 per cent més ric de catalans i que avui ens presenta el Govern. Diu que no, perquè és una enorme injustícia. Diu que no, perquè en aquests moments és, a més, una gran irresponsabilitat. Diu que no, perquè les majories de dretes d'aquesta cambra ens han suprimit la seva discussió. Diu que no, perquè aquest projecte vol dir tancar la porta definitiva a la possibilitat d'un esforç conjunt per treballar amb el PSC per sortir de la crisi econòmica. Diu que no amb contundència, perquè no troba els arguments, no troba les raons, no troba l'ocasió ni troba la mínima sensibilitat social esperable d'algú que vulgui treballar per al conjunt, per a la totalitat dels ciutadans d'aquest país.

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., senyora Martínez-Sampere, vostè diu: «Volen mirar cap al sud o cap al nord?» Nosaltres, el Partit Popular, el que no volem, segur, és mirar cap a on vostès han deixat l'economia catalana i estan deixant, encara, l'economia espanyola, que és amb atur, amb un atur desorbitat, amb deute, amb dèficit i amb impostos. I vostè ens diu que som rancis, vostè parla de dreta rànica.

Escolti, eliminar l'impost sobre el patrimoni, que van fer vostès, els socialistes, és ser ranci o no?, o és ser modern, com a vostès els agrada denominar-se? Però vull recordar-los que vostès van eliminar l'impost sobre el patrimoni. Vostès, ara, són els que diuen que s'ha de mantenir l'impost sobre successions i donacions.

Vull començar afirmant que aquesta llei, que avui presenta el Govern en aquest Parlament, és l'incompliment més flagrant d'aquests primers cent cinquanta dies des que el Govern de Convergència i Unió va prendre possessió. El senyor Artur Mas i Convergència i Unió es van presentar a les eleccions del passat 28 de novembre amb un compromís, segons paraules textuais del president de la Generalitat, del senyor Artur Mas, «ferm, taxatiu, total, de supressió de l'impost sobre successions i donacions».

En aquesta línia, el programa electoral de Convergència i Unió per a les eleccions al Parlament de Catalunya, en el seu punt 485 deia: «Eliminarem l'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat.»

Per tant, jo els pregunto, senyores i senyors de Convergència i Unió, quan afirmaven «suprimir» a què es referien?

I, per a vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, el concepte immediat quin termini té?

Jo crec que, per a la gran majoria de catalans i catalanes i també per al Partit Popular de Catalunya, com no pot ser d'una altra manera, el concepte immediat significa que després de més de sis mesos des que els catalans i catalanes van exercir el seu dret a vot, donant la confiança majoritària a un programa electoral que deia clarament «suprimirem l'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat», punt 485, aquest ja hauria de haver estat eliminat.

Sembla que només vostès ho van posar en el programa electoral de cara a la galeria per guanyar vots. Davant d'això, el Govern de Convergència i Unió ens presenta una modificació descafeïnada, *light*, que no concorda amb el compromís electoral que tenien. Torna a succeir el de sempre: diuen una cosa en campanya electoral i en fan una de diferent quan els toca governar. Del seu compromís de supressió d'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat en campanya electoral han passat a una bonificació en successions en una part, mantenint donacions tal qual.

D'altra banda, el conseller d'Economia i Coneixement, el qual va afirmar en seu parlamentària –i avui ho ha tornat a afirmar– que l'impost de successions i donacions s'havia d'eliminar per competència fiscal, i el qual també va dir en seu parlamentària en aquesta primera interpel·lació a què vostè feia referència, que no li semblava malament aquest impost i que s'havia d'eliminar per generar confiança..., jo li pregunto: quina confiança pot generar no complir, ni de bon tros, el que s'havia anunciat en el compromís electoral d'eliminar, de forma immediat, l'impost sobre successions i donacions?

Un dels altres arguments que s'utilitza, per part de Convergència i Unió, a l'hora de reduir aquest impost sobre successions, aquesta rebaixa que vostès fan, és la competència fiscal que ocasiona a altres comunitats autònomes, el greuge comparatiu que es produeix pel millor tracte fiscal establert en altres zones d'Espanya.

Llavors, jo els pregunto, senyores i senyors de Convergència i Unió, la competència i el greuge fiscal només existeixen en successions?, no existeixen en donacions? Què justifica que per competència fiscal es rebaixi successions i no donacions?

El fet que aquesta modificació, presentada pel Govern, només incideixi en les donacions per causa de mort comporta una paralització de les donacions entre parents vius dels grups 1 i 2.

El Partit Popular de Catalunya reclama, des de fa més d'una dècada, en aquest Parlament, la supressió de l'impost sobre successions i donacions. A vegades amb el suport de Convergència i Unió, a vegades amb el rebuig de Convergència i Unió i sempre amb el vot negatiu dels partits que conforme el tripartit.

L'impost sobre successions i donacions és un impost confiscador, injust, antic, desfasat, que descapitalitza i que va en contra de l'estalvi. Si una persona compra un bé, paga els impostos associats al consum. I, si obté rendes, ja siguin del capital mobiliari o del treball, paga els impostos associats en aquests rendiments.

Per tant, si algú ja ha fet front en aquests impostos d'obtenció de rendes o d'un bé, ha de tenir tota la llibertat per fer el que consideri amb aquest bé, ja sigui donant-lo o deixant-lo en herència en cas de mort.

En tot cas, el Partit Popular de Catalunya, evidentment, amb la voluntat clara que tenim d'eliminar definitivament aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions, donarem suport en aquesta iniciativa, encara que estigui profundament allunyada del plantejament que tenim des del Partit Popular de Catalunya d'eliminar definitivament l'impost sobre les successions i donacions.

Hi donarem suport perquè és un pas més, encara que lent i insuficient: lent, perquè, després de més de deu anys, des que el Partit Popular de Catalunya va portar en aquest Parlament, per primera vegada, la iniciativa de suprimir l'impost sobre successions i donacions, aquest continuarà vigent en molts casos després d'aquesta minimodificació que presenta el Govern de Convergència i Unió; i insuficient perquè no afecta, no s'aplica al tercer i quart grau de consanguinitat; insuficient perquè no afecta donacions.

De totes maneres, malgrat el petit avenç que es produeix, el Partit Popular de Catalunya donem suport, amb aquesta descafeïnada i *light* modificació, a l'impost sobre successions, amb el compromís que en un període de temps limitat l'actual

majoria minoritària de Convergència i Unió també abordarà l'efectiva supressió de l'impost sobre successions i donacions.

El Partit Popular de Catalunya ens vam presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya amb un programa clar en matèria fiscal, de reducció d'impostos, d'afavorir l'economia productiva i l'austeritat, i d'alleugerir l'enorme càrrega fiscal a la qual estan sotmesos els catalans i catalanes a causa de les polítiques equivocades, primer, de malbaratament per després acabar apujant impostos que ha portat a terme el tripartit durant set anys de Govern.

Per això, aquest compromís que hem aconseguit, des del Partit Popular de Catalunya, és l'exemple més clar que al final, després de més de deu anys proposant la seva eliminació en el Parlament de Catalunya, finalment, gràcies a la insistència, a la tenacitat i al treball del Partit Popular de Catalunya, avui, amb aquest compromís signat pel Partit Popular i pel Grup de Convergència i Unió hem posat les bases perquè en pocs mesos es pugui eliminar completament aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions.

En aquesta línia, el Partit Popular de Catalunya no cessarem en la nostra voluntat d'eliminar aquest impost i d'exigir-li, al Govern, el compliment del compromís acordat. No pot ser que la mala gestió dels recursos públics que ens han portat a un dèficit i un deute desorbitats siguin l'argument, l'excusa, el motiu perquè determinades forces polítiques vulguin mantenir aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions.

La mala gestió d'alguns no pot ser el motiu per mantenir determinats impostos, sinó que s'ha d'apostar per una política econòmica que afavoreixi la credibilitat i la confiança, que ajudi la recuperació econòmica, la inversió i el creixement econòmic, i que, per tant, permeti acabar amb la principal xacra social que afecta la nostra societat que és l'atur.

És en aquests punts on estarà el Partit Popular de Catalunya, on seguirem treballant i plantejant alternatives a favor d'afavorir la inversió i el consum, per tant, la rebaixa d'impostos, de permetre que els diners estiguin a la butxaca dels catalans i catalanes i no sota el control d'un buròcrata. Perquè nosaltres creiem en

la capacitat d'iniciativa dels catalans i de les catalanes, que puguin prendre les seves decisions amb llibertat, com pot ser donar un bé *inter vivos* o deixar-lo en herència en cas de mort, sense impediments, sense hipoteques i sense tuteles.

Per això avui hem fet possible, gràcies al nostre vot, donar un pas més a l'eliminació de l'impost sobre successions i donacions; un pas més, però no és suficient. Per aquest motiu, des del Partit Popular de Catalunya continuarem compromesos amb els catalans i les catalanes per tal d'aconseguir la pràctica eliminació de l'impost sobre successions i donacions.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats..., bé, per al nostre grup avui és un dia trist. Finalment, arriba la supressió de l'impost de successions. Ja ho tenen. Després de mesos, anys de campanya permanent, diria que, fins i tot, pagant publicitat, anys d'exaltació de la cultura d'impostos zero, de la irresponsabilitat fiscal, ja ho tenim. I arriba en un moment realment oportú. Al temps que el Govern aprova i ens presenta els pressupostos que més es retallen de la història, reduint per primera vegada el total de recursos del pressupost de la Generalitat, vostès ens presenten aquest projecte, que, si no fos per les conseqüències que té, em semblaria, realment, una broma de mal gust.

Ens els han presentat, a més, aquests comptes, fent-ne un gran tremendisme, molt de soroll, preparant molt el terreny, mirant, posant molt el retrovisor o buscant els culpables a Madrid, apel·lant a totes les forces polítiques a adherir-se sense condicions als seus comptes, segons vostès inevitables.

Però avui ens donen amb una reducció d'impostos d'iniciativa pròpia, que la decideixen vostès, en exclusiva. I, mirin, des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida no compartim ni les formes, ja ho hem dit abans, ni el moment, i menys encara el

propòsit i el fons d'aquest projecte de llei. Perquè en un moment de crisi econòmica on es multipliquen les necessitats i augmenten les desigualtats i les situacions límit de moltes famílies, és quan l'estat del benestar és més necessari que mai. I l'estat del benestar no és una qüestió arbitrària, és una qüestió de drets, hi hagi crisi o no hi hagi crisi.

I vostès s'ofenen molt sempre quan els diem que volen desmantellar l'estat de benestar, però es que és el que hi ha, perquè la seva defensa, la defensa de l'estat del benestar no es demostra amb paraules grandiloqüents de defensa de les polítiques estrictes de la Unió Europea, que també són dogmàtiques d'aquest dèficit; tampoc es defensa l'estat del benestar fent de salvapàtries, sinó amb la valentia de discursos i polítiques responsables i pedagògiques, on s'expliqui i es defensi la necessitat de pagar impostos per finançar els serveis públics, o es defensi la lluita contra el frau fiscal, o es defensin els empleats públics. I vostès no han fet res; ni fent d'oposició ni fent de Govern no han fet res de tot això.

En canvi, vostès fa anys que utilitzen tots els seus instruments de poder per fer creure a la ciutadania que Catalunya està maltractada. Hi havia persones grans, jubilades, amb una pensió mínima i sense cap patrimoni, que es pensaven que és que els confiscarien tot el que tenien, que els seus fills acabarien sent pobres; havien arribat a fer creure a la gent que l'impost de successions afectava les persones que estaven en risc d'exclusió, fins aquí van arribar amb la seva demagògia.

Però el que passa és que, avui, la realitat és molt dura, i per això ningú els entén. De fet, per això, ho volen tramitar per lectura única, per no fer aquest debat en condicions, perquè ni, fins i tot, aquelles persones que se'n beneficien o que creuen en la supressió de l'impost de successions no poden entendre que ho facin en un moment com aquest. Potser els únics que ho entendran són els pocs, aquestes poques persones per a les quals vostès governen; aquestes potser sí que els entenen. Però, mentre vostès acomiaden infermeres, suprimeixen cursos de formació a aturats o deixen alguns hospitals que caiguin a trossos, com l'Hospital Trueta, que, per exemple, el seu projecte d'executiu només necessita 4 milions, per tant, una ínfima part del que avui suprimeixen, la gent no ho entén,

perquè aquesta llei no és per a la majoria silenciosa de què vostès tant parlen, aquesta llei és per a la minoria adinerada.

I avui no poden vostès buscar culpables a una altra banda; són vostès exclusivament que decideixen que la seva prioritat és de deixar d'ingressar..., no 50 milions, conseller, són molts més, i són molts més aquest any però en seran molts més l'any que ve, perquè la fórmula que vostè ha utilitzat és perversa, perquè no només aplica la reducció i avança la reducció aplicada, sinó, a més, amb la bonificació, i aquesta combinació els fa batre el rècord en la reducció de l'impost de successions, superant fins i tot a Madrid en l'impost de pares a fills.

I, senyor conseller, vostè va recórrer, fa uns mesos, a arguments realment febles per defensar aquest impost de..., perquè vostè se'l creu, aquest impost, i creu que és just, i, de fet, així ho va dir en aquesta tribuna, i crec que els ha hagut de buscar on no n'hi havia, per complir amb els dictats d'un partit realment dogmàtic en aquests temes.

Vostè ens deia que era una qüestió de credibilitat i que, encara que defensava la bondat de l'impost, aquest no tenia sentit en una economia oberta. Vostè sap, conseller, que aquest impost existeix i existirà en un espai d'economia tancada, en un mercat únic, existeix a la majoria de països europeus, però és que a moltes comunitats autònomes: Aragó, Extremadura, Andalusia, Astúries..., totes aquestes tenen un impost de successions superior al nostre. Per tant, no té cap mena de sentit ni s'agafa per enlloc.

Però el que encara s'aguanta menys és que ho fan per credibilitat. Quina casualitat que és l'únic compromís electoral que tenen pressa per complir, el de l'impost de successions, això, i el límit de velocitat, com ha recordat el senyor Puig, el que augmenta la contaminació. On està el compromís de tenir un departament únic d'Universitats desvinculat d'Economia i Empresa? O les promeses de mantenir els mossos, els metges i els mestres? O les de mantenir els pressupostos de Salut? Aquests compromisos no aporten credibilitat al Govern? Avui, el que fan és llançar la credibilitat. Després de dramatitzar sobre les finances de la Generalitat, decideixen vostès solets que van sobrants. Aquest és el missatge que avui envien.

I el que fan avui és un exemple d'estil de governar, d'un conjunt de despropòsits, d'una combinació de prepotència, d'insensibilitat social i d'irresponsabilitat. Vostès volen donar lliçons a tothom –ja ens ho ha demostrat avui el president de la Generalitat–, i, en canvi, el que avui fan és transmetre a la ciutadania que la crisi no l'han de pagar alguns. Això és el missatge que envia avui el Govern de la Generalitat, perquè, mentre diuen d'on no n'hi ha no en raja, no en raja per a salut, ni per a educació, ni per a habitatge, ni per a universitats, ni per a dependència, per al 6 per cent de les grans herències sí que en raja.

I vostès estan instal·lats més que mai en la cultura d'«el mercat ho resoldrà» –de fet, retallen les polítiques d'ocupació, de formació, d'universitats, etcètera–, «deixem fer, que la política ja s'aixecarà i ho resoldrà tot», aquest *business friendly* de què parlen des de l'inici de la legislatura.

I precisament aquest és el plantejament que ens ha portat a la crisi. Vostès continuen defensant l'estat de mínims, i per això han contribuït a reduir impostos, i ho fan aquí, a Catalunya, però ho fan al Congrés, ho fan a Europa, ho fan arreu, i fa anys que donen suport al Partit Popular en la reducció d'impostos, i ara al PSOE, perquè vostès ja ho han dit i ho deia també el seu guru, el senyor Madí, que el seu model era Irlanda; doncs, aquí estem. El model que impulsen aquí –i fa anys que ajuden el PSOE i el Partit Popular, abans– ha portat a perdre més de 40.000 milions d'euros. I avui, què passa? Que no hi ha diners per als serveis públics. Doncs, mirin, aquest no és el model que nosaltres defensem.

I ara diuen que, a més a més, després de presentar aquests pressupostos..., ara diuen que ja no ve d'aquí. Doncs, miri, des del nostre grup parlamentari, continuarem plantant cara, és el que ens queda, però és el que creiem que és el nostre deure, com ho vam fer ja en l'anterior legislatura, quan alguns semblava que competien amb vostès en la supressió de l'impost de successions, en aquesta reducció. És veritat, es va anar bastant enllà, però nosaltres vam aconseguir que aquest impost fos significatiu.

I vostès ara s'escuden que, com ja es va reduir en l'anterior legislatura, ara ja toca? És a dir, com es va reduir per a les herències mitjanes i baixes, doncs, ara el suprimim a les grans herències. Aquest és el gran argument que volen utilitzar per

eliminar-lo? Sincerament, és que no s'aguanta. Però sobretot, senyor conseller, li recomanaria que llegís els debats de l'anterior legislatura. Qui més va fer per la supressió de l'impost de successions va ser el seu grup parlamentari, el que avui li dóna suport. Per tant, escudar-se que hi va haver una reforma, quan va ser el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que, des del minut u, i també en època de crisi, demanava l'eliminació d'impostos i l'eliminació de l'impost de successions, sincerament, no és un argument que vostè pugui utilitzar avui.

Miri, el nostre grup sempre hem defensat amb coherència la responsabilitat fiscal aquí, al Congrés, a Europa, amb crisi o sense, perquè sabem que cada vegada que algú renuncia a ingressar sobre la riquesa estem repercutint directament sobre la qualitat dels serveis públics i cada vegada que fan regals als rics i als que especulen augmenten les desigualtats i ens debilita també econòmicament.

El problema és que vostès es neguen a qualsevol alternativa. En la primera interpel·lació que li vam fer li proposàvem alternatives de fiscalitat verda, sobre les nuclears, combatre el frau fiscal. No van acceptar ni una d'aquestes propostes.

De fet, ha estat la seva obsessió el que ha generat indignació a moltes entitats, des de la Plataforma per la Fiscalitat Justa o la plataforma ciutadana «Ni un pas enrere», que estava aquí, la setmana passada, al Parlament i ens deien: «Avui, l'únic instrument per combatre la pobresa no és deixar fer al mercat, sinó és combatre la desigualtat.» Si hi ha un impost que combat la desigualtat, precisament, és l'impost de successions.

I això té molt a veure amb el que està passant avui. Avui hi ha dues dimensions: la dimensió material, la quantitat que deixarem d'ingressar, que vostè n'ha dit de tots colors, ha dit moltíssimes xifres, i evidentment supera aquests 50 milions; que té impacte sobre els centres d'atenció primària que es deixen de fer, les escoles bressol, les ajudes als autònoms que estan pendents de donar-los i que estaven compromeses i estan a baix també reclamant-ho. Però la dimensió simbòlica és tota una declaració d'intencions del seu model de societat: la desigualtat la volen perpetuar i augmentar. Suprimint l'impost de successions per als familiars entre primer i segon grau, estem perdent la capacitat de reduir, encara que sigui per una aportació a la solidaritat, les diferències entre classes socials. És a dir, avui el fet

d'haver nascut o ser fill d'algú no és cap mèrit ni contribueix a l'economia productiva; avui una persona pot viure de rendes pel fet d'haver nascut en una bona família, que li ha tocat la loteria d'haver nascut en una bona família, viure de rendes, pagant una proporció d'impostos molt menor que qualsevol treballador de renda baixa.

Vostès tenen una visió conservadors i insolidària de la societat. El seu patriotisme és utilitzar els recursos que tenim per eliminar impostos. La seva construcció nacional es basa en comparar-se amb la resta de l'Estat i en convertir-se en la comunitat autònoma amb un impost de successions més baix. En comptes de mirar a Europa, s'emmirallen en Madrid, fent creure que Catalunya està discriminada. Aquesta és la seva manera de construir país. I nosaltres no volem imitar la regió on es privatitza la sanitat i augmenten les desigualtats de forma exponencial, perquè la història ens demostra que els impostos són la base de la construcció dels estats, són una inversió de present i de futur. Si volem un país avançat, modern i equitatiu això significa invertir en aquest país que volem.

El patriotisme, al nostre entendre, es defensa així, defensant la cohesió social, i més encara en època de crisi.

Per això, per convicció, per coherència, votarem en contra d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la posició d'Esquerra Republicana ha estat sempre molt clara: hem estat a favor de la reforma, d'una reforma en profunditat, i sempre hem rebutjat la supressió d'aquest impost. De fet, tots els nostres posicionaments que hem fet des d'aquesta tribuna aquí, en aquest Parlament, sempre han anat en aquesta línia.

Per què no en volem la supressió? Perquè és just que els que més tenen contribueixin en benefici dels menys afavorits. Per això no volem la seva supressió.

I en tot cas sí que vam voler la seva reforma, perquè aquest impost era percebut com un impost injust. I, de fet, tenien raó: hi havia una injustícia quan existien diferències substancials de tributació en funció dels béns adquirits, per exemple; era injust quan es produïen enormes dificultats per al pagament, que obligaven a la venda d'una part dels béns, i també era injust perquè la combinació de tipus amb coeficients multiplicadors donava lloc a quotes elevades, inabastables.

I, de fet, parlo en passat, perquè aquesta reforma ja es va produir, fa un any i mig. I, de fet, això ho vull recordar perquè sembla, avui, pel to del debat, que sigui a partir d'avui que aquest impost es reforma. Doncs, no, ja fa un any i mig que es va reformar, un any i mig que es va reformar i es van eliminar totes aquestes injustícies.

De fet, es va fer una reducció radical de la tributació de les herències a favor de cònjuges, descendents i ascendents, i es va suprimir, de fet, l'impost de les herències entre cònjuges, pares i fills, pràcticament suprimit, excepte en patrimonis importants, i després ens hi referirem.

També es van eliminar iniquitats per raó de la composició de l'herència; es va simplificar l'estructura tarifària; es van suprimir coeficients de patrimoni preexistent; es va fer una especial consideració als beneficiaris de setanta-cinc anys o més; es va mantenir el caràcter progressiu de l'impost –de fet, es retorna a una progressivitat d'aquest impost que l'havia perdut–, i, quant a l'empresa familiar, quan aquesta és l'herència, es van ampliar els supòsits d'aplicació de la reducció màxima, per afavorir precisament l'emprenedoria.

I totes, totes aquestes mesures ja es van emprendre, ja es va reformar, ja es van eliminar els elements que el feien profundament injust. I, de fet, l'impost, tal com està en aquestos moments, ens acostava a la regulació que tenen altres països d'Europa. Abans, miràvem si havíem de mirar cap al sud o cap al nord. Mirem, mireu cap al nord; sempre Catalunya ha mirat cap al nord. I, de fet, aquesta

tributació o aquesta composició de l'impost, tal com el tenim en aquestos moments, ens acosta a tal com el tenen estructurat altres països europeus.

Per tant, un cop feta aquesta reforma, que acaba amb les injustícies, ho repeteixo, acaba amb les injustícies, el debat ja no és eliminació sí, eliminació no; el debat és: per als patrimonis elevats han de pagar impost de successions, sí o no? I és aquest el nou debat en el qual ens fixem en aquestos moments.

I, de fet, observem com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'ha vist atrapat, atrapat pel primer debat, aquell que ja ara no té validesa, aquell d'eliminació sí, eliminació, no. S'han d'adaptar al nou debat, i és si els patrimonis elevats han de pagar impost de successions, sí o no. És aquest, és aquest el nou debat.

Vostès proposen que no paguin. Han pres una opció, una prioritat. En certa manera, perdonen l'impost de successions per a les grans fortunes. És aquesta la seva aportació d'avui. I això torna a crear una profunda injustícia. Abans parlàvem que l'impost, tal com estava plantejat fa un any i mig, era injust; era cert, per això es va reformar. Però ara vostès, perdonant l'impost de successions per a les grans fortunes produeixen una profunda injustícia: els que més tenen no contribuiran en benefici dels menys afavorits; allò que deia jo, al principi, pel qual Esquerra Republicana estàvem a favor d'una reforma. Doncs bé, no contribuiran en benefici dels menys afavorits els que més tenen; beneficien amb aquest perdó una minoria per perjudicar la majoria. I com? Amb una baixada d'ingressos. El conseller d'Economia avui ens ha parlat de 50 milions d'euros per enguany, per a l'exercici 2011, fa uns dies parlaven de 100... Ja ho acabarem d'afinar, però, si més no, amb les simulacions que es van fer de la reforma, enguany, per al 2011, es preveien uns ingressos d'uns 400 milions d'euros. En el pressupost d'enguany estan parlant, en el pressupost que precisament ahir va entrar en aquesta cambra, que els ingressos seran al voltant de 288 milions d'euros, i se'n preveien 400. Però és que vaig més enllà: i el 2012?, i el 2013? Es preveien 358 milions d'euros d'ingressos després de la reforma. Això quedarà en zero. I això atempta, això atempta greument contra el manteniment de l'estat del benestar.

Ahir presenten els pressupostos 2011; disminució notable en salut i educació. Vostès estan demanant sacrificis a la població, sobretot sacrificis que aguanten les classes populars d'aquest país. I, en paral·lel, demanen sacrificis a les classes populars d'aquest país i vostès en perdonen uns pocs al pagar un impost de successions; uns pocs, les grans fortunes. I, en paral·lel, demanen sacrificis a les classes populars. Això és irresponsable –això és irresponsable. No poden suprimir aquest impost a les grans fortunes quan, en paral·lel, s'estan tancant quiròfans en hospitals de referència: Joan XXIII de Tarragona, Trueta a Girona, Arnau de Vilanova a Lleida, Vall d'Hebron –Barcelona–, etcètera.

Es disminueixen recursos en educació. Els pares estem patint en aquests moments, estem patint per com quedarà l'educació del nostre país el proper curs, sobretot en l'escola pública –sobretot en l'escola pública. La no-aplicació de la sisena hora. A moltes escoles –parlin amb els directors, parlin amb els directors– no es podran dur a terme, per exemple, desdoblaments en aula, que garanteixen que la canalla del nostre país pugui tenir una bona atenció educativa per als diferents ritmes d'aprenentatge que tenen. Això és una clau de benestar, això és estat del benestar, això és també competitivitat del nostre país.

I, en paral·lel amb tot això, perdonem l'impost de successions per a les grans fortunes. Demanem sacrificis a les classes populars, aquelles que tenen un estat del benestar gràcies als serveis públics –he parlat d'educació, parlo també de salut–, i alhora perdonen l'impost de successions.

Senyor conseller, dubto molt –dubto molt– que estigui d'acord amb aquesta mesura, si més no amb l'aplicació en aquest moment, si més no amb la seva aplicació en aquest moment. Evidentment, ideològicament cadascú té les prioritats que té. Evidentment, no és una prioritat per a Esquerra Republicana, no és una prioritat demanar sacrificis a les classes populars i al mateix temps beneficiar-ne uns pocs; aquesta no és la nostra prioritat. Precisament anem al revés: el que volem és que els pocs, els més rics, ajudin també les classes populars. Aquest és el nostre concepte, aquest és el nostre model social, aquest és el nostre model de país. De fet, creiem que hi ha una pèrdua d'ingressos que afectarà el manteniment d'un estat del benestar, però, més enllà d'això, és una qüestió el simbòlica també.

No es poden demanar sacrificis a uns i perdó a uns pocs. I per aquí Esquerra Republicana no passarà.

És, doncs, per això que en coherència amb el nostre posicionament, el posicionament que hem fet durant pràcticament vuit anys en aquesta cambra sempre que hem parlat de l'impost de successions, rebutjarem la seva eliminació i, per tant, ens ratifiquem en la reforma, aquella reforma que fa un any i mig va eliminar les injustícies d'aquest impost.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputadas, diputados, *conseller*, estamos ante un hecho de una extrema gravedad; de extrema gravedad por dos motivos: primero, por la forma, y por el fondo.

Por la forma porque ustedes van a aprobar un proyecto de ley por lectura única prescindiendo del debate parlamentario sobre un tema que incide directamente en lo que son los ingresos de nuestra comunidad autónoma en un momento de contracción del gasto público. Y lo hacen apoyándose en..., bueno, con un apoyo crítico. Porque yo, al principio, al señor Coto lo escuchaba y parecía que iba votar que no, pero no, no, va a votar que sí, y además ha permitido que se tramite este proyecto de ley por lectura única, prescindiendo del debate parlamentario, algo extremadamente grave.

La forma también ha sido..., usted ha intentado dormir a la cámara. No sé si es una táctica o es una forma, pero de cualquiera de las dos maneras sería bueno que hubiera intentado convencer a la cámara de por qué iba usted a prescindir de cerca de 300 millones de euros –porque esos son los importes reales, y no los que usted ha planteado durante su intervención– de los ingresos de la Generalitat.

Y también es grave por la oportunidad, por la oportunidad política. Porque esta aprobación es irresponsable fiscalmente, antipedagógica políticamente e injusta socialmente. Es irresponsable fiscalmente porque usted entra en una carrera –la famosa *race to the bottom*– de impuestos en momentos de contracción de los ingresos públicos que ponen y califican a su Gobierno como gobierno irresponsable. Irresponsable y antipedagógico políticamente, porque transmite un mensaje a la sociedad absolutamente contrario a lo que le estamos exigiendo, que son ajustes y que es apretarse el cinturón en momentos de extrema dificultad. E injusto socialmente porque, como es habitual en su grupo y en aquellos partidos que le apoyan, ustedes penalizan a los que menos tienen y favorecen y benefician a los que más poseen.

Yo les voy a decir algunas cosas que se pueden hacer con 300 millones de euros, por si ustedes no las saben: contratar cerca de 7.500 médicos especialistas, 8.500 profesores, más de 10.000 enfermeras, se pueden hacer más de 100.000 plazas de guardería, se pueden entregar más de 700.000 ordenadores a nuestros alumnos. Pero se puede reducir el 50 por ciento de los recortes en sanidad que ustedes plantean, se podría reducir a cero el descenso de la inversión en educación, se podrían reducir a cero los recortes en Bienestar y en Empresa, y se podrían reducir también a cero los recorten en Interior. Esto es lo que se podría hacer si ustedes no hubieran decidido hacer una política irresponsable, cumpliendo un compromiso con unos pocos, no con el conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Porque yo quiero recordarles que, después de la ley aprobada en 2010, más del 94 por ciento de las declaraciones positivas no se pagaban, pero que este porcentaje llegaba al 99 por ciento en el caso de los cónyuges y al 97 por ciento en los hijos y nietos mayores de veintiún años. Esta es la realidad de este impuesto a día de hoy, esta es la realidad; no la que usted dice: la realidad.

Y eliminando este impuesto usted hace un ejercicio de irresponsabilidad que el conjunto de ciudadanos espero que algún día les hagan pagar. Porque, mientras ustedes están dejando de ingresar dinero de aquellos que más tienen, no van a dudar en aplicar recortes a los que menos tienen. Usted es como el Eduardo Manostijeras –ya se lo comenté alguna vez–, con todo el respeto, ¿eh?: con las

tijeras de la mano derecha recorta usted impuestos a los más ricos y con las tijeras de la mano izquierda recorta usted derechos sociales. Y va a recortar también..., y usted será responsable indirecto de los recortes en las prestaciones sanitarias que recibirán el conjunto de ciudadanos.

Y, ya para finalizar, yo creo que en esta vida, en la política, uno tiene que ser coherente y responsable. Ya sé que esto generalmente no es muy lucido mediáticamente, pero yo aquellos que veo comisión tras comisión exigiendo mantener las inversiones sociales, las inversiones en sanidad, las inversiones en salud, las inversiones en protección social, que sigan diciendo que un estado de bienestar se fundamenta en no cobrar impuestos a los ciudadanos es un grave error. Yo no sé si es bueno ser del Tea Party en España, no sé si es bueno intentar convencer a los ciudadanos que en un país donde estamos por debajo de la media impositiva del resto de países más avanzados de Europa se pueden mantener servicios de primera. Cuadrar un círculo socialmente es imposible: con menos recursos, no se pueden dar más servicios. Lo que pasa es que, como digo, la coherencia y la dignidad en la política, pues, no son elementos a valorar, desgraciadamente.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Honorables membres del Govern, il·lustres diputats, votarem «no» a aquesta proposta de reforma, per diverses raons. La primera també, per la mateixa raó que addueix el Grup de Convergència i Unió: ho portàvem al programa electoral. Nosaltres hem fet un referèndum intern entre els nostres adherits en el qual el 58 per cent ha votat en contra d'aquesta reforma; el 37 per cent, a favor, i el 5 per cent ha votat que ens haviem d'abstenir. Per tant, per compliment dels requisits democràtics i complir el mandat en cada cas dels ciutadans o dels votants, votarem en contra d'aquesta reforma.

Però, a més, la votarem en contra amb molta satisfacció, per diverses raons. En primer lloc, perquè no és l'impost de successions confiscatori que alguns en aquesta sala hem patit, per altra banda; no és l'impost de successions que tenia un nivell altíssim en comunitats governades pel Partit Popular també; no és l'impost de successions, sinó aquell que va quedar després de la reforma de l'any 2010. Reforma de 2010 amb la qual quedaven exempts, per exemple, els descendents menors de vint-i-un anys, ja no pagaven res per sota de 539.000 euros; els majors de vint-i-un anys, a més, 275.000 euros; els cònjuges, no quan heretaven fins a 500.000 euros; ascendents, 100.000 euros; discapacitats, fins a 650.000 euros, etcètera. A més d'estar-ne exempts els béns i actius lligats a una activitat professional o empresarial familiar, estar-ne exempt l'habitatge familiar fins a 500.000 euros, estar-ne exempta a més una reducció suplementària d'un 50 per cent... De manera que el resultat total final, un cop deduïdes totes aquestes exempcions, bonificacions, mínims exempts..., ens quedàvem amb un impost del 5 per cent de 200.000 euros d'herència, 7 per cent de fins a 500.000 i el 9 per cent sobre 500.000. Aquest era l'impost real que s'estava pagant a Catalunya, no el que es pagava abans del 2010, però sí el que es paga ara, després de la reforma que va fer el Govern tripartit.

Això també produeix un altre efecte, i és que en total les persones que paguen impost de successions, segons dades de l'Agència Tributària de la mateixa Generalitat, són 529 persones l'any passat –529–, inclosos els col·laterals que no estan afectats per aquesta reforma. Estem parlant de 529 persones. Aquestes 529 persones vol dir que, de cada cent cònjuges, marits o mullers, que han heretat, només un ha pagat impost de successions, noranta-nou no han pagat res. I, de cada ascendent o descendent –fills, néts– que han heretat, només han pagant el 2 i mig per cent; el 97 i mig de les persones que han heretat, descendents –fills i néts–, no han pagat absolutament res.

Centrat en aquesta matèria, centrats en 529 com a màxim –perquè dic que aquí entren els col·laterals–, què es fa amb aquesta reforma? Fer-los un regal fiscal per un import, segons quantifica la mateixa memòria, de 157 milions d'euros l'any 2011 i 102 milions d'euros l'any 2012. No entenem d'on poden haver sortit aquestes

xifres que tant el molt honorable president com l'honorable conseller van dir de 50 milions, quan la memòria feta pel mateix Departament d'Economia i Coneixement parla de 157,8 milions d'euros. Per tant, entre cinc-centes persones com a màxim es repartiran 157 milions d'euros.

En això consisteix aquesta reforma, en què a més, com que s'ha imposat pel tràmit de lectura única, no s'ha pogut corregir el tema de la retroactivitat per a l'any 2010, que és una retroactivitat establerta expressament en aquesta norma, establerta expressament. S'aplica també als fets imposables produïts l'any..., no el 2011: el 2010, de l'1 de gener al 30 de juny, de l'1 de juliol fins al 31 de desembre. Per un defecte segurament de tècnica legislativa, segons he tingut ocasió de parlar amb la conselleria, però que els que ho han d'aplicar tenen claríssim que s'aplica d'una manera retroactiva, és a dir que cal tornar diners a aquelles persones que van pagar l'impost l'any passat. Això suposa una subvenció. I això ens suposa també que s'haurà de dotar en el Projecte de Llei de pressupostos la subvenció de les persones –el 25 per cent en un cas, el 67 i mig per cent en l'altre– que se'ls han de donar els diners que l'any passat van pagar per impost de successions.

Aquest és el contingut de la reforma. No dubto de la bona fe, en aquest cas, per part del departament. Si s'hagués fet no en tràmit de lectura única, podria haver-se corregit aquest defecte. Però, com que s'ha fet d'aquesta manera, així, diguem-ne, corrents, per aplicar-ho urgentment avui, quan fa tres setmanes no era tan urgent i es va treure de l'ordre del dia del plenari quan ja hi estava inclòs, el resultat és que surt aquest problema. Per tant, benvinguts també a la confrontació, és a dir, a la conflictivitat dels centenars de persones que aniran a les oficines liquidadores a demanar la devolució de l'impost que van pagar..., els recursos contenciosos administratius que això generarà, els problemes amb les oficines liquidadores registrals, perquè aquí s'estableix la base per tornar els impostos ja pagats, cosa que en la Llei de pressupostos no està establerta. De forma que quan les coses es fan malament acaben malament.

I nosaltres no hi podem donar suport ni per raons de fons –la reducció de recaptació que suposa en benefici de cinc-centes persones, 150 milions d'euros–,

ni per raons de generar una conflictivitat davant dels tribunals pel que suposa subvencionar els que van pagar l'impost l'any passat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellera, conseller, senyores i senyors diputats, l'impost de successions és un anacronisme que no fa sentit en la nostra societat. Entenc, doncs, que té tendència a penalitzar l'estalvi i té tendència a penalitzar també la inversió productiva; a més a més, doncs, tendeix a incentivar la despesa ostentosa, l'especulació i l'evasió fiscal, i no contribueix a garantir la igualtat d'oportunitats entre ciutadans de diferents comunitats.

Penso, també, que és injust; és injust que l'Estat penalitzi impositivament transaccions fetes entre familiars en què no hi ha intervenció de les institucions. Contràriament, entenc que l'Estat el que hauria de fer en aquestes transaccions és facilitar que es fessin al més ràpidament millor i que no hi hagués cap cost per als benefactors, per als benefactors de les herències.

Penso que l'Administració el que ha de fer és ser justa amb l'esforç dels ciutadans. I, tenint en compte la competència fiscal que tenim, que ens fan altres territoris de l'Estat, tenint en compte, doncs, que aquest impost representa una doble tributació, atès que les rendes ja han tributat per l'impost de la renda de les persones físiques, crec que només cal celebrar la decisió del Govern de suprimir l'impost de successions.

I anunciar-vos el meu vot favorable a aquesta modificació de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Honorable presidenta... Honorable vicepresidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, òbviament les meves primeres paraules, vostès ja ho comprendran, són per expressar la meva satisfacció i la del nostre grup parlamentari. La meva satisfacció perquè finalment el Govern envia al Parlament un projecte de llei que suprimirà en una gran mesura l'impost de successions. És normal que estiguem satisfets, ja que hem batallat per això durant molts anys.

I cal dir, també, que sento, en fi, una certa emoció de tants i tants debats viscuts en aquesta cambra; de fet, amb molts dels diputats avui presents per tots els grups parlamentaris, amb alguns altres absents, o del debat o de la cambra. I naturalment és el moment per tenir per a tots vostès i per a tots ells un record per tots aquests debats que vàrem tenir i que avui d'alguna manera enllestim.

Segon punt. Poc diré més, honorable conseller, respecte a la presentació dels continguts del projecte de llei que ens envia; ningú més autoritzat que vostè per presentar-lo com l'ha presentat. I naturalment el nostre grup parlamentari comparteix fil per randa la seva argumentació. Ens estalvia, doncs, conseller, entrar en la definició del projecte de llei que vostè ha presentat amb notable competència.

Tercer punt. Els deia que hem viscut debats intensos. I agraeixo, diputada Ortiz, una referència que vostè ha fet en to pejoratiu, però jo la valoro molt positivament; diu: «Ningú ha fet més que Convergència i Unió per suprimir aquest impost.» Gràcies, diputada. Ningú ha fet més que Convergència i Unió per suprimir aquest impost. Vostè ho ha reconegut, i jo, de veritat, diputada, que li ho agraeixo. I li ho agraeixo, perquè, en definitiva, vostè ha recordat, també, quant van pressionar per arribar a una reforma de la qual alguns diputats –la diputada Martínez-Sampere o el diputat De los Ríos– es vantaven jo crec que molt consegüentment. Diu: «Vam fer una gran reforma sobre l'impost.» És veritat. Vostès poden dir: «Però vostès hi van votar en contra.» És veritat. Hi vàrem votar en contra perquè encara volíem que interioritzessin més la pressió de Convergència i Unió per anar fins al final. Però això hi vàrem votar en contra. Ep!, i vostès es van quedar a mig caminet –ho ha dit vostè, diputada, i té raó– gràcies a la pressió d'Iniciativa. Vull dir-li al diputat

De los Ríos, que té una bona memòria, que vostès, amb els diputats del Partit Socialista, havien anat molt més lluny, però la pressió d'Iniciativa va fer que vostès reculessin una mica d'allà on volien vostès arribar. Això no m'ho negarà, diputat; això, no m'ho negarà. Això és el que va passar. Vostès ho varen aconseguir.

De manera que, sincerament –sincerament–, estem en un debat, en el final d'un debat, en què nosaltres hem lluitat fort i dur. Recordo la meua darrera intervenció la passada legislatura en últim debat. I els vaig dir: «Hi votem en contra» –ho recorda, diputada?–, «hi votem en contra; si arribem al Govern, suprimirem l'impost.» Si arribem al Govern, suprimirem l'impost. Dit, fet. I això és el que posem... I vostès volen que interioritzem una certa pressió i un cert malestar. I la nostra és una satisfacció extraordinària; contents del punt en què ens trobem. Després entrarem en l'argumentació.

De fet, quant als continguts, no és el punt del debat ara, però recordo intensos debats amb el diputat Comín, per exemple, respecte a la naturalesa filosòfica de l'impost. Fa una mandra enorme tornar sobre aquest debat. Vostès ja em disculparan. Però la naturalesa d'injust i confiscatori de l'impost. Algun diputat s'hi ha referit, al respecte.

Però hi ha una cosa que em crida poderosament l'atenció en què els diputats nacionalistes, com el diputat De los Ríos o el diputat López Tena, haurien de ser més sensibles. Vostès, això de la competència fiscal, ho tenen present o no? La dimensió nacional d'aquest problema, la tenen present o no? Les deslocalitzacions, les tenen presents o no? Que nosaltres hàgim d'acceptar aquest plantejament, diputat De los Ríos, és un caprici o és estar amatent al que està succeint? I a vostè, com a diputat nacionalista, i a vostè, també, això els és igual? La desharmonització d'això a tot Espanya, els és igual? La competència que s'ha fet a Catalunya, els és igual? El greuge comparatiu, els és igual, diputats nacionalistes drets i fets? A nosaltres, no; ens interessa molt que això, naturalment, es reessituï. Però, diputats, saben per què ens interessa que es reessituï? Només per una qüestió de justícia? No, perquè volem combatre eficaçment la crisi i volem ajudar aquest país que se'n surti. I això ho necessitem aquí, no allà, aquí. I per això ho fem.

Per tant, jo demanaria, d'aquesta sensibilitat sincera i indiscutible dels diputats nacionalistes d'aquesta cambra, que si més no consideressin la possibilitat..., no des del punt de vista de la justícia, diputat De los Ríos, que vostè s'hi ha estès, des del punt de vista de l'eficàcia de les mesures.

I entrem, breument, en el que entenc jo que és el moll de l'os del debat; l'han situat alguns dels diputats. Està la societat del benestar en perill? Sincerament crec que no. Però, atenció, si ho estigués, vostès en serien els màxims responsables. *(Remor de veus.)* Sí...–sí, sí. Els que han generat el dèficit i el deute –vostè riurà el que vulgui, diputada– són vostès. *(Remor de veus.)* Són vostès! Els que han posat en tela de judici les nostres finances són vostès. Els que han gastat el que tenien i el que no tenien són vostès. I ara, naturalment, ens trobem... *(Persisteix la remor de veus.)* Sí, cridin, cridin, cridin. Els que han gastat de veritat són vostès. I ara, naturalment, a vostès els surt ben còmode aparèixer en aquesta tribuna reclamant l'estat el benestar, commoguts per la sort dels més febles. Haurien d'haver estat commoguts per la sort dels més febles amb les polítiques de catàstrofe que van tenir vostès en aquest país, i d'endeutament. *(Remor de veus.)* Sí, sí!

I el que vostès tracten de fer és cortina de fum sobre aquest debat per parlar de totes aquelles coses que ara els febles no tindran. Vostès ens han portat aquí –vostès ens han portat aquí. I l'opinió pública ha de saber que vénen aquí a poc a poc a dir-nos que: «Ecoltin, clar, com vostès poden dedicar-se a això quan hi han tantes necessitats?» Quan ens han portat el dèficit que ens han portat i han deixat aquest país amb un endeutament de 40.000 milions, quan han deixat això, això els hauria de preocupar. Però això no els importava, perquè vostès, naturalment, ho feien amb la causa del progrés. I amb la causa del progrés tota despesa està justificada. I amb la causa del progrés tota l'actuació del Govern està justificada.

Deia la diputada Ortiz: «Però si no els entén ningú!» Ho deia la diputada; diu: «Si no els entén ningú!» Diputada, novembre 28. Diputada, maig 22. Vol dir que no ens entenen una mica millor a nosaltres que a vostès? En això..., en tot, diputada! Nosaltres hem fet d'aquest punt un punt de combat, perquè crèiem que la majoria del poble de Catalunya estava a favor d'aquesta qüestió, la *majoria*: 28 de novembre, derrota inapel·lable; 22 de maig, no cal que els ho recordi. La situació

en què es troben no cal que la descrigui. I vostès em diuen que la ciutadania de Catalunya a nosaltres no ens entén? Si a nosaltres no ens entén, a vostès què els passa? (*Remor de veus.*) Si a nosaltres no ens entenen els ciutadans de Catalunya, a vostès què els passa? Segurament després, si en tenen l'oportunitat, m'ho explicaran. Hi tindrè molt d'interès.

Ara bé, jo sóc sensible a una qüestió, ho he estat des del primer moment, que és la important, crec jo, del debat, perquè la naturalesa filosòfica, l'abast de la reforma, si toca més o toca menys, tot això ho hem discutit tant i tant... L'oportunitat política, ara sí. Aquí, diputat De los Ríos, vostè ha fet una intervenció, també la diputada socialista, també la diputada d'Iniciativa, tots l'han fet; diu: «Toca fer això o no? Són sensibles vostès o no?» Doncs, nosaltres ho hem pensat i ho hem rumiat. Tenen la meua paraula. I hem estat sensibles a aquest plantejament, però hem hagut de decidir una qüestió que per nosaltres era elemental: complir o no, amb caràcter immediat, la nostra promesa electoral. Aquest és el debat de fons. A vostès, això, de veritat, mai els ha preocupat; a nosaltres, sí.

Algun diputat ens ha retret que no és *tota* la promesa electoral –Déu n'hi do–, però és la nostra promesa electoral. I el Govern i aquest grup parlamentari van haver de decidir si preferíem complir amb el que havíem dit a l'electorat o entràvem en consideració algunes de les argumentacions a què, naturalment, diputades i diputats, som sensibles. Vostès tracten de dir a l'opinió pública catalana que no som sensibles a algunes de les coses que ens han dit? No, als receptaris recitats, diputat Cañas, no, als receptaris recitats!; però sí, sensibles a algunes de les coses que han dit.

Però, què ha valorat aquest grup parlamentari? Que en un estat de desafecció general, de descrèdit dels polítics, insultats com som, que pràcticament ningú concedeix importància al que diem, impugnats permanentment, valia la pena arriscar-se i complir amb el nostre programa electoral. (*Veus de fons.*) Oi, oi, oi..., exactament. Per vostès, això és un oi, oi, oi; complir un programa electoral és oi, oi, oi. Per nosaltres, és una obligació política i moral. (*Aplaudiments i remor de veus.*) És una obligació política i moral!

Vull acabar dient el següent a l'opinió pública, al poble de Catalunya. Estem satisfets per tres raons: la primera, perquè creiem que és un element de justícia indispensable; la segona, perquè hem complert el nostre programa electoral, i la tercera, i determinant, perquè centenars de milers de catalans suprimeixen avui amb nosaltres l'impost. I això és un motiu d'orgull que posa Catalunya a la seva avantguarda.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga. Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena, per quin...?

Alfons López i Tena

Per al·lusions, senyora presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Alfons López i Tena

...molt breument, per la intervenció del senyor Fernández Teixidó. A veure, és que no oblidí..., o no faci confondre aquesta cambra en una cosa: l'impost de successions no es paga segons el domicili ni el lloc de residència de l'hereu o de l'hereva, es paga on correspongui segons estigui la major part dels béns.

Per tant, perquè una persona deixi de pagar els impostos de successions a Catalunya, segons les lleis fiscals catalanes, caldria que la major part dels seus béns estiguessin fora de Catalunya –fora de Catalunya–, no ja en una altra comunitat autònoma, sinó, dins del planeta Terra, en qualsevol altre país. Per tant, no és tan fàcil, no és com el canvi de domicili fiscal, suposa desinvertir massivament els actius que tingui a Catalunya per a invertir massivament en les illes Bahames o a Madrid o a Groenlàndia. Per tant, l'argument no val, al meu entendre.

(Antoni Fernández i Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó..., trenta segons.

Antoni Fernández i Teixidó

Senyora presidenta, per dir-li al diputat que exactament això és al que ens referim. Diputat, quan apel·lava, jo, a la seva sensibilitat nacionalista és perquè aquesta situació s'ha donat. I no té res a veure amb un criteri de justícia, diputat; té a veure..., on, finalment, deslocalitzats aquests patrimonis, acabaran afectant la possibilitat de la nostra reactivació. És per això que apel·lava a la seva sensibilitat, no a la qüestió tècnica, sinó a evitar que això es produeixi.

Gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 80 vots a favor i 53 en contra.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries (tram. 200-00004/09)

Passarem ara al punt 4 de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. S'ha de votar la lectura única. Per tant, procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Senyora Camats, posicionament o explicació de vot? *(Pausa.)* Molt bé...

Dolors Camats i Luis

Volem un posicionament, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé. Té la paraula... (*Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.*) Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. És per expressar la nostra oposició a la tramitació d'aquest projecte en lectura única, bàsicament per dos motius. El primer és perquè aquest Govern és molt ràpid per a unes coses i molt lent per a altres, i no és per casualitat, sinó per interès. Pensem que hi comença a haver un cert ús i abús de les lleis per lectura única. Aquest projecte de llei –aquest projecte de llei– s'hauria pogut fer perfectament..., aprovat pel Govern el mes de gener, la constitució de les diputacions són el mes de juliol, hauríem tingut sis mesos per discutir-ho, amb poques sessions de ponència s'hauria pogut fer, i, si no es fa, és perquè s'ha esperat fins al mes de maig a presentar aquest projecte de llei.

A més, no estan arribant projectes de llei al Parlament, més enllà del de pressupostos, perquè no s'aprofita la feina feta per l'antic Govern. Per exemple, en l'anterior Ple es va rebutjar la possibilitat de tramitar la proposició de llei sobre la igualtat. Per què? Doncs, perquè l'havia feta l'anterior Govern. O ara hem hagut de presentar la proposició de llei sobre protecció civil perquè el Govern no presenta el seu projecte.

Per tant, aquest Govern és lent per fer projectes de llei, és lent per nomenar el director del Memorial Democràtic, és lent per nomenar el cap de l'Oficina Antifrau, és lent per nomenar el Comitè d'Ètica Policial; però és ràpid per derogar el codi d'ètica policial o per presentar un projecte de llei com el que acabem, dissortadament, d'aprovar en lectura única, de supressió de l'impost de successions.

I, en segon lloc, hi ha un altre element: l'electoralisme. El mateix dia que el Govern aprovava presentar el projecte de llei, el Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, tot i ser part del Govern o de donar suport al Govern, presentava

una proposició de llei de creació de la vegueria del Penedès, en plena campanya electoral i per fer veure que s'està a favor de la vegueria del Penedès.

Si tant interès tenien, per què no ho van incloure en aquest projecte de llei que ara discutirem? Si ho tenien senzill, és un text molt fàcil: ho inclouen i ho discutim. O, encara millor, podien haver tramitat, a partir del mes de gener, un projecte de llei normal que inclogués les dues modificacions. Pensem sincerament que aquí s'ha produït una presa de pèl a la ciutadania del Penedès i un electoralisme clar que perjudica la tasca d'aquest Parlament.

La presidenta

Sí..., passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? (*Pausa.*)

Ha estat aprovada, la lectura única, per 106 vots a favor, 24 en contra i 3 abstencions.

A continuació, i ja per a coneixement dels senyors diputats i senyores diputades, continuarem amb el debat del projecte de llei.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyora Joana Ortega i Alemany, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals. (*Remor de veus.*) Espera un moment, vicepresidenta...

(*Pausa.*)

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, avui vinc aquí per explicar, en el procediment de lectura única, i defensar el Projecte de llei de modificació de la llei 30/2010, de 3 d'agost..., llei de vegueries; una modificació que s'inspira en l'objectiu de complir l'Estatut, per una banda, i, per l'altra, amb la voluntat de cercar consens possible, el màxim consens possible, tal com hem exposat altres cops, especialment en temes de país. Perquè vostès són conscients que ens hem trobat amb una llei que no es pot desenvolupar, perquè la llei aprovada per aquest

Parlament, la llei aprovada el passat mandat, i els principis que figuren en l'Estatut..., perquè tinguin vigor calen modificacions estatals, i ho diu la mateixa llei. Per tant, aquí la urgència i la necessitat de la modificació d'aquesta llei.

Ara per ara, com vostès saben, no es poden ni escollir els veguers. Per tant, no es pot garantir l'efectiva íntegra constitució dels consells de vegueria com a organització territorial bàsica, ni tampoc es pot suprimir cap nivell d'Administració, perquè no es pot completar el desplegament de l'organització territorial que estableix la disposició addicional primera.

I vostès saben, a més a més, que és una prioritat d'aquest Govern, perquè també així ho exigeix la situació econòmica, reformar l'Administració pública, reformar-la perquè respongui amb més eficàcia, amb més agilitat, amb menys tràmits i especialment que aquests siguin més senzills. I això vol dir simplificació administrativa.

Senyores i senyors diputats, jo crec que ningú entendria que en aquests moments, si no podem substituir-lo, creéssim un nou nivell administratiu. Ni s'entendria ni seria de rebut que, per exemple, a la ciutat de Barcelona hi arribessin a haver fins a vuit nivells d'Administració: Ajuntament, Àrea Metropolitana, Consell Comarcal, Diputació, Vegueria, Generalitat, Estat i Unió Europea. Ni és racional, ni és raonable, ni és sostenible.

I, com poden entendre, com a Govern, som els primers que volem que Catalunya tingui la seva pròpia organització territorial, però també som conscients que la consecució d'aquest repte... –un repte que, pel que fa al catalanisme polític..., lluita des de l'estructuració provincial del 1833–, som conscients que aquest repte no serà fàcil. Així, doncs, tot i que ens sentim hereus d'aquesta demanda històrica, lluitarem de forma aferrissada per aconseguir fer-la realitat amb la serenitat i amb el rigor que es mereix. És per això –és per això– que hem hagut d'aturar el desplegament de la Llei de vegueries tal com estava plantejada.

He dit, i ho he repetit en ocasions, que tenim molt clar que hem de seguir un camí natural d'assoliment d'un model de règim local al nostre país; un camí que comença per la Llei de governs locals, seguida per la Llei de finançament de les

hisendes locals, tal com vam aprovar en una moció en aquesta cambra, i també una negociació competencial i territorial que sabem i acceptem que no serà gens fàcil, però que no ens fa cap temor d'afrontar-la amb l'Estat.

Un breu parèntesi per comunicar que després de parlar, reiteradament, amb el vicepresident Chaves hem obtingut el compromís que l'Estat no recorrerà la Llei de vegueries i que, per tant, han desistit de presentar un recurs d'inconstitucionalitat, tal com havia anunciat el Govern central.

Dit això, voldria comunicar-los que el Govern, alhora que va aprovar l'Avantprojecte de modificació de la Llei de vegueries, també va aprovar un acord de govern pel qual es proposa al Parlament la tramitació i aprovació d'aquelles iniciatives legislatives estatals necessàries per al desenvolupament de l'organització territorial prevista en la Llei de vegueries, als efectes de presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats les corresponents proposicions de llei.

I aquestes iniciatives hauran d'incloure les relatives a l'establiment del règim electoral de la vegueria i a la modificació dels límits provincials; una qüestió absolutament –absolutament– necessària per desenvolupar amb rigor, per desenvolupar amb eficiència i eficàcia la Llei de vegueries i l'organització territorial a Catalunya, i que respon, també, a una proposta de resolució, que va defensar el senyor Bosch, aquí, el passat mes d'abril, i que anava també en aquesta línia.

Tot això, cal que ho tinguin present. Cal que ho tinguem present per la raó que he exposat abans. I crec que la majoria dels diputats podrem coincidir que tots volem fer una llei que tingui totes les seguretats jurídiques, les competències i el finançament necessari per tal d'assegurar aquesta llei de vegueries, per tal d'assegurar la sostenibilitat de la Llei de vegueries i que no suposi una superposició de nivells administratius ni un simple canvi de cartell, de província a vegueries, que és el que és ara, i és un brindis al sol.

Si em permeten, voldria agrair la col·laboració i el suport i el debat amb les entitats municipalistes en el si de la Comissió de Governos Locals, que va informar favorablement. I volia agrair el debat..., i és en aquell debat, senyor Bosch, on el Govern volia incorporar la vegueria del Penedès, i va ser a proposta de les entitats

municipalistes, que van demanar, en ares del consens, que ho retiessin. I així ho vam fer, i així ho ha presentat, per altra banda, el grup parlamentari.

Per tant, som conscients que tenim una gran tasca i que cal, sobretot, unitat, però ens veiem amb cor de portar-la endavant amb el suport i la complicitat imprescindible del Parlament.

Deia el diputat Sanglas en aquesta tribuna també el passat abril que el que cal és generar consensos, consensos suficients i necessaris en el si del país, per anar amb prou força davant Madrid i modificar les lleis que permetran dotar-nos de l'estructura organitzativa que el país mereix.

Per tant, això no acaba aquí. Tenim molt clar que el camí també passa per assolir l'oportunitat i el consens, no només aquí, com deia, sinó també en el territori. Perquè aquesta ha de ser una llei amb voluntat de permanència, aquesta ha de ser una llei que ha de poder romandre en el temps. I és per això que estic segura que treballant amb la mà estesa, com ho vol fer el Govern, treballant amb les diferents forces polítiques presents al Parlament podem arribar al consens suficient per aprovar una llei d'organització territorial pròpia que es pugui desenvolupar amb plena plenitud. Per això demanem als grups parlamentaris i als representants del món local que treballem plegats, que treballem amb seny, que treballem especialment amb sentit del país, perquè no podem deixar passar aquesta oportunitat.

Per tant, els demano el recolzament a aquesta modificació, perquè les iniciatives legislatives estatals necessàries per desenvolupar la Llei de les vegueries no han estat aprovades, i, com que no han estat aprovades, això motiva la necessària tramitació i aprovació d'aquest Projecte de Llei de modificació de la Llei de vegueries.

I, tal com va indicar també, si em permeten, el Consell de Garanties Estatutàries en un dictamen el 5 de juliol del 2010 sobre el projecte de la Llei de vegueries, o en l'article 93.1 de l'Estatut d'autonomia s'indica que els consells de vegueries substitueixen les diputacions provincials, s'ha de produir una substitució real, una

substitució real i no només aparent, i això ha de comportar no únicament un canvi en la persona jurídica, sinó també en el seu govern i en l'Administració.

És en aquest sentit, i apel·lant a la seva responsabilitat i al sentit de país, que demano la seva aprovació a aquest Projecte de Llei de modificació de la Llei de vegueries, tot agraint-los d'antuvi que hagin accedit a fer-ho pel tràmit de lectura única.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, consellera, som aquí per posicionar-nos sobre la decisió del Govern d'ajornar la constitució dels quatre consells de vegueria, substituint així les quatre diputacions actuals existents d'acord amb allò que estableix la Llei de vegueries, aprovada tot just ara fa deu mesos. Ho ha explicat perfectament la vicepresidenta, però penso que val la pena recordar sintèticament què és el que pretenia la llei.

La llei, pel que fa als consells de vegueria... Per cert, una llei que, rebutjada per Convergència i Unió, comportava l'exercici del desenvolupament estatutari dels articles 90 i 91 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la nostra norma fonamental, com a resultat d'una reivindicació històrica del catalanisme polític, una reivindicació històrica que sempre va defensar la superació de la divisió provincial de 1833. Doncs bé, com deia, la llei estableix un mapa de set vegueries i tres etapes pel que fa a la seva implementació.

Una primera etapa: la substitució de les quatre diputacions actuals per quatre consells de vegueria. Quan? Doncs, ens diu la llei, després de les eleccions municipals del 22 de maig. Gairebé arribem tard, senyora vicepresidenta.

Segona etapa: la constitució dels consells de vegueria de les Terres de l'Ebre, que és, evidentment, com ja sabem tots, la més reclamada històricament, i, per tant, la consegüent creació del consell de vegueria del Camp de Tarragona. Quan? Quan s'hagués modificat la normativa estatal corresponent; això vol dir, si més no, la LOREG, la Llei orgànica de règim electoral general.

Tercera etapa: la creació dels consells de vegueria de l'Alt Pirineu i de les comarques centrals i, per tant, consegüent divisió o substitució també, perquè passaria a existir el consell de vegueria de Lleida i el de Barcelona en la part restant del territori. Quan? Quan s'hagués modificat la normativa estatal corresponent. Quina és, a part de la LOREG? En qualsevol cas, doncs, evidentment, la Llei orgànica de modificació dels límits provincials, tal com ja recorda el mateix Estatut i estableix la Constitució espanyola. Amb la voluntat, evidentment, que la Cerdanya, tota ella sencera, passés al Pirineu, a l'Alt Pirineu – per tant, Lleida, amb aquesta lògica–, i el Solsonès passés a Barcelona i, per tant, comarques centrals.

Evidentment, res impedia la coincidència temporal de la segona i la tercera etapa; res ho impedia, i vostès ho saben. Vostès avui ens proposen un altre canvi, que és fer coincidir la primera, la segona i la tercera etapa en un sol moment.

Què ha succeït des d'aleshores? Vostès ens donen diversos motius, i avui els recordava en la seva intervenció, per proposar aquest ajornament: la crisi econòmica, la necessitat de donar compliment a l'adequació de la normativa estatal, la necessitat d'integrar la regulació de les vegueries en una regulació global de governs locals –ens diu el preàmbul del projecte de llei que estem debatent avui–, que en permeti garantir –ens diu– la viabilitat econòmica i funcional, i la necessitat d'impulsar les altres iniciatives legislatives estatals necessàries per garantir l'autonomia local i la suficiència financera dels governs locals. En alguna d'elles podem estar d'acord, sense cap mena de dubte; en d'altres, no, amb matisos.

Però jo li'n diria un altre, un altre que vostès han oblidat –i li diré: evidentment, l'han oblidat, perquè sempre l'obliden–: l'Estatut; o, més ben dit, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Perquè aquesta sentència, que resol el

recurs –recordem-ho tots, no ens n'oblidem mai– presentat pel PP contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu contingut la sentència aconsellava la necessitat de modificar alguna normativa estatal addicional a la que potser pensàvem *a priori*, per tal de garantir que, quan es comencin a donar els passos per implementar les vegueries, es puguin donar tots amb prou agilitat, un darrere l'altre, i, per tant, que no serà només la substitució de les quatre diputacions per quatre consells de vegueria nous, sinó que al darrere hi vindrà realment la possibilitat de crear la més reclamada històricament, Terres de l'Ebre, i les altres dues restants.

Doncs bé, de fet així ho aconsella ja, aquesta modificació addicional, l'aconsella l'informe del grup d'experts elaborat per encàrrec del president Montilla, després de la publicació de la sentència sobre l'Estatut, quan diu, concretament: «Es podria instar també al reconeixement d'un règim especial a Catalunya en aquesta matèria, atesa la singularitat de les previsions estatutàries sobre els consells de vegueria, a través de la corresponent modificació de la Llei de bases de règim local.» És una proposta, potser en podem trobar d'altres, és una proposta, però, en tot cas, vull reivindicar novament aquí i avui que no podem acceptar passivament les retallades o limitacions de la sentència del Tribunal Constitucional en la voluntat popular de Catalunya, i que cal trobar aliances, cal trobar aliances i estratègies per desplegar els principis, les disposicions de l'Estatut. I aquesta era una proposta precisament que anava en aquesta línia.

No li pregunto què han fet des del dia 29 de desembre de 2010, per tant, els últims cinc mesos, per recuperar la voluntat expressada a les urnes en aquest referèndum per l'Estatut; ho sabem perfectament: res de res.

Però, més enllà de les causes o de les justificacions que avui posin sobre la taula per presentar aquest projecte de llei, ens hem de sorprendre d'aquesta proposta? De fet, no; és un disc sol·licitat. Ja ho era en el moment de l'aprovació de la Llei de vegueries, després ho va ser en la campanya electoral, i finalment també en les compareixences que hem tingut ocasió de veure de vostè en el Parlament, o fins i tot en alguna menció per part del president. No és una sorpresa, aquest projecte de llei, de cap manera. El que sí que ens sorprèn, deixi'm que li ho digui, més enllà

de la votació sobre el procediment que hem fet, és el retard, ens sorprenen el retard i la deixadesa de presentar-lo a aquestes alçades de calendari.

Un projecte de llei d'article únic –ho recordo, d'article únic–, anunciat des de fa un any i reiterat consecutivament des d'aleshores, han necessitat cinc mesos del «Govern dels millors» perquè arribi avui a debatre's en aquesta cambra. I, això sí, és clar, el retard i la deixadesa porten necessàriament, és clar, a la prepotència de sol·licitar-nos que utilitzem un procediment, el de lectura única, que bàsicament consisteix a tancar, a tapar la boca de l'oposició i a impedir que es presenti cap esmena al text. On són les formes parlamentàries, senyora vicepresidenta? També les hem perdut, amb tanta retallada? Ni compareixences, ni terminis, ni esmenes... Ens demanen també aquí un nou contracte d'adhesió. «Volem una oposició que ens faci de claca»: això és el que ens segueixen dient dia rere dia, sistemàticament. I no hi estem d'acord, de cap manera. No és la funció d'aquesta cambra parlamentària servir de claca al Govern i no poder ni tan sols aportar..., quan és aquí on es resideix la potestat legislativa, en un projecte de llei com aquest, sigui quin sigui el seu contingut. Vostè ho sap perfectament, perquè fins fa poc temps vostè ocupava algun escó una miqueta més enrere en aquesta cambra i a l'oposició.

Dit això, però, en tot cas, tornem al fons de la qüestió, tot i que jo sempre he defensat i sempre defensaré que en política les formes també són fons. Quina és la nostra posició sobre el que planteja el Govern? Vostè ja ho sap, quina és la nostra posició. Ho sap perquè, abans de plantejar aquest projecte de llei i abans que el Govern l'aproves, vostès ens van preguntar la nostra opinió. Saben, perquè ja els ho vam dir aleshores, que nosaltres entenem que en el context actual –la crisi, la sentència del Tribunal Constitucional, la possibilitat real de modificar la normativa estatal els propers mesos– és justificable plantejar un escenari diferent. Saben que compartim l'opinió que tot plegat recomanava no donar encara el primer pas quan no sabíem del cert quan podríem donar el següent, davant la incertesa, efectivament, de la impossibilitat d'aprovar probablement els propers mesos la normativa estatal necessària. Un mapa, eh?, aquest mapa que volem fer realitat entre tots, en què nosaltres en qualsevol defensàvem una prioritat, la de les Terres

de l'Ebre, la que està, ha estat sistemàticament reclamada i històricament reclamada.

Aquest era el context, aquesta era la nostra opinió, aquesta segueix sent la nostra opinió. Resumidament, donades la sentència i la crisi, cal implementar la Llei, sí, i el mapa, per tant, també, però amb sentit comú, cosa que equival necessàriament a la prèvia modificació de la normativa estatal, i dos, prioritzar Terres de l'Ebre; per tant, no calia esperar a poder fer realitat el mapa de set, si ja era possible el mapa de cinc consells de vegueria.

Què succeeix el 10 de maig? Dues coses que semblen posar en relleu o una contradicció o una descoordinació. El Govern atura la Llei de vegueries; el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, lluny d'aturar-lo, proposa l'increment del mapa de set a vuit consells de vegueries, amb el Penedès inclòs. Mentre el Govern ens diu: «Cal ajornar la Llei», el grup parlamentari ens diu: «Ampliem-lo, el mapa és insuficient.» O més encara, mentre el Govern ens diu: «Sí, sí; sí que ho volem desplegar, però abans cal que es modifiqui la normativa estatal», ens afegeix: «Ah!, però, per cert, fes-ho tu, Parlament, això de preparar les modificacions que calgui per posar en marxa la Llei.» Recordem-ho, posats a modificar la Llei, modifiquin la disposició que encarrega al Govern la preparació dels projectes normatius necessaris.

Ens volen fer creure que estan convençuts de la necessitat d'implementar allò que l'Estatut, votat per vostès, estableix? Ens volen fer creure que tenen clara la intenció d'aplicar la Llei però que abans s'han de fer altres coses, algunes de les quals passen per negociar canvis de normativa amb l'Estat? Però si no han mogut peça en defensa de l'Estatut des que han arribat al Govern! Ni s'han posat a la boca la paraula «Estatut» des d'aleshores. Per vostès segueix clarament en via morta. Potser per això li diuen al Parlament que se n'encarregui ell, i no vostès, i així no els toca negociar-ho.

No entenem res, senyora vicepresidenta; o més aviat potser sí que ho entenem. Hi ha una veritable contradicció aquí al darrere, una descoordinació, o, al contrari, el que hi ha és càlcul?, el que hi ha és maniobra, la clara intenció d'enredar amb l'ànim d'amagar les voluntats polítiques veritables? Més aviat sembla la voluntat

deliberada d'engany, si examinem peça per peça aquest trencaclosques; fem un pas enrere i llavors veurem la imatge ben nítida: discursos diferents per donar resposta a necessitats electorals del moment. Enmig de la necessitat d'aturar un projecte estatutari en què no es creu –diguem-ho clar–, calia, tanmateix, llançar un missatge allà on s'esperava: al Penedès. I mentrestant els primers perjudicats ja sabem quins són: l'Estatut i, evidentment, els ciutadans de les Terres de l'Ebre; ho repeteixo, la més reclamada històricament. Efectivament, no hi ha una contradicció en el fons, és una estratègia ben construïda: fracciona i venceràs. L'aturada provisional de la llei? Pactada amb el Grup Socialista. L'ampliació del mapa a vuit vegueries? Pactada amb un altre grup parlamentari. Aquesta era la seva intenció...

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

...i acabo...

La presidenta

...vagi acabant.

Laia Bonet Rull

...cap altra.

Per tant, li dic que no, que no participaren en aquesta farsa, que no som cecs, ni ens llepem el dit, de cap manera, ens preocupa massa el país per jugar a fet i amagar en aquesta qüestió. I si busquen en nosaltres sentit comú i responsabilitat, en trobaran; si el que busquen és complicitat cega o ingenuïtat no ens trobaran.

Pels motius esmentats, evidentment, votarem que no a aquesta farsa de la qual la votació d'avui és la primera peça.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellera*, señores y señoras diputados, en relación con el proyecto de ley que el Gobierno de la Generalitat presenta hoy en esta cámara por el que se modifica la Ley 30/2010, de veguerías, el Grupo Parlamentario Popular de Cataluña le significamos lo siguiente.

En primer lugar, queremos resaltar que celebramos que por parte del Gobierno de la Generalitat se cumpla la legalidad y se dé, por tanto, cumplimiento a la sentencia del Tribunal Constitucional recaída en el recurso contra el Estatuto de autonomía, y esperamos que este cumplimiento se extienda a todo el ámbito de la Administración autonómica.

El alto tribunal ha dejado patente que la previsión estatutaria de la existencia de las veguerías, sean cuales sean sus límites geográficos, no puede suponer la supresión de las provincias en Cataluña ni la de sus funciones constitucionales. En el supuesto de sustituir los consejos de veguería a las diputaciones provinciales corresponderá a la legislación del Estado determinar su composición y el modo de elección de sus miembros, correspondiendo también a la normativa básica estatal regular sus competencias en el orden local. La provincia es el ente local garantizado por la Constitución y por ello su sustitución por la veguería es indisponible por el legislador autonómico, es decir, por esta cámara. Como todos ustedes saben, esta materia está reservada a una ley orgánica y se ha de hacer, por norma, con este rango, cualquier alteración de los límites provinciales; lo único que podría hacer este Parlament es el cambio de denominación como veguería cuando se dé la plena coincidencia geográfica con los provinciales, es decir, la creación de esta institución a efectos exclusivamente autonómicos, pero no podría abordar ni la creación, ni la modificación, ni la supresión de las provincias al no estar al alcance del legislador autonómico. Lo mismo ocurriría con los consejos de veguerías respecto a las diputaciones provinciales. Una modificación de los límites provinciales debe ser general y hacerse con el consenso de todas las comunidades autónomas y de una amplia mayoría de las dos cámaras. El error del planteamiento es pensar que es posible crear más provincias solo para una comunidad autónoma. Esto generaría una discriminación en el Senado para

comunidades con población muy similar pero que son uniprovinciales o que tienen menos provincias.

He de señalar también que los órganos de segundo grado municipal no emanan de la voluntad del legislador autonómico, sino de la voluntad de la Constitución y de los municipios cuya expresión política es el voto de los concejales que eligen a sus representantes. Los órganos de gobierno provincial pueden llamarse de muchas maneras pero tienen unos elementos fundamentales –forma de elección, órganos de gobierno, recursos, competencias básicas– que no se pueden tocar salvo desnaturalizando su propia existencia, lo que iría en contra de una doctrina ya muy antigua del Tribunal Constitucional que arranca desde el año 81.

El proyecto de ley que hoy se presenta por el Gobierno se ajusta, como decía al principio de mi intervención, a la legalidad, dado que reconoce y recoge el límite competencial de esta comunidad autónoma y de sus máximas instituciones, al diferir la creación y regulación de los consejos de veguerías a un momento posterior a lo que estatalmente y por ley orgánica se regule, circunstancia que parece no entender ni asumir el grupo que da soporte al Gobierno, ya que han presentado ante esta cámara una proposición de ley de creación de una nueva veguería, por lo que no alcanzamos a comprender, por inaudito, esta disparidad de criterio entre el Gobierno y el Grupo Parlamentario de Convergencia y Unión.

Otra de las razones aducidas en la exposición de motivos de este proyecto, además del legal, es el de la actual coyuntura de grave crisis económica, lo cual pone de relieve que el Gobierno de la Generalitat reconoce que la citada creación de las veguerías y de los correspondientes consejos suponen un gasto adicional e innecesario al aumentar la estructura administrativa. La necesidad de reducir el déficit público es acuciante en estos momentos; la gestión de nuestra economía está en el punto de mira de los mercados e instituciones internacionales. En este contexto, la creación de unas nuevas e innecesarias estructuras administrativas, con el consiguiente aumento del gasto público no productivo, despertaría unas alarmas indeseables para todos. Además, ¿qué argumentos les podrían dar a las personas que padecen sustanciales recortes en sus prestaciones sanitarias y sociales si simultáneamente se dedicaran al dispendio administrativo? Este

aumento del aparato administrativo choca frontalmente con las tendencias actuales de racionalización, agilización y simplificación de las administraciones públicas, principios básicos de la eficacia y de la eficiencia que deben regir siempre en la gestión de lo público.

Otro motivo que me gustaría añadir al de la legalidad y al del aumento del gasto, ya expuestos, es el de la convivencia territorial, ya que las veguerías contempladas han causado un grave malestar en determinadas comarcas catalanas que han mostrado su rechazo y desacuerdo de forma clara y contundente. No es el momento, por tanto, ni de enfrentamientos territoriales, ni de cortinas de humo para distraer a la gente cuando sus graves problemas son el paro y la crisis económica. Recientemente, hemos constatado en las urnas cómo aquellos partidos políticos que tienen como única prioridad cuestiones que inciden en temas que nos separan y diferencian del resto de España han tenido un castigo electoral al ser la preocupación de los catalanes el trabajo y el poder sacar a sus familias adelante.

Por otra parte, la aplicación de las veguerías como circunscripción electoral dificultaría enormemente que los partidos minoritarios tuvieran representación, lo cual supondría desoír los recientes movimientos y demandas populares que han surgido en las redes sociales.

Por todo lo expuesto, por los motivos legales, económicos, de convivencia pacífica entre todas nuestras comarcas, y sobre todo por un tema de prioridades al no formar parte de los problemas reales de los catalanes, mi partido celebra el aplazamiento de una discusión estéril a la que nos conducirían las veguerías.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Nosaltres intentaríem separar les coses. És a dir, nosaltres hem estat crítics amb la forma en què s'ha tramitat aquesta qüestió, però la veritat és que compartim el fons. I, per tant, la nostra posició final serà la d'una

abstenció; una abstenció que jo demano, també, que el grup que està en el Govern entengui, que estem a l'oposició i que en tot cas estem parlant d'una llei que, per exemple, el meu grup va votar, eh? I ara intentaré explicar una mica els nostres motius.

Bé, estem en una crisi econòmica i, evidentment, la despesa que originaria el canvi de denominació seria considerable. També diem que, a diferència del que segurament pensa el Partit Popular, si anéssim a crear totes les vegueries, aquesta despesa estaria justificada, perquè estaríem fent un pas important en l'autogovern. El que reconeixem que és absurd és canviar el nom de les quatre províncies actuals; canviar el nom de Diputació de Barcelona per Consell de Vegueria de Barcelona, i de cada una de les altres, Tarragona, Lleida i Girona, pel mateix, sincerament, continuant amb les quatre diputacions provincials, no és cap avenç en l'autogovern de Catalunya.

Nosaltres vàrem votar la llei el mes de juliol, però que consti que ho vàrem advertir, vam dir: «Aquesta llei no pot servir només per canviar el nom de les quatre diputacions.» I recordo que jo mateix, en la intervenció en nom del meu grup, vaig dir: «Anirem a les eleccions amb el nostre programa sobre organització territorial, amb voluntat també d'arribar a un acord parlamentari, després de les eleccions, el més ampli possible, que eviti que el maig de 2011 fem tan sols un canvi de nom de les diputacions, menys justificat que mai si tenim presents les circumstàncies econòmiques actuals.» Érem en el Govern, però ho vam dir. I, per tant, ara som coherents a l'hora d'entendre que això és necessari.

També vàrem advertir que calia negociar amb Madrid, no perquè ho digui el Tribunal Constitucional, sinó perquè ho va dir el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, tal com ha dit la vicepresidenta. Per canviar el tema de les províncies calen modificacions de lleis estatals, i això vol dir una negociació amb l'Estat i un pacte amb l'Estat.

El 7 d'abril, també com ha dit la vicepresidenta, vàrem aprovar en la Comissió d'Afers Institucionals, una proposta de resolució presentada pel meu grup, transaccionada amb Convergència i Unió, i que va comptar amb els vots d'Esquerra i de PSC, instant el Govern a negociar les modificacions legals amb el

Govern de Madrid. També he de dir, i ho vaig dir llavors, que era una certa forma de rectificar unes declaracions de la vicepresidenta que ens havien portat a entendre que aquest no era un tema prioritari per l'actual Govern. Tant de bo ho sigui.

Nosaltres, que quedi clar, volem les vegueries. Territoris com les Terres de l'Ebre, com el Pirineu o la Catalunya central, ho reclamen des de fa anys. Ara també, és cert, ho reclamen amplis sectors socials del Penedès. És una qüestió que no es pot aturar. I seguirem de prop la negociació perquè detectem poc entusiasme negociador. Potser és una apreciació meva equivocada, però no m'imagino massa el senyor Duran i Lleida reclamant les vegueries a Madrid, potser és queestic equivocad, però el senyor Duran i Lleida, que va impulsar el treball de la comissió Roca, amb un informe molt interessant..., després d'aquest informe ja no en vam sentir a parlar mai més.

Hi ha un element que és evident: el cost i la crisi econòmica. És evident que la crisi no ens permet fer un simple canvi de denominació que costaria, penso jo, molts milers d'euros. I a més cal no oblidar que quan s'aprovesin les noves vegueries caldria tornar a canviar-ho tot, perquè, si a les Terres de l'Ebre haguéssim posat ara Consell de Vegueria de Tarragona, en el seu moment hauríem a tornar-ho a canviar per Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre. Per tant, una cosa absurda, que jo crec que els principals defensors de les vegueries també entenen que no ens portaria enlloc, perquè l'únic que donaríem és la imatge que a Catalunya hi ha vegueries simplement perquè a les diputacions, les quatre actuals, els haguessin canviat el nom. I, a més a més, fer-ho en aquesta situació de crisi econòmica..., i cal entendre, i els que hem estat en aquestes institucions ho sabem, el que suposa la modificació de la denominació a nivell de rètols, de senyalització, de paper oficial, de senyalització de parcs naturals, etcètera. Per tant, això avui el país no s'ho pot permetre. Ho repeteixo, si estiguéssim creant avui les vegueries de veritat, pensem que era un cost que hauríem d'assumir perquè així ho mana l'Estatut i hem d'avançar en l'autogovern, però, per canviar només els quatre noms, no.

Ara bé, dit això, i anunciada la nostra abstenció, més per la forma que pel fons, i coincidint en el fons també, volem dir al Govern un altre aspecte que és demanar-li coherència. El Govern, en plena crisi econòmica, ha canviat el nom de moltes conselleries. Hi ha casos que són evidents: quan es canvien les competències d'una conselleria s'ha de canviar la denominació; si Interior ja no té Relacions Institucionals i Participació, és normal que Interior es digui només Interior. Ara, també hi ha hagut altres canvis que han estat purament i simplement ideològics. Per exemple, que es digui Ensenyament en lloc d'Educació és un canvi purament i simplement ideològic, un canvi que ha indignat, com a mínim, tots els mestres i les mestres que jo conec, perquè ells consideren que també tenen l'obligació d'educar i no només d'ensenyar, i que entra en clara contradicció amb la Llei d'educació, per exemple, que es diu Llei d'educació, no Llei d'ensenyament; s'ha canviat Treball, que potser sonava a molt sindicalista, per Empresa i Ocupació, i s'ha canviat Acció Social i Ciutadania per Benestar Social i Família –això sí Família en singular, no penséssim pas malament, que hi pot haver altres famílies, en plural.

Bé. Fa uns mesos el meu grup vàrem presentar una pregunta per saber el cost dels canvis en cada conselleria, i el mes de març el Govern ens va respondre que encara no ho sabia. Nosaltres ho volem saber; ho volem saber i no pararem fins que ho sapiguem, perquè ens sembla que és un dret de la ciutadania saber quant ha costat al Govern el caprici de la senyora Irene Rigau, o d'altres, que són denominacions d'alguna manera ideològiques, com he dit. I ens sembla que amb la nostra actitud avui, estem més legitimats que mai per demanar-li al Govern que, com que hem tornat a presentar la pregunta, algun dia arribem a saber què ens ha costat canviar els noms de les conselleries.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, avui podem vestir-ho jurídicament, ho podem vestir econòmicament, ho podem vestir de raons d'oportunitat, ho podem vestir com ho puguem vestir, però estem parlant en el fons, i no en el fons, de vegueries sí o de vegueries no, de deixar en un calaix la Llei de vegueries o no deixar-la en un calaix; no pas de quan i de tot això que ara els estava dient.

En el cas dels costos econòmics, que òbviament, des del nostre punt de vista –i ara ho abordaré–, no són pas la qüestió principal, o sí però a l'inrevés de com ho planteja la vicepresidenta i com segur que ho planteja el senyor Corominas –perquè hem tingut oportunitat de debatre sobre la Llei de vegueries en diverses ocasions en aquest Parlament–, la qüestió és que no hi haurà Llei de vegueries *de facto*, que la Llei de vegueries es deixa en un calaix. I aquesta és la voluntat que vostès tenien ja des de la legislatura passada, és la voluntat que vostès tenien des de la legislatura passada, i intentaré explicar-ho i argumentar-ho.

Partim de la base que una organització de Catalunya en vegueries suposa una organització territorial pròpia i, a més a més, més endreçada, que se suprimeixin les diputacions provincials i, a més a més, que no es creï més burocràcia; no pas com vostès ho estan venent, que es crearà superposició d'administracions i més burocràcia. Més de mil càrrecs polítics dels consells comarcals s'establirien al país amb la Llei de vegueries i la Llei de governs locals.

Podem parlar d'ordre de lleis, també; aquesta ha estat una altra de les excuses que s'han posat sobre la taula. Però el que es demostra avui és que no hi ha voluntat política per desenvolupar la Llei de vegueries, que hi ha improvisació, que hi ha tacticisme, que hi ha posar el retrovisor i, sobretot, reitero que no hi ha voluntat política.

Perquè aprovant la Llei de vegueries la legislatura passada es va fer un pas endavant per racionalitzar l'Administració, per organitzar els serveis públics en el territori, per apropar-los a les realitats territorials –i així ens ho deien i els ho diuen la gent de l'Ebre, la gent del Pirineu, la gent de la Catalunya central, la gent del Penedès, també– i per autocentrar la presa de decisions en el territori. Això és així.

I vostès, si ara..., i vostès quants anys han tingut per canviar l'organització territorial? Quants anys han tingut per fer, senyors de Convergència i Unió, una llei de vegueries? En època de crisi i en època de no-crisi, quants anys han tingut per fer-ho i no ho han fet? I ara que la tenen feta, i ara que poden aprofitar la continuïtat institucional per tirar-la endavant, ara l'aturen. I ara –perdonin!–, ara que tindran una majoria a totes les diputacions provincials, a una part importantíssima dels consells comarcals, ara no aprofitaran per fer la feina que vostès diuen que ara no toca? Ara, precisament, que vostès manaran en les quatre diputacions provincials potser –potser, en tres segur, en quatre ja es veurà, potser–, és a dir que tenen més poder supralocal que mai, ara aturen la Llei de vegueries dient que ara no toca? Perquè no tenen cap voluntat política de fer-ho.

Els ho hem demanat, vicepresidenta, en comissió, mitjançant preguntes orals, propostes de resolució, els ho hem demanat, que aprofiti l'oportunitat, ara que tenim la feina mig feta, o més que mig feta, per apostar pels territoris i per la descentralització en detriment de les quatre diputacions, per assumir una legislació aprovada per aquest Parlament amb una majoria i que ha estat reclamada històricament pel catalanisme. A nosaltres no ens serveixen les excuses que s'han donat, les ganes de «lluita aferrissada i amb rigor» que ha dit vostè, vicepresidenta. Quina «lluita aferrissada i amb rigor»? Perquè vostès la legislatura passada deien: «On són les quatre proposicions de llei que s'han de presentar en aquest Parlament per dur a Madrid per modificar la legislació estatal?», ens reclamaven a nosaltres. I jo els reclamo: on són les quatre proposicions de llei que fixa la Llei de vegueries que el Govern ha de presentar –ha de presentar– en aquest Parlament?

I, vicepresidenta, en aquest Parlament no es debaten ni voten acords de govern que diuen que s'han de fer proposicions de llei, projectes de llei. En aquest Parlament es debaten projectes de llei. Per tant, a nosaltres no ens serveix un acord de govern que vostè diu que diu que s'han de fer proposicions de llei, projectes de llei. Per això nosaltres, ja fa setmanes, vam entrar aquí dos projectes de llei per modificar els límits provincials i la LOREG per tirar endavant... El que vostès no van fer des del Govern ho hem fet nosaltres.

Vostès, en el fons, estan defugint la responsabilitat de negociar amb el Govern de l'Estat les modificacions necessàries. Si no hi ha desplegament de la Llei de vegueries, no hi ha ni una, ni dues, ni tres, ni quatre, ni set, ni vuit vegueries; no n'hi ha cap ni una. Llavors què?, ens quedem amb les diputacions i amb les províncies? Perquè és d'això del que estem parlant. No, sí, és d'això del que estem parlant avui. Per què no desplegaven en paral·lel aquesta moratòria, el que són els projectes de llei per dur aquí i dur-los a Madrid, senyora vicepresidenta, i senyors de Convergència i Unió?

Perquè els ho dic amb totes les lletres, eh?: si vostès arriben a portar un paquet que avui estiguéssim discutint, de moratòria de la Llei de vegueries, perquè hi ha una data que ho fa imminent, i el paquet dels projectes de llei per modificar lleis estatals, Esquerra Republicana hauríem votat a favor de la moratòria de la Llei de vegueries, cosa que no farem avui; Esquerra Republicana hauríem votat a favor de la moratòria de la Llei de vegueries. Ara, estaríem ara discutint ja les propostes de llei, sí, els projectes de llei de modificació de les lleis estatals. Això és així.

Per tant, el que els demanem és que tinguin voluntat política. Quan arribin al debat a la totalitat i posterior debat en comissió les dues proposicions de llei que hem presentat Esquerra Republicana per modificar les lleis estatals, el que demanem és el seu suport, i que treballin perquè això es pugui aprovar i es pugui dur a Madrid. Miri, ja els estem fent la feina, una feina que haurien d'estar fent vostès –vostès.

I una altra qüestió: la qüestió del Penedès, és evident, el tema del Penedès és evident. Durant la legislatura passada, del dret i del revés, van estar incendiant el Penedès, dient que hi havia diputats bons i diputats dolents, partits bons i partits dolents, partits que s'estimaven el Penedès i partits que no s'estimaven el Penedès; diguem-ho així. Doncs, a l'hora de presentar aquesta moratòria, resulta que no hi apareix la modificació del Penedès. I vostè, vicepresidenta, ha dit: «Ho hem fet en ares d'un acord amb les associacions municipalistes.» Jo me l'he de creure. Però llavors, jo, que sóc portaveu, pertanyo a una Junta de Portaveus que es va reunir la setmana passada per tal de mirar la inclusió en l'ordre del dia d'aquest Ple que estem treballant avui, que estem desenvolupant avui, de diverses proposicions de llei... Hi havia una proposició de llei d'un subgrup, Solidaritat, per

tal que es tirés endavant la vegueria del Penedès. Simplement, havent dit que entri en el punt de l'ordre del dia avui, doncs, mirin que ho tenien fàcil, perquè la de Convergència i Unió, clar, com que es va entrar tot just a finals de la campanya electoral, temps no n'hi ha hagut per complir els terminis. Miri si ho tenien fàcil. Doncs no, ni això. Per tant, no ens ho creiem –no ens ho creiem.

Igual que en el cas del Moianès. Ja veurem què passa amb el Moianès. Sí, la legislatura passada es va tirar endavant i estava tot a punt, ja, l'acord per seguir l'expedient administratiu perquè el Moianès fos comarca, i es va fer una aturada arbitrària (*veus de fons*) –comarca, comarca, no vegueria; comarca, estic parlant de comarca. Estic posant exemples de taticismes, improvisacions i faltes de voluntat.

I una última qüestió: sentint el Partit Popular avui entenc, senyora De Luna, que vostès com a molt volen quatre vegueries, com a molt; per tant, la del Penedès no la volen. Això és que m'ha semblat entendre també de la seva intervenció. També és per tenir les coses clares, perquè vostès han estat uns grans defensors de la vegueria del Penedès, senyora Llanos de Luna; sí, i tant que sí –i tant que sí.

Per tant, jo reitero el que els deia: avui no estem debatent si hi ha una moratòria per sentit comú de la Llei de vegueries. Avui del que estem parlant és de si enterrem definitivament o no la Llei de vegueries; i, si no, *cosas veredes, querido Sancho*, les pròximes setmanes i mesos. Avui hauríem tingut l'oportunitat també, com els dic, de poder debatre la vegueria del Penedès, i no ho va fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I nosaltres el que els demanem és que rectifiquin i que, quan nosaltres portem en aquest Ple, quan se'ns deixi, les dues proposicions de llei de modificació de lleis estatals, no hi hagi cap esmena a la totalitat, es tiri endavant això i, per tant, que es pugui desbloquejar aquesta moratòria i tirar endavant la Llei de vegueries.

Ara podem dir missa. Quan es veurà si hi ha ganes o no de tirar endavant això –ja ha passat l'hora de l'àngelus, ja es veurà si hi ha voluntat o no– serà quan vinguin les proposicions de llei aquí per modificar la legislació estatal. Aleshores es veurà.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, benvinguts a la realitat jurídica, política i econòmica de Catalunya, especialment el tripartit, que va tirar en marxa la Llei de vegueries; benvinguts aquells que ara fan el discurs que potser sí que hi havien circumstàncies econòmiques que no les recomanaven; benvinguts els que s'adonen que l'ordenament jurídic actual no permet tenir vegueries. Benvinguts.

Mirin, jo els dic una cosa: potser en el món de la política no és habitual, jo ho lamento, però si vostès estiguessin en una empresa i presentessin un projecte com el de vegueries, sabent que és il·legal i que no s'adequa a la normativa estatal, sabent que hi ha una sentència del Constitucional, sabent que estem en una crisi econòmica, per crear un nou nivell administratiu, la possessin en marxa i als nou mesos haguessin de rectificar-la, se n'anirien al carrer. A la realitat política també se n'han anat al carrer, és veritat, a les urnes, però qui paga la festa són els ciutadans. I aquí vostès han portat un debat absolutament irreal. Sí, senyor Boada, absolutament irreal, Matrix. Vostès estan a Matrix; a Matrix, sí, senyor Bosch. *(Remor de veus.)* Vostè avui ha dit aquí tot el contrari del que va dir a la intervenció fa nou mesos, sí. Si a mi, personalment, que els vaig dir: «Anem amb compte amb el conte de duplicar administracions», vostè ens deia demagogs als que dèiem que tenia un cost. I vostè avui no si sé si s'ha tornat demagog o ha tornat al sentit comú, i diu aquí que potser té un cost econòmic. Això és el que ha fet vostè, senyor Bosch, agafi el diari de sessions i ho veurà. Lamentable, el seu paper, el del seu partit i el del seu Govern, lamentable. I no digui: «El meu grup s'absté»; el seu grup, el seu Govern, al qual vostè donava suport, va tirar en marxa un projecte inviable jurídicament, econòmicament.

Vagi vostè a explicar ara a les acampades en què estava vostè l'altre dia..., els va explicar que el seu partit volia crear un nou nivell administratiu. Els ho va explicar o

no els ho va explicar? No, ho dic perquè seria bo que els expliqués també: «No, miri, el meu partit vol crear un altre nivell. Tenim les diputacions, els consells comarcals, l'Estat, la Generalitat, la Unió Europea, però hem pensat que és fonamental, per sortir de la crisi, perquè hi hagi la dació en pagament de la hipoteca, o perquè no hi hagi un 40 per cent d'atur juvenil, és fonamental crear les vegueries.» Això no ho diuen. Ja n'hi ha prou de prendre el pèl a la gent. Que s'han pensat que són «tontos»? No, la gent se n'adona.

Ara, vostès vénen aquí ara a abstenir-se, a dir que potser sí que hi ha crisi... Escolti'm, i fa nou mesos no hi havia crisi? Ara entenc com estan els pressupostos de la Generalitat. Si vostès pensaven que fa nou mesos no hi havia crisi, així estem; així estem, emetent bons, gastant i amb un 3,87 de dèficit. De veritat, portar avui això aquí, sí, és de sentit comú?, home, es de sentit comú..., hauria estat de sentit comú no posar-ho en marxa. I alguns hi vam votar en contra, i ho vam dir en aquesta tribuna, i ho tornem a repetir: és absolutament inviable.

I tornin vostès també a la realitat jurídica i política. Vostès diuen: «Anem a canviar les lleis estatals, el sistema provincial, anem a canviar la Constitució, perquè aquí hem pensat que necessitem les vegueries.» Escolti'm, vostès s'han sentit? Volen posar potes amunt un sistema territorial de tot un país i d'un estat, perquè vostès creuen una prioritat això, quan no ho és ni econòmicament ni políticament, ni és necessari? Que és necessari atendre com a àrea funcional el Penedès o les Terres de l'Ebre, o atendre les necessitats d'infraestructures d'algunes parts de Catalunya? Efectivament! Però per a això no cal crear organismes polítics, per a això només cal pressupost, voluntat política i fer les coses.

Per tant, estarem al costat d'aquestes propostes, però no de crear nous ens polítics. És més, jo els dic, obertament: Ciutadans portarà un debat aquí per suprimir els consells comarcals i per fer mancomunitats de serveis entre ajuntaments i suprimir organismes polítics, i per suprimir les diputacions, que és de tot l'Estat, és un debat molt més seriós, i seria molt més rigorós, si a Espanya necessitem disset comunitats autònomes i cinquanta diputacions. Jo crec que no. Podem parlar-ne. No depèn només de Catalunya, efectivament; no faré com vostès, de dir que a veure si canvien tots per nosaltres, no. Però seria un debat,

vostès que tenen representació al Congrés, molt legítim, plantejar-se les diputacions tal com funcionen. Només els recordo que la Diputació de Barcelona té 660 milions d'euros de pressupost, 35 per cent d'aquest per a la maquinària interna i per als mateixos sous i maquinària de la diputació, per aquesta que es barallen ara els partits que han passat a governar i que volen barallar-se per veure qui conquista, qui conquereix la diputació.

Miri, nosaltres ja ho vam dir, ho tornem a dir: no ens canviarem, avui ens fa votar a favor d'això el sentit comú, el mateix que vam manifestar fa nou mesos, el mateix. I també li vull recordar una cosa al Partit Socialista, que és qui governava: el senyor Montilla és qui va impulsar aquest projecte i qui el va signar! I ara ens diuen que potser amb la crisi econòmica no cal.

Escoltin, hi insisteixo, fa nou mesos no hi havia crisi? Fa nou mesos es feia necessari un altre nivell administratiu? Ara ens vénen a dir que potser amb la sentència i el context econòmic no cal? Però si la sentència és d'abans d'aquesta llei! Si vostès van aprovar aquesta llei sabent la sentència del Constitucional!, que encara és més *heavy*, és més fort.

La presidenta

Senyor Rivera, ha d'anar acabant.

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta, que tinc menys temps. Per tant, nosaltres hi votem en contra, el mateix que vam fer fa nou mesos; nosaltres no hem canviat, creiem el mateix. Sí que volem i creiem legítim un debat sobre els consells comarcals, sobre el model provincial i sobre el model, sobretot, de les diputacions a nivell autonòmic. I aquí ens hi trobaran. Mentre continuem amb la ficció i rectificat contínuament la ficció, no avançarem.

I, per tant, nosaltres els demanem, a aquest Govern també, que, si us plau, deixin la ficció a un costat, vingui del tripartit o vingui de collita pròpia, i anem a veure aquelles coses que sí que podem fer amb les competències que tenim. Sempre estem fent coses que no podem fer. I si fem les que tenim, que en tenim unes quantes? Doncs, parlem-ne, d'aquelles que podem fer.

Gràcies, senyora presidenta, honorable consellera, senyors diputats...

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputats i diputades, honorables membres del Govern, després de la intervenció de la representat d'Esquerra Republicana de Catalunya poc queda per afegir, a la qual ens sumem íntegrament, en el sentit següent. Aquesta matèria concreta, aquest projecte concret que es porta el dia d'avui té sentit perquè l'única cosa que es fa, l'única cosa que es feia a la Llei de vegueries –perquè es basava en una ficció, i és la d'entendre que al Parlament de Catalunya es pot fer la distribució territorial de Catalunya, cosa que no és certa, cosa que segons la Constitució espanyola només es pot fer a les Corts espanyoles–, l'única cosa que es feia era canviar-li el nom. I, on es parlava de quatre províncies, passaven a ser quatre vegueries; on es parlava de quatre diputacions, passaven a ser quatre consells de vegueria.

L'entrada en vigor immediata ara, després de les eleccions municipals, en aquesta matèria no afegeix absolutament res, i en aquest sentit nosaltres ja vam manifestar en el seu moment, de converses amb el partit del Govern i el Govern mateix, que no estàvem d'acord a fer exclusivament aquest canvi de nom de «províncies» per «vegueries» i de «diputacions» per «consells de vegueria»; sí a fer la distribució territorial de Catalunya, sí a incloure concretament la vegueria del Penedès, entre elles.

Però què ens hem trobat després? Que de la mateixa manera que ho va fer el tripartit, que va començar la casa per la teulada, és a dir, fent una previsió de modificació legal quan no podia fer-la, també el Govern actual el que ha fet és exactament el mateix: fa cinc mesos que governen i aquí no han portat la llei per la qual s'insta o es presenta al Congrés dels Diputats per modificar les quatre lleis orgàniques que necessiten canviar-se perquè Catalunya tingui una distribució territorial pròpia, és a dir, perquè en lloc d'haver-hi quatre províncies hi hagi vuit

províncies, perquè en lloc que es diguin «províncies» es diguin «vegueries» i perquè en lloc de dir-se «diputacions provincials» es diguin «consells de vegueria», que en això, en definitiva, consisteix el canvi.

Però no ho ha fet, no ho han portat. I no només no ho han portat, sinó que pel que fa al Penedès i pel que fa també a la proposició presentada per Esquerra Republicana de Catalunya estan actuant amb mala fe. El que fa el Grup de Convergència i Unió és demanar pròrroga rere pròrroga a les proposicions de llei presentades; no incloure –fent servir per a això la Mesa com una mena d'organisme al servei d'un partit– en l'ordre del dia del plenari..., s'hi ha referit la senyora Simó al plenari d'avui: també podia haver anat al plenari anterior, amb el qual ja havien acabat tots els tràmits i totes les pròrrogues demanades per Convergència i Unió. En aquell moment ho vam entendre per una raó: perquè no portar-la al plenari, la creació de la vegueria del Penedès, li servia, a Convergència i Unió, dos dies abans de les eleccions municipals, per anunciar que ells presentarien una proposició idèntica –idèntica, idèntica, fotocopiada–, inclús els municipis de l'Alta Anoia, que no formen part de la vegueria del Penedès, tema controvertit, que Solidaritat vam excloure de la vegueria i que Convergència i Unió, com que ho ha fotocopiats, els exclou també de la vegueria del Penedès, amb el problema que això genera, de dividir una comarca, sense modificar la distribució territorial i comarques de Catalunya.

Però, en fi, amb aquesta pràctica de mala fe, l'única cosa que avui se'ns demana és allò que el Govern de Convergència i Unió vol fer, que és enterrar les vegueries, renunciar que hi hagi una distribució territorial pròpia per a Catalunya, amb l'excusa –de sentit comú– de no passar que entri en vigor el canvi de nom de les províncies per vegueries, de les diputacions per consells de vegueria. Si fos exclusivament aquesta darrera..., però no és això; forma part d'un entramat molt més ampli, perquè ja són cinc mesos, i aquests cinc mesos ja s'ha vist quina és l'actuació, que és: res de distribució territorial per a Catalunya, res de tirar endavant la Llei de vegueries, en contra del que portava en el seu programa electoral, en contra del que es va defensar durant la tramitació parlamentària durant l'any anterior i l'anterior respecte a la llei del tripartit, i res de vegueria del Penedès, excepte per

impedir que..., per posar-se una medalla dos dies abans de les eleccions municipals.

En aquestes condicions, aquesta actuació de mala fe per part del Grup de Convergència i Unió i de la Mesa del Parlament, al servei del Grup de Convergència i Unió, no hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables conselleres, il·lustres diputats i diputades, estic a favor que s'adeqüi, doncs, la constitució dels consells de vegueries a la modificació de la legislació estatal; crec que és una obvietat. El que també és cert, que penso que s'haurà de fer un esforç, un cop s'hagin produït aquestes modificacions estatals, per explicar als conciutadans, doncs, la viabilitat econòmica i política de les vegueries. A més a més, doncs, penso que haurem de, també, fer un esforç d'explicar com es coordinaran les comarques amb els municipis, i entenc que s'hauria de donar més poder als alcaldes, perquè puguin participar en aquests consells de vegueries, i molt especialment en qüestió o en matèria d'infraestructures.

Penso que es fa aquesta modificació perquè rectificar és de savis, i el que s'ha fet malament, doncs, entenc que..., en fi, que s'ha de modificar, i, per tant, la constitució dels consells de vegueries, fins que no hi hagi la modificació de la norma estatal, no es podrà fer.

Ara bé, també penso que es podria fer..., ja que s'ha fet una rectificació quant a aquesta qüestió de la constitució de les vegueries, hi podrien haver incorporat la vegueria del Penedès, es podria haver fet una rectificació de tot el que s'ha fet malament. I entenc, doncs, que la vegueria del Penedès, per raons històriques, per raons polítiques, per raons econòmiques, per raons culturals, per raons socials, havia d'haver estat incorporada aquí en aquest projecte de llei, i no s'ha fet –i no s'ha fet. I penso que això va contra la voluntat de la gent del Penedès, la voluntat

majoritària; més del 90 per cent de la població de les quatre comarques que conformarien la vegueria del Penedès, doncs, està a favor d'aquesta vegueria.

I, per tant, doncs, després d'haver escoltat el posicionament de diversos partits o de diversos grups parlamentaris, que han fet referència a, potser, la manca de voluntat política que prosperin les vegueries, el meu posicionament serà de votar en contra d'aquesta modificació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades, diputats..., primer de tot, dir que el que avui fem és un exercici, d'una banda, de sentit comú, i de l'altra, de coherència. De sentit comú, perquè paralitzem una llei que, si no ho féssim –si no ho féssim–, realment, la ciutadania sí que es podria allunyar molt de nosaltres. I segon, de coherència, perquè aquest grup parlamentari no ha fet una altra cosa que executar allò que deia la legislatura passada i que tantes vegades vam tenir ocasió de defensar en aquesta cambra.

Paralitzem la Llei de vegueries. Paralitzar-la, per què? Paralitzar-la, per una banda, per donar seguretat jurídica i seguretat política. Canviar en aquest moment només el nom de les diputacions per «consells de vegueria»..., ningú entendria re. Per altra banda, també, per no crear falses expectatives: se'ns va vendre durant tota una legislatura que ja tindriem organització pròpia de Catalunya només canviant-ne el nom; doncs, és fals. I els territoris afectats ho han entès, que és fals. No hi ha hagut una revolta en aquestes eleccions municipals amb el tema de vegueries; malgrat que algú ho va intentar, no hi ha hagut cap revolta. Per què? Perquè tothom sabia que s'havia fet una llei buida de contingut. I la tercera, per evitar una despesa inexplicable en els temps que estem, però sempre seria inexplicable que només féssim un canvi de nom per canviar tots els rètols de les quatre diputacions, de tots els departaments, dels segells, del paper oficial, de les targetes, de tots

aquells rètols d'indicació que deia abans el senyor Bosch, també, dels parcs naturals, per després tornar-los a canviar d'aquí a no sé quan. I, per tant, aquestes tres raons ja justifiquen la paralització.

I de vegades fer un pas enrere permet fer passos endavant. Quins passos endavant hem proposat? –i la vicepresidenta s'hi va referir el dia de la seva compareixença.

Primer de tot, sí, tenir una organització territorial pròpia de Catalunya. I nosaltres volem una organització pròpia de Catalunya, que quedi ben clar. Ara, una organització, socialment i política, acceptada. I, per tant, això obliga a diàleg, tant polític com social. I l'anterior Govern això ho va obviar i ho va voler imposar amb dos anys.

La segona raó per anar endavant: tenim dret a un debat sobre el fons del model de les administracions públiques locals catalanes que volem després de trenta-dos anys d'anar desenvolupant-lo. I aquest debat de fons, vostès saben que no s'ha fet; és el debat que reclamem des de fa temps sobre competències i sobre finançament i quina organització ho ha de prestar. Jo reclamaria, als que avui encara defensen aquest projecte de vegueries, on hem fet aquest debat, on hem fet el debat de les competències i el finançament de les administracions locals de Catalunya? Perquè aquí en aquest Parlament no l'hem fet.

I el tercer motiu per anar endavant també amb aquesta paralització d'avui és, sobre aquestes competències i finançament, precisament, poder-ne parlar a bastament tant aquí a la cambra catalana com al Congrés dels Diputats, on s'han de debatre també algunes de les qüestions que afecten encara Catalunya.

El Govern, a més a més, a part de paralitzar la Llei de vegueries, s'ha emplaçat i ens ha emplaçat també al Parlament a tirar endavant totes aquelles modificacions legislatives que calgui per tal de fer eficaç la nova organització territorial de Catalunya –i ara en parlaré. I, evidentment, sí –s'hi ha referit gairebé tothom–, nosaltres no enganyem: a l'anterior legislatura ja vam dir que el nostre model també inclou la vegueria del Penedès, i era un compromís que nosaltres vam agafar ja a l'altra legislatura i que, evidentment, tirem endavant ara. I ho fem de

manera separada de l'aprovació d'avui, per què? Perquè una cosa és la paralització de la llei i l'altra és el debat de quantes vegueries hi ha d'haver i si ha d'haver o no la vegueria del Penedès. I la vegueria del Penedès nosaltres la votarem a favor i és la nostra estratègia, sí, i ara em referiré a algunes de les crítiques que s'han fet.

També reclamem que en aquest debat de competències i de finançament puguem parlar del que s'ha dit ara aquí. Dels consells comarcals, senyor Rivera, li recomanaria que abans de dir que eliminarem els consells comarcals donés una volta per Catalunya. Alguns segurament tenen poc sentit des d'un punt de vista polític i de gestió, però d'altres tenen molt sentit, i no s'entendria que el nivell fos la vegueria, perquè vostè deixaria després tot això que vostè ara demana ,de mancomunar, gestionar, etcètera, ho deixaria en mans d'una gran estructura que en aquests moments és impossible que pugui substituir els consells comarcals. Aquest debat l'hem de fer, i ens tindrà amb la mà oberta i estesa per fer-lo.

I també les diputacions. Nosaltres ja els avancem que si tenim la responsabilitat de governar les quatre diputacions, o tres, i potser la quarta, com deia la senyora Simó, nosaltres aprimarem estructura i donarem diners als ajuntaments, que vostès sembla que no ho han volgut fer durant aquests anys. Nosaltres ja avancem que ho farem, en la mesura de les nostres possibilitats polítiques, i també de gestió, aprimar per posar més diners a disposició dels ajuntaments, que és el que haurien de fer les diputacions, i també en el seu moment les vegueries.

I finalment un debat de finançament, que podrem fer-lo aquí, però també s'haurà de fer a Madrid. I jo els reclamaria que aquesta bona disposició que tots tenen a tirar endavant aquest debat sobre l'organització territorial pròpia de Catalunya, la tinguessin al Congrés dels Diputats a l'hora de decidir quin finançament local hi haurà a l'Estat espanyol de cara als propers anys, que haurem de fer, doncs, els propers mesos; i, per tant, que hi hagi unanimitat dels partits que tenim representació a la cambra parlamentària catalana perquè els diners que vénen per al món local des de Madrid a Catalunya, tots, d'acord amb el que preveu l'Estatut, amb base estatal també, tal com diu l'Estatut, puguin gestionar-se amb una llei del Parlament de Catalunya. I això m'agradaria, doncs, que tots els que s'han

pronunciat a favor d'aquesta nova organització també s'hi manifestessin a favor, perquè al final estem parlant de diners per als catalans.

Bé. Com que hi ha hagut una colla d'al·lusions, i per no demanar el torn d'al·lusions, sí que em referiré molt breument a algunes de les manifestacions que s'han fet.

Entenc al portaveu d'Iniciativa per Catalunya, el que deia del tema de la despesa injustificada del canvi de rètols. Ara, ens diu que tenim poc entusiasme negociador a Madrid. L'entusiasme que tenien vostès, i especialment els socialistes, en l'anterior legislatura era indescriptible –indescriptible–, eh? Van anar a Madrid, no els van rebre, i al final van aconseguir una entrevista, que va haver de sortir el conseller Ausàs sol, perquè el senyor Chaves no va voler ni fer la roda de premsa amb el conseller Ausàs. Aquest va ser l'entusiasme a l'hora de canviar l'organització territorial de Catalunya. Bé. Nosaltres, en tot cas, mirarem que cada vegada que fem un pas sigui un pas ferm i comptant amb la complicitat, també, de tots vostès.

I, senyor Bosch, només de passada, amb el tema que nosaltres canviem els noms de les conselleries i que amb aquest canvi hi ha despesa i que són denominacions ideològiques, que això ho digui Iniciativa..., per favor, si vostès són els especialistes en el canvi de denominacions ideològiques, i vostès són els que precisament ho han fet a tot arreu. I, per tant, deu ser coresponsable, també, d'aquests canvis, en la despesa. Bé. Deixem-ho aquí.

En tot cas, també, respecte al que ha dit la senyora Laia Bonet, del Partit Socialista, si és o no és un exercici de desenvolupament estatutari. Evidentment, nosaltres creiem en el desenvolupament estatutari; però jo vaig dir, des d'aquí, en la intervenció de la Llei de vegueries que el que no podem fer és el ridícul institucional, perquè després això no és autogovern, és fer el ridícul. I ens creuen molt més quan des d'aquí fem el ridícul. I fer una llei que només té un títol i no té contingut és fer el ridícul com a catalans. I nosaltres aquí no ens hi vam afegir i tampoc ens hi afegirem ara.

S'han de modificar quatre lleis estatals. D'acord. N'hi havia alguna que s'hauria pogut instar i no es va instar. Nosaltres, en tot cas, comencem, els oferim mà estesa, esperem que vostès estiguin al nostre costat, també, i amb els diputats que tenen a Madrid, per fer valdre la força dels catalans a Madrid.

A mi, la veritat, m'ha quedat una miqueta confós que votessin que sí a la tramitació en lectura única i vostè fes una defensa del contrari en aquesta tribuna, i després que votin que no al contingut, quan nosaltres sabem que precisament en l'inici de la Llei de governs locals, que al final no van portar aquí, al Parlament, vostès hi estaven d'acord, i no estaven d'acord, en canvi, amb el contingut de la Llei de vegueries, i van virar just al final perquè Esquerra Republicana els ho va exigir. Són vostès que han canviat de criteri. Vostès saben..., i hi ha un informe de tots els seus, de totes les seves institucions, des de la diputació fins a informes del mateix Govern, que desaconsellaven –desaconsellaven– tirar endavant la Llei de vegueries si abans no es feia la Llei de govern local. I, per tant, vostès mateixos van canviar de criteri.

Respecte a la intervenció que ha fet el senyor López Tena, jo diria el mateix, senyor López Tena, si va buscant amics en les coses amb què estem d'acord d'aquesta manera, es quedarà sol. Nosaltres podem tenir la nostra estratègia, vostè tingui la seva –vostè tingui la seva. Però si vostè està d'acord amb la vegueria del Penedès, doncs, al moment que portem, o uns o els altres, o els dos conjuntament, l'aprovació de la vegueria aquí voti-hi a favor. Ara, no cal que agredeixi a cada intervenció en aquelles coses que puguem estar d'acord, perquè evidentment després la mà estesa serà difícil que la tinguem.

Bé, i finalment, el nostre grup parlamentari –el nostre grup parlamentari– iniciarà un camí, que és el camí de la Llei de governs locals, el camí de la nova Llei de finances locals de Catalunya, el camí de reclamar a Madrid totes aquelles modificacions que calguin perquè sigui efectiva una nova organització territorial de Catalunya, però ho farem, ho repeteixo, estant orgullosos de l'autogovern i, per tant, sense brindis al sol, com va ser, en l'anterior legislatura, la Llei de vegueries. Esperem que els tinguem al nostre costat a l'hora de reclamar el que és nostre a l'hora de fer autogovern.

Gràcies.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch...? *(Pausa.)* Té trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Sí..., no per parlar de les denominacions ideològiques amb el senyor Coromines, sinó amb relació al senyor Rivera. *(Remor de veus.)* Senyor Rivera, parlament vol dir parlar, però també escoltar. I vostè no pot sortir...

La presidenta

Un moment, senyor Bosch, perdó... *(persisteix la remor de veus)*, un moment –un moment. Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, deixin sentir el senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Rivera, vostè no pot sortir aquí a dir que busqui al diari de sessions què vam dir quan es va aprovar la llei quan jo li acabava de llegir el diari de sessions explicant què vam dir i que no era contradictori amb el que avui hem fet.

I tingui també una mica de respecte, quan ha parlat amb un cert menyspreu de tres grups parlamentaris amb relació als resultats electorals. Només li dono una dada: al meu municipi, el meu grup té tants regidors i regidores com vostès en tot Catalunya.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyor Bosch...

La presidenta

Trenta segons per al·lusions, suposo...

Albert Rivera Díaz

Sí..., no, simplement per aclarir... Jo només he dit que vostès van dir..., i ens va dir «demagogs», el seu grup i d'altres, a aquells que dèiem que per motius econòmics no calia posar aquesta llei en marxa. I avui vostè surt aquí a dir que, potser per motius econòmics, no cal posar-la en marxa. Benvinguts al club del sentit comú!

I, per altra banda, senyor Bosch, jo no he menyspreat ni el seu grup ni ningú pels vots, he dit que en una empresa es fa fora aquells que fan un projecte com aquest, i li he dit que a vostès també els han fet fora del Govern de la Generalitat.

(Pausa.)

La presidenta

Procedirem a la votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

El projecte de llei ha estat aprovat per 79 vots a favor, 39 en contra i 12 abstencions.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts.